

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bukowski_Charles-Poštovní_úřad.pdb

PDB Name: BUKOWSKI – POŠTOVNÍ ÚŘAD
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

CHARLES BUKOWSKI - POŠTOVNÍ ÚŘAD (POST OFFICE)

ŘEDITELSTVÍ POŠT

1. ledna 1970

Oběžník Pošta Spojených států amerických 742 Los Angeles, Kalifornie

MRAVNÍ KODEX

Od všech zaměstnanců se vyžaduje, aby dbali na Mravní kodex zaměstnanců pošt, který vyšel v částce 742 Poštovního služebního řádu, a dále na Etické chování zaměstnance, stanovené částkou 744 Poštovního služebního řádu.

Poštovní zaměstnanci si během let při své službě vlastní vybuodovali dobrou tradici, jakou se nemohou pochlubit pracovníci žádného jiného sektoru. Každý zaměstnanec by měl být na tuto tradici věrně služby patřičně hrdý. Každý z nás musí usilovat o to, aby v celospolečenském zájmu přispěl svým dílem k dalšímu pokroku na cestě rozvoje poštovních služeb.

Všichni poštovní zaměstnanci musejí být naprosto bezúhonní a zcela oddaní veřejnému zájmu. Od poštovních zaměstnanců se očekává, že budou jednat podle nejvyšších morálních zásad, ctít zákony Spojených států amerických a dbát vyhlášek a oběžníků ministerstva pošt a telekomunikací. Nevyžaduje se pouze morální chování; všichni vedoucí a zaměstnanci se musejí za všech okolností vyvarovat jednání, které by mohlo vést k neplnění jejich závazků vyplývajících ze služebního poměru. Přidělené povinnosti je třeba vykonávat svědomitě a účinně. Poštovní služba představuje jedinečnou výsadu denního kontaktu s většinou obyvatel naší země, a v mnoha případech pro ně představuje jedinou přímou cestu, kterou přicházejí do styku s federální vládou. Každému poštovnímu zaměstnanci se tudíž naskytá zvláštní příležitost, aby jednal v souladu s důvěrou veřejnosti odpovědně, čestně a řádně, a tímto způsobem naplnil představu všeobecné úcty k poštovní službě i celé federální vládě.

Žádáme všechny zaměstnance, aby si znovu přečetli částku 742 Poštovního služebního řádu, Základy etického chování, Osobní kodex zaměstnance, Omezení politických aktivit a další vyhlášky.

Ředitel pošty, v. r.

I

1

Začalo to omylem.

Blížily se Vánoce a já se dozvěděl od jednoho ožraly shora, který to tak dělal touhle dobou vždycky, že berou v podstatě každýho, a tak jsem tam šel a najednou jsem měl koženou brašnu přes rameno a volným tempem jsem se ubíral ulicí. To je teda prácička, pomyslel jsem si. Naprostá havaj! Dají vám k roznášce jeden dva bloky, a když to zvládnete, přidá vám další doručovatel, co má trvalou smlouvu, nebo se vrátíte zpátky a vedoucí vás někam pošle, ale vlastně jenom zvolna házíte vánoční pohledy do schránek.

Myslím, že to bylo druhý den, co jsem pracoval jako vánoční brigádník, když se ke mně přidala jedna udělaná ženská a začala mě při roznášení dopisů doprovázet. Tím "udělaná" myslím to, že měla velkou prdel a kozy, že byla prostě udělaná na správných místech. Vypadala trošku bláznivě, ale já se díval jen na její tělo a jinak mi to bylo jedno. Bez ustání mluvila. Pak to z ní vylezlo. Její manžel byl důstojníkem na jakémsi dalekém ostrově a ona se cítila osamělá a bydlela v malém domku na předměstí úplně sama.

"V kterém domku?" zeptal jsem se. Napsala mi adresu na kus papíru.

"Já jsem taky osamělý," řekl jsem, "stavím se dnes večer a můžeme si popovídat."

Žil jsem sice s jednou holkou na hromádce, jenže ta byla napůl pořád kdesi v tahu, a tak jsem byl vlastně opravdu osamělý. Alespoň pro tu udělanou prdel, co stála vedle mě.

"Fajn," řekla, "nashle večer."

Byla fakt prima, dobrá šoustačka, ale jako u všech takových šoustaček jsem začal po třech čtyřech nocích ztrácet zájem a už jsem tam nešel.

Nemohl jsem se ale ubránit pocitu, že jediné, co mají, panebože, tihle pošťáci na práci, je házení dopisů do schránek a šoustání. To je teda práce pro mě, to teda jo.

2

Tak jsem složil úspěšně zkoušky, prošel zdravotním vyšetřením a bylo to: poštovní doručovatel na dobu určitou. Takový, co zaskakuje za ty stálé. Začalo to lehce. Poslali mě na West Avon Station a bylo to přesně to samé jako brigáda o vánocích, až na to, že jsem si nezašoustal. Každý den jsem na to čekal, avšak nedošlo k tomu. Ale vedoucí byl prima a já se při roznášce docela flákal. Neměl jsem ani uniformu, jenom čepici. Byl jsem normálně v civilu. Ovšem

při způsobu, jakým jsme s Betty, se kterou jsem žil na té hromádce, chlastali, sotva nějaký peníze na oblečení zbyly. Pak mě přeložili na Oakford Station.

Vedoucí byl neurvalec jménem Jonstone. Potřebovali tam pomoci a mně bylo jasné proč. Jonstone rád nosil tmavě červené košile - nebezpečí a krev. Bylo nás tam sedm náhradníků - Tom Moto, Nick Pelligrini, Herman Stratford, Rosey Anderson, Bobby Hansen, Harold Wiley a já, Henry Chinaski. Nástup do práce byl v pět hodin ráno a já chodil jako jediný opilý. Chlastal jsem vždycky přes půlnoc a pak jsme tam v pět ráno seděli a čekali celou hodinu, jestli některý z trvalých zaměstnanců nenahlásí pracovní neschopnost. Doručovatelé většinou hlásili nemoc, když přišlo nebo když byla velká vedra, případně den po svátcích, když byla pošta dvojnásobná.

Bylo zde 40 nebo 50 různých tras, možná i víc, a každá byla jiná, žádná z nich se nikdy nedala naučit, protože jste museli mít veškerou poštu roztríděnou a přichystanou do osmi hodin na rozvážku v dodávkách a Jonstone žádné výmluvy nepřijímal. Náhradní pošťáci nechávali nedoručené časopisy na nárožích, neobědvali a umírali na ulicích. Jonstone nás nechával vycházet na roznášku o půl hodiny později - zatočil se na židli v červené košili a řekl: "Chinaski, jděte na pět set devětatřicítku!" Měli jsme půl hodiny zpoždění, ale čekalo se od nás, že všichni poštu rozneseme a vrátíme se včas. A jednou dvakrát týdně, vždycky zničení, sedění a zplavení, jsme museli brát noční sběr, přičemž časový harmonogram byl naprosto nemožný - dodávka tak rychle prostě nejela. Tím pádem jste museli čtyři pět schránek napoprvé vynechat a při druhém výběru pak byly dopisy narvané až po vrch, takže se člověk pořádně zapotil, když to presoval do pytlů. Byla to pěkná šoustačka. Jonstone se o to postaral.

3

Jonstona si vychovali sami náhradníci tím, že jeho nemožné příkazy poslouchali. Nechápal jsem, jak může být na takovém místě člověk s tak evidentním sklonem ke krutosti. Pravidelným pošťákům to bylo jedno, odbory nebyly k ničemu, a tak jsem jednoho volného dne sepsal třicetistránkovou stížnost, poslal kopii Jonstonovi a s druhou šel do města na ústředí. Úředník mi řekl, ať počkám. Čekal jsem a čekal. Čekal jsem hodinu a půl a pak mě vzali k nějakému drobnému prosedivělému mužičkovi s očima popelavýma jako dva nedopalky. Ani mi nenabídl židli. Hned ode dveří na mě začal ječet.

"Ty jsi mi nějaký pan chytřej, co?"

"Doporučuji vám, abyste mi takhle nenadával, pane!"

"Hele, ty dacane, ty jsi jeden z těch vzdělaných grázlů, co umí mluvit a rád na to upozorňuje, co?"

Zamával mi před očima mými papíry a zařval: "PAN JONSTONE JE SKVĚLEJ CHLAP!"

"Nebudte blázen, člověče. Je to zcela zřejmě sadista," řekl jsem. "Jak dlouho jste u pošty?"

"Tři týdny."

"PAN JONSTONE JE U POŠTY TŘICET LET!" "Co to má s tím společného?"

"Říkám, že PAN JONSTONE JE SKVĚLEJ CHLAP!"

Myslím, že mě ten ubožák chtěl opravdu zabít. Museli snad s Jonstonem spávat.

"Dobrá," řekl jsem, "Jonstone je skvěle] chlap. Tak se na celou tu záležitost vyserte." S tím jsem odešel a vzal si další den volna. Neplaceného, pochopitelně.

4

Když mě Jonstone příští den ráno v pět hodin uviděl, otočil se v otáčecím křesle a obličej měl stejně brunátný jako košili. Nic ale neřekl. Bylo mi to jedno. Do dvou do rána jsem chlastal a šoustal Betty. Opřel jsem se a zavřel oči. V sedm se Jonstone otočil znovu. Všichni ostatní náhradníci už měli práci nebo je poslali na jiný pošty, kde potřebovali pomoc.

"To je všechno, Chinaski. Nic pro vás dnes nemám."

Díval se mi do obličeje. Bylo mi to úplně u prdele. Chtělo se mi tak akorát jít do postele a trochu se vyspat.

"Fajn, Stone," řekl jsem. Mezi doručovateli se mu říkalo "Stone", ale já byl jediný, kdo ho tak oslovoval.

Odešel jsem, nastartoval staříčké auto a brzy jsem byl zpátky v posteli s Betty.

"Ach, Hanku! To je krásný!"

"Přímou skvělý, miláčku!" Přivinul jsem se k jejímu teplému zadečku a do půl minuty usnul.

5

Jenže příští ráno to bylo to samý:

"To je všechno, Chinaski. Pro vás tu dnes nic není."

Tak to šlo asi týden. Každý ráno od pěti do sedmi jsem tam dřepěl a nedostal ani cent. Dokonce mě stáhli i z nočního sběru.

Pak mi jeden ze služebně starších náhradních doručovatelů, Bobby Hansen, řekl: "Jednou mi to udělal taky. Pokoušel se mě vyhladovět." "Mně je to jedno. Do zadku mě nepolezu. Odejdu nebo budu sušit hubu, je mi to fuk."

"To nemusíš. Hlas se každé večer na Prell Station. Řekni tam vedoucímu, že nedostáváš žádnou práci a že tě můžou využít jako náhradníka za doručovatele expresů."

"To můžu udělat? Nemají na to nějaký předpis?" "Každých čtrnáct dní mi tam dávali výplatu." "Díky, Bobby."

6

Zapomněl jsem už, kdy se tam začínalo. V šest nebo v sedm večer. Tak nějak.

Člověk tam jenom seděl s plnou náručí dopisů, zíral do mapy města a plánoval si obchůzku. Bylo to jednoduché.

Všichni řidiči trávili nad plánováním cesty mnohem víc času, než bylo třeba, a já hrál tu hru s nimi. Odcházel jsem spolu s ostatními a vracel se, když se i oni vraceli.

Pak jste dostali další várku. Byl čas posedět v kavárničce, přečíst si noviny, cítit se důstojně. Dokonce jste se stihli i navečeřet. Den volna jsem si mohl dopřát, kdykoli jsem chtěl. Na jedné z pochůzek bydlela velká mladá holka, která dostávala každý večer expres. Vyráběla sexy prádlo a noční košile, a taky je nosila. Vyběhli jste u ní v jedenáct večer

po schodech, zazvonili a podali jí expres. Trochu se přitom zajíkla a vzdychla, nějak jako "Mmmmmúúúúúhm!", a stoupla si strašně blízko a nenechala vás během čtení odejít a pak řekla: "Mmmmm, dobrou noc, DĚKUJU!"

"Prosím, madam," řekli jste a odklusali s pérem jak z ořechového dřeva.

Jenže to nemělo dlouho trvat. Asi po týdnu a půl svobody to přišlo poštou:

"Vážený pane Chinaski,

dostavte se ihned na Oakford Station. Případné odmítnutí bude mít za následek disciplinární řízení, případně propuštění.

A. E. Jonstone, hlavní vedoucí, Oakford Station." Měl jsem svůj kříž zpátky.

7

"Chinaski! Pět set devětatřicítka!"

Nejhorší trasa z celé pošty. Činžáky se schránkami, na nichž byla vyškrábaná jména nebo vůbec žádná jména pod sporými žárovkami v tmavých chodbách. Stařenky postávající na chodbách a v ulicích, kladoucí pořád dokola tytéž otázky, jako by to byla stále stejná osoba s jedinou omilanou větou:

"Pane pošťáku, nemáte pro mě něco?"

A vám se chtělo zařvat: "Milá paní, jak mám do prdele vědět, kdo jste nebo kdo jsem já nebo kdo je vůbec kdo."

Kapal z vás pot, kocovina, nemožný harmonogram a Jonstone, který na vás čekal ve své červené košili a všechno to věděl, těšil se tím a předstíral, že to dělá kvůli snižování nákladů. Ale každý věděl, proč to dělá. Byl to přece skvěle] chlap

Lidi. Lidi a psi.

Povím vám něco o psech. Byl to jeden z těch dnů s osmatřicetistupňovým vedrem a já běžel, potil se, bylo mi na zvracení a měl jsem kocovinu. Zastavil jsem se před malým činžákem se schránkami dole u chodníku. Otevřel jsem si klíčem branku. Nikde ani hlásek. Pak jsem ucítil, jak se mi cosi dere do rozkroku. Trošku jsem se nadzvedl, rozhlédl se a uviděl pěkně urostlého německého ovčáka s čenichem zabořeným do mého zadku. Jediným skousnutím čelistí mě mohl připravit o koule. Rozhodl jsem se, že ti lidé ten den poštu nedostanou a že možná nedostanou poštu už nikdy. Vyváděl tam s tím čenichem fakt příšerný věci. FFF! FFF! FFF!

Zasunul jsem poštu zpátky do brašny a pak jsem se pomaloučku, polehoučku vydal o půl kroku dopředu. Čenich mě následoval. Učinil jsem další půlkrok druhou nohou. Čenich pořád za mnou. Pak jsem udělal pomalu, strašně pomalu celý krok. A další. Zastavil jsem. Čenich byl pryč. Jen tam stál a hleděl na mě. Možná ještě nikdy k ničemu podobným nečuchal a nevěděl dobře, co si počít.

Potichoučku jsem vyšel ven.

8

Pak se objevil další německý ovčák. Bylo horké léto a on vyšel ODVÁZANÝ ze dvorku a pak SKOČIL. Čelisti cvakly a těsně minuly mou krční tepnu.

"KRISTEPANE!" zaječel jsem, "POMOC! VRAŽDA! KRISTEPANE! VRAŽDA! VRAŽDA! POMÓC!"

Zvíře se obrátilo a skočilo znovu. Přímou ve výskoku jsem ho pěkně přetáhnul po hlavě pošťáckou brašnou, přičemž se z ní vysypaly všechny dopisy a časopisy. Chystal se skočit znovu, když vtom se objevili dva chlápci - majitelé - a chytili ho. Musel jsem se sehnout a dopisy a časopisy posbírat. Pes na to čuměl a nepřestával vrčet. Na verandě vedlejšího domku budu muset všechno znovu neskládat podle trasy.

"Vy jste se, hajzlové, úplně zbláznili," řekl jsem těm dvěma chlápčům, "ten pes je hotovej zabiják. Dejte ho utratit nebo ho aspoň nepouštějte na ulici!"

S oběma bych si to klidně rozdal, jenže mezi nima vrčel a trhal sebou ten pes. Přešel jsem na další verandu a tam jsem si poštu pěkně na všech čtyřech poskládal.

Jako obvykle jsem se nestihl naobědvat, ale i tak jsem měl při příchodu čtyřicet minut zpoždění.

Stone se podíval na hodinky: "Máš čtyřicet minut zpoždění." "To nikdy nepochopíš," odpověděl jsem mu.

"To je na zápis." "To teda je, Stone."

Vlastně už měl ve stroji založený správný formulář a vyplňoval ho. Poněvadž jsem se už posadil a třídil poštu, která se vrátila, zvedl se a hodil mi formulář pod nos. Nebavilo mě číst jeho zápisy a po svém výletu do města jsem věděl, že jakýkoli protest nemá smysl. Zahodil jsem papír do koše, aniž bych se na to podíval.

9

Každá trasa měla své léčky, které znali jen stálí pošťáci. Každý den to bylo něco jiného a vy jste museli být denně připraveni na nějaký zasraný znásilnění, na psy nebo na šilenství v jakékoli podobě. Stálí zaměstnanci si svá malá tajemství nechávali pro sebe. Byla to jejich jediná výhoda kromě toho, že znali svou trasu nazpaměť. Pro nováčka, zvláště pro toho, kdo celou noc prochlastal, šel spát ve dvě ráno, vstával v půl páté po celonočním soustání a zpěvu, kterým se skoro oddělal, to byla pořádná zabíračka.

Jednoho dne jsem byl zrovna venku na ulici a trasa pěkně odsejpala, i když jsem ji šel poprvé, a já si pomyslel, ježíšikriste, možná se mi podaří se poprvé za dva roky naobědvat.

Měl jsem příšernou kocovinu, ale všechno šlo pořád hladce, až jsem se dostal k balíku pošty pro jakousi církev. Na adrese chybělo číslo domu, byl tam jen název kostela a jméno bulváru, na němž budova stála. Šel jsem s kocovinou po schodech nahoru. Uvnitř jsem nemohl najít žádnou schránku ani lidi. Hořelo tam pár svíček. Malé misky, ve kterých jste si mohli smočít prsty. A hleděla na mě opuštěná kazatelna a řada soch, vyrudlých, světle modrých a žlutých, zavřené žaluzie v horkém, páchnoucím jitr.

Ježíšikriste, pomyslel jsem si. A vyšel jsem ven.

Obešel jsem kostel z boku a našel schodiště vedoucí do suterénu. Vešel jsem otevřenými dveřmi. Víte, co jsem tam uviděl? Řadu záchodů. A sprchy. Byla tam ale tma. Ani jedno světlo nesvítilo. Jak můžou sakra čekat, že člověk najde

potmě schránku? Pak jsem uviděl vypínač. Zmáčkl jsem ho a všechna světla v kostele i před ním se rozsvítila.

Pokračoval jsem do další místnosti, kde na stole ležely kněžské sutany. Taky tam byla láhev vína.

Pro smilování Boží, pomyslel jsem si, komu jinému než mně se může přihodit něco takového?

Vzal jsem láhev, dal si pořádného loka, položil dopisy na sutany a vrátil se ke sprchám a záchodkům. Zhasl jsem, potmě jsem se vysral a zapálil si. Rozhodoval jsem se, jestli se mám osprchovat, ale už jsem viděl ty titulky: POŠTÁK DOPADEN PŘI PITÍ KRVE KRISTOVY, JAK SE SPRCHUJE NAHÝ V KATOLICKÉM KOSTELE.

Takže jsem nakonec oběd nestihl, a když jsem se vrátil, Jonstone mě zapsal, že mám třiadvacet minut zpoždění oproti rozvrhu.

Zjistil jsem, že se pošta pro kostel doručuje na faru za rohem. Zato teď ale zase vím, kde se vysrat a osprchovat, když jsem na dně.

10

Začalo deštivé počasí. Většinu peněz jsem utratil za chlast, takže jsem měl prošlapané podrážky a potrhaný starý kabát. Při každém lijáku jsem pořádně promokl, a tím myslím opravdu promokl - až na mokré, promáčené spodky a ponožky.

Stáli pošťáci se házeli marod, na poštách v celém městě se házeli marod, takže na Oakford Station byla denně práce stejně jako na všech ostatních poštách. Dokonce i brigádníci se házeli marod. Já se nehodil marod, protože jsem byl příliš vysílený, než aby mi to myslilo. Toho rána mě poslali na Wently Station. Byla to jedna z těch pětidenních bouřek, kdy déšť chlístá a tvoří jedinou souvislou stěnu a celé město to vzdává, všichni to vzdávají, kanály nemohou všechnu tu vodu dostatečně rychle pojmout, voda se přelévá přes obrubníky a místy dokonce na trávníky a zaplavuje domy. Poslali mě na Wently Station.

"Říkali, že potřebují schopného člověka," zakřičel za mnou Stone, když jsem vycházel do dešťové clony.

Dveře se zavřely. Jestliže to staříčké auto nastartuje, k čemuž skutečně došlo, pojedou do Wently. Bylo to ale jedno - kdyby auto nejelo, posadili by vás na autobus. V botech jsem už měl mokro.

Vedoucí ve Wently mě postavil k bedně s roznáškovou trasou. Byla už plná a já do ní s pomocí dalšího brigádníka cpal ještě víc pošty. Nikdy jsem takhle plnou přihrádku neviděl! Byl to nějaký přiblblý žertík. Napočítal jsem v té přihrádce dvanáct svazků. Musela pokrývat půlku města. Měl jsem se teprve dozvědět, že je to trasa v kopcích nad městem. Ten, kdo ji vymyslel, musel být šílenec.

Nacpali jsme to tam a vynesli ven, a zrovna když jsem byl na odchodu, přišel vedoucí a povídá: "Nemůžu vám s tím nijak pomoci." "To je v pořádku," řekl jsem.

V pořádku, do prdele. Teprve později jsem se dozvěděl, že to byl Jonstonův nejlepší kámoš.

Trasa začínala hned u pošty. První z dvanácti svazků. Vešel jsem do vodopádu a prodíral se jím dolů s kopce. Byla to chudínská část města - malé domky se schránkami plnými pavouků, visící na jediném hřebíku, uvnitř staré ženské balící si cigarety, které žvýkaly tabák, broukaly si s kanárky a sledovaly vás - idiota ztraceného v dešti.

Když vám promoknou spodky a srolují se dolů, úplně dolů přes prdel, utvoří mokrou obruč, kterou drží jen rozkrok na kalhotách. Na některých dopisech déšť rozpil inkoust; cigareta nevydržela zapálená. Pořád jsem se musel hrabat v tašce kvůli časopisům. Roznášel jsem první svazek a už jsem byl vyčerpaný. Boty jsem měl plné bahna a byly těžké jako bagančata. Každou chvíli jsem uklouzla málem upadl.

Otevřely se dveře a jakási stará ženská mi položila otázku, kterou jsem slýchal stokrát za den:

"Co je dnes s naším doručovatelem?"

"Paní, PROŠÍM VÁS, jak bych to mohl já vědět? Jak bych to měl sakra vědět? Já jsem přece tady a on je snad někde jinde, ne?"

"Ale ale, vy jste ale nerudný člověk!" "Nerudný člověk?"

"Ano." Zasmál jsem se, podal jí promočený dopis a šel dál. Možná to bude nahoře lepší, pomyslel jsem si.

Jiná stará panna to určitě myslela dobře, když se mě zeptala: "Nechcete jít na chvíli dovnitř, dát si hrníček čaje a usušit se?" "Nechápete, paní, že nemáme čas ani na to, abychom si povytáhli spodky?"

"Povytáhli spodky?"

"JO, POVYTÁHLI SPODKY!" zaječel jsem na ni a vyšel do dešťové clony.

Dokončil jsem první obchůzku. Trvala asi hodinu. To není možný, pomyslel jsem si. Určitě mi museli dát na začátek tu nejhorší.

Ovšem nahoře v kopcích to bylo ještě horší, protože jste museli zvedat i svou vlastní váhu.

Přišlo poledne a zase minulo. Bez oběda. Dělal jsem čtvrtou nebo pátou obchůzku. Ta trasa by byla nemožná i za sucha. Takhle to bylo tak praštěný, že o tom vůbec nemělo cenu mluvit.

Nakonec jsem byl tak promáčený, že jsem měl pocit, že se topím. Našel jsem verandu, kde zatékalo jen trochu, stál jsem tam a pokoušel se zapálit si cigaretu. Asi třikrát jsem si v klidu šluknul, když jsem uslyšel za zády hlas nějaké staré babky:

"Pošťáku! Pošťáku!"

"Ano, paní?" zeptal jsem se. "PROMOKNE VÁM POŠTA!"

Podíval jsem se na tašku a opravdu - nechal jsem kožený přehoz otevřený. Jedna dvě kapky do tašky spadly dírou ve stříšce nad verandou. Pokračoval jsem v chůzi. To stačí, pomyslel jsem si, to by si nechal líbit jen idiot. Najdu telefon a zavolám jim, aby si došli vyzvednout svou poštu a udělali si tu práci sami. Jonstone zvítězil.

Okamžitě, jakmile jsem se rozhodl praštit s prací, udělalo se mi mnohem líp. Skrz déšť jsem spatřil dole pod kopcem budovu, která vypadala, že by v ní mohli mít telefon. Já byl v půli kopce. Když jsem sešel dolů, zjistil jsem, že se jedná o malou kavárničku. Měli puštěné topení. Sakra, pomyslel jsem si, přece se můžu taky usušit. Sundal jsem si kabát a čepici, pošťáčkou brašnou jsem mrskl na zem a objednal si kávu.

Káva byla hrozně černá. Ze starýho lógru. Nejhorší káva, jakou jsem kdy pil, ale byla aspoň teplá. Nalil jsem do sebe tři šálky a hodinu tam poseděl, než jsem úplně uschl. Pak jsem se podíval oknem: Přestalo pršet! Odešel jsem z kavárny a pustil se nahoru do kopce, abych opět začal s roznáškou. Dal jsem si na čas a udělal celou trasu. Při dvanácté pochůzce mě zastihl soumrak. Když jsem se dostal zpátky na poštu, byla hluboká noc.

Vchod pro doručovatele byl zamčený. Bušil jsem na plechové dveře.

Objevil se malý přihřátý úředník a dveře otevřel. "Kde se sakra celou dobu flákáš?" zaječel na mě.

Přešel jsem kolem něho k třídící přepážce a praštil vlhkou brašnou plnou vratek, špatně doručených dopisů a vybraných schránek. Pak jsem vytáhl klíč a pohodil jej na přepážku. Předávání klíčů se mělo vždycky podepisovat. Já na to kašlal. Úředník stál vedle mě.

Podíval jsem se na něj:

"Hochu, jestli mi řekneš ještě slovo, jestli jsi takovej slizák, tak tě přísámbohu - zabiju!"

Hoch nic neřikal. Píchnul jsem si odchod.

Příštího rána jsem čekal, že se k tomu Jonstone vrátí a něco mi řekne. Ale tvářil se, jako by se nic nestalo. Přestalo pršet a stáli zaměstnanci už nebyli nemocní. Stone poslal tři brigádníky domů bez peněz a já byl jedním z nich. V té chvíli jsem ho skoro miloval.

Přišel jsem domů a přitulil se k Bettyině horké prdelce.

11

Jenže pak začalo zase pršet. Stone si mě vybral na věc, které se říkalo nedělní sbírka, a jestli vás přitom napadlo něco s kostelem, tak na to zapomeňte. To jste si v Západních garážích vyzvedli dodávku a rozpis na papíře, klipsem přichycený k podložce. Na rozpisě stálo, v které ulici v kolik hodin máte být a jak se dostanete k další schránce.

Například 14.32, roh Beecher a Avalon, L3 P2 (což znamenalo tři bloky vlevo, dva vpravo) 14.35, a vám jen vrtalo hlavou, jak můžete vybrat jednu schránku, přejet během tří minut o pět bloků dál a stihnout vyprázdnit další. Vybrat nedělní schránku plnou dopisů někdy zabralo víc než tři minuty samo o sobě. A rozpisy nebyly moc přesné. Někdy v nich byla třída označena jako ulice a jindy zase ulice jako třída. Nikdy jste nevěděli, kde vlastně jste.

Bylo to za vytrvalého deště, ne moc silného, ale takového, co nikdy neskončí. Jezdil jsem po rajonu, který byl pro mě úplně nový, ale aspoň bylo dost světla, abych mohl přečíst rozpis. Jak se ale stmívalo, dalo se číst pořád hůř (ve světle přístrojové desky), a špatně se hledaly schránky. Na ulicích taky stoupala voda a několikrát jsem do ní zahučel až po kotníky.

Pak odešlo světlo na přístrojové desce. Nemohl jsem číst rozpis. Neměl jsem ani ponětí, kde to jsem. Bez rozpisu jsem byl jako člověk ztracený v poušti. Ale ještě pořád jsem nebyl dočista na dně. Měl jsem dvě krabičky zápalek a než jsem zamířil k další schránce, škrtl jsem vždycky sirkou, zapamatoval si pokyny a rozjel se. Pro jednu jsem obelstil nepříteli osudu, ztělesněnou Jonstonem, který mě sledoval z výšin svých nebes.

Pak jsem zahnul za roh, vyskočil, abych vysypal schránku do pytle, a když jsem se vrátil, rozpis byl PRYČ!

Jonstone na nebesích, měj slitování! Byl jsem zcela ztracený ve tmě a v dešti. Copak jsem byl takový idiot? Udělal jsem si to sám? Bylo to možné. Bylo úplně možné, že jsem nenormální, že můžu být rád, že jsem vůbec naživu.

Rozpis byl k palubní desce přidráťovaný. Domyslel jsem si, že musel z auta vypadnout při poslední prudké zatáčce.

Vystoupil jsem z dodávky s nohavicemi srolovanými nahoru nad kolena a začal se brodit po kotníky ve vodě. Byla tma.

Ten zasraný rozpis už nikdy nenajdu! Popocházel jsem a škrтал sirky - bezvýsledně. Odplul někam daleko. Když jsem došel na roh, byl jsem aspoň natolik při smyslech, že jsem si všiml, kam směřuje proud a sledoval jej. Uviděl jsem jakýsi předmět, jak mi pluje u nohou, škrтал jsem zápalkou a bylo TO! Rozpis. Neuvěřitelné! Byl bych ten hadr celý zulíbal.

Brodil jsem se zpátky k dodávce, nasedl, shrnul si nohavice a rozpis jsem teď opravdu pořádně k palubní desce přidráťoval. Pochopitelně jsem pěkně pokulhával za časovým plánem, ale aspoň jsem měl ten špinavej rozpis. Nebyl jsem ztracený v postranních uličkách Nicoty. Nemusel jsem zazvonit u dveří a vyptávat se na cestu zpátky k poštovním garážím.

Už jsem slyšel, jak nějaký zmrď prská ze svého vyhrátého pokoje: "No teda, vy jste přece poštovní zaměstnanec, že ano? To neznáte cestu do vlastních garáží?"

Pokračoval jsem tedy v jízdě, škrтал zápalkami, stoupal do hlubokých kaluží a vyprazdňoval poštovní schránky. Byl jsem unavený, promáčený a po opici, jenže tak to bývalo skoro vždycky a já se potácel únavou podobně, jako jsem se brodil vodou. Nepřestával jsem myslet na horkou koupel, Bettyiny nádherný nohy a - což mě drželo na nohou na idylický obrázek, jak sedím v lenošce se sklenicí v ruce a drbu na hlavě psa, který si přišel pro pohlázení.

Jenže to bylo v nedohlednu. Seznam zastávek na rozpisě se zdál být nekonečný, a když jsem došel na konec, stálo tam "Obrat", a já obrátil stránku, a skutečně, na rubu byl další seznam zastávek.

Poslední sirku jsem vyškrtl u poslední zastávky, dopisy jsem předal na určené poště, a že to tedy byl náklad, a pak jsem zamířil zpátky do Západních garáží. Bylo to v západní části města, kde je úplná rovina, kanalizace není schopná pojmout všechnu vodu, a kdykoli jen trochu déle prší, dochází tam k situaci, která by se dala popsat jako "záplavy".

Ten výraz sedí úplně přesně.

Jak jsem se vracel, voda pořád stoupala. Všiml jsem si, že všude po stranách cesty jsou odstavená opuštěná auta. To nevypadalo dobře. Mým jediným přáním bylo dostat se do té lenošky se sklenicí skotské v ruce, odkud se budu dívat, jak Betty vrtí zadkem po pokoji. Pak jsem na světlech potkal Toma Mota, jednoho z dalších Jonstonových brigádníků.

"Kterou cestou se vracíš?" zeptal se Moto.

"Nejkratší vzdálenost mezi dvěma body, jak mě učili, vede po přímce," odpověděl jsem mu.

"To bych nedělal," řekl mi. "Já to tady znám. Je tam určitě hotovej oceán."

"Kecy," řekl jsem, "chce to jen trochu odvahy. Nemáš oheň?" Zapálil jsem si a nechal ho na světlech.

Betty, miláčku, už jedu! Jo.

Voda pořád stoupala, ale poštovní dodávky mají podvozek pěkně vysoko nad zemí. Vzal jsem to zkratkou přes vilovou čtvrt na plný plyn a voda stříkala vysoko všude kolem mě. Nepřestávalo prudce pršet. Byl jsem široko daleko jediný pohybující se předmět.

Betty, miláčku. Jo.

Nějakej chlápek na verandě se rozřehtal a zaječel na mě: "POŠTA MUSÍ DOJÍT ZA VŠECH OKOLNOSTÍ!"

Začal jsem mu nadávat a posunkem ho poslal do hajzlu.

Všiml jsem si, že voda stoupla k podběhům dveří, že mi čvachtá kolem bot, ale já jel pořád dál. Už jenom tři bloky! Vtom dodávka zastavila. Achichach. Do prdele.

Seděl jsem tam a pokoušel se ji znova nahodit. Jednou chytla, pak chtěla. Pak už nestartovala. Seděl jsem v ní a díval se na vodu. Musela být aspoň šedesát čísel hluboká. Co jsem měl dělat? Sedět tam, dokud nezavolají požárníky?

Co na to Poštovní služební řád? Kdepak asi je? Nikdy jsem nepoznal nikoho, kdo by tu věc viděl.

Pindy. Zamkl jsem dodávku, klíčky od zapalování jsem si dal do kapsy a vnořil se do vody - skoro po pás - a začal se brodit směrem k Západním garážím. Pořád pršelo. Najednou voda stoupla o dalších deset patnáct centimetrů. Šel jsem přes trávník a překročil obrubník. Dodávka byla zaparkovaná na něčí předzahrádce.

Na chvíli mě napadlo, že bych tam možná rychleji doplaval, pak jsem si ale řekl, že by to vypadalo směšně. Dostal jsem se do garáže a hlásil se dispečerovi. Stál jsem tam, promáčený, jak to jen šlo, a on na mě zíral.

Hodil jsem před něho klíče od dodávky včetně klíčků od zapalování.

Pak jsem načmáral na kus papíru: 3435 Mountview Place. "Máte svou dodávku na téhle adrese. Jedte si pro ni."

"Chcete říct, že jste ji tam nechal?"

"Chci říct, že jsem ji tam nechal."

Šel jsem, odpíchl si, vysvlíknul se do slipů a postavil se k topení. Přes topení jsem rozvěsil svoje šatstvo. Pak jsem se rozhlédl po místnosti a před druhým radiátorem jsem uviděl Toma Mota taky ve spodkách.

Oba jsme se rozesmáli.

"Je to v prdeli, že jo?" prohlásil.

"Neuvěřitelný." "Myslíš, že to měl Stone spočítaný?"

"Samo že jo! Ten si určitě zařídil i ten déšť" "Chcípla ti dodávka?"

"Jasně," odpověděl jsem. "Mně taky."

"Hele, kámo," řekl jsem, "mám auto dvanáct let starý. Ty ho máš úplně nový. Je mi jasný, že nenastartuje. Neroztáhnul bys mě?" "Fajn."

Oblékli jsme se a vyšli ven. Moto si koupil asi před třemi týdny zánovní model. Čekal jsem, až mu chytne motor. Ani šprt. Kristepane, pomyslel jsem si.

Voda sahala po podběhy auta. Moto vystoupil.

"To není dobrý. Nestartuje."

Zkusil jsem svoje, aniž bych měl sebemenší naději. Baterka se trochu snažila, zatočila motorem, ovšem nepatrně.

Připumpoval jsem benzín a zkusil to znovu. Naskočilo. Nechal jsem je pěkně rozeřvat. SLÁVA! Nechal jsem motor prohřát. Pak jsem zacouval a roztáhl Motovo nové auto. Táhl jsem je celou míli. Ta jeho sračka si ani neuprdla. Dotáhl jsem ho do servisu, nechal ho tam a zamířil do kopců a do sušších ulic, abych se dostal zpátky k zadku své Betty.

12

Stoneův nejoblíbenější doručovatel se jmenoval Matěj Battles. Battles nikdy nepřišel v pomáchané košili. Vlastně měl na sobě všechno pořád nové, aspoň to nově vypadalo. Boty, košile, kalhoty, čepice. Boty se mu opravdu blýskaly a zdálo se, že své šaty ještě nikdy neměl prané. Jakmile se košile nebo kalhoty sebedmí ušpinily, vyhazoval je.

Stone nám často říkal, když šel Matěj kolem: "Tady jde pan pošťák!"

Stone to myslel vážně. Oči se mu leskly skoro až láskou.

A Matěj stával u třídící přepážky, vzpřímený a čistý, vydrhnutý a vyspinkaný, s vítězně nablýskanými botama, a radostně rozprostíral dopisy do vějíře.

"Ty jsi skutečný doručovatel, Matěji!" "Děkuji, pane Jonstone!"

Jednou v pět ráno jsem přišel a posadil se, abych čekal u Stonea. Vypadal v té červené košili trochu sklesle.

Moto tam byl taky. Povídá mi: "Včera sebrali Matěje." "Sebrali?"

"Jo, vykrádal poštu. Otevíral dopisy pro Nekalaylovu církev a bral z nich peníze. Po patnácti letech ve službě."

"Na co ho dostali? Jak na to přišli?"

"Starý babky. Ty posílaly Nekalaylovi dopisy plný prachů, a přitom nikdy nedostaly ani řádku poděkování, ani žádnou jinou odpověď. Nekalayla to oznámil na poště a pošta nasadila na Matěje očko. Načapali ho, jak ve sprchách otevírá dopisy a bere z nich peníze."

"Nekecáš?" "Nekecám. Chytili ho přímo při tom." Zvrátil jsem se dozadu.

Nekalayla si postavil kostel a nechal ho vymalovat vyblitou zelenou barvou, myslím, že mu připomínala peníze. Měl kancelář a v ní asi třicet nebo čtyřicet lidí, kteří nedělali nic jiného, než že otvírali obálky, vytahovali z nich šeky a peníze, zapsali obdrženou částku, odesílatele, datum příjmu a tak dál. Jiní se zase zabývali rozesíláním knih a letáků, které Nekalayla sepsal, a na stěně visela jeho obrovská fotografie, Nekalaylova fotografie v kněžském hábitu a s plnovousem, a taky Nekalaylův obraz - rovněž obrovský -, který pozorně sledoval celou kancelář.

Nekalayla tvrdil, že jednou šel po poušti a potkal tam Ježíše Krista a Ježíš Kristus mu všechno řekl. Seděli spolu na skále a J. K. mu všechno odhalil. Nekalayla teď ta tajemství předával těm, kteří na to měli. Každou neděli taky míval bohoslužbu. Jeho suita, sestávající z jeho stoupenců, si píchala příchody a odchody.

Jen si představte, jak se Matěj Battles pokouší přechytračit Nekalaylu, který se setkal s Kristem na poušti!

"Řekl někdo něco Stoneovi?" zeptal jsem se. "Blázníš?"

Seděli jsme přibližně hodinu. K Matějově přepážce přidělili nějakého brigádníka. Ostatní náhradníci také dostali práci. Seděl jsem za Stoneem poslední. Pak jsem vstal a přišoural se k jeho stolu.

"Pane Jonstone?" "Ano, Chinaski?"

"Kde je dnes Matěj? Onemocněl?"

Stoneovi poklesla hlava. Díval se do papíru, který držel v ruce, a předstíral, že pokračuje ve čtení. Vrátil jsem se na místo a posadil se.

V sedm hodin se Stone otočil:

"Dnes pro vás nic nemám, Chinaski."

Vstal jsem a zamířil ke dveřím. Zůstal jsem v nich stát: "Na shledanou, pane Jonstone. Přeji vám pěkný den."

Neodpověděl. Sešel jsem dolů do obchodu s lihovinami a koupil si k snídani třetinku kořalky.

13

Hlasy lidí si byly navzájem podobné a bez ohledu na místo, kde jste doručovali poštu, slyšeli jste pořád dokola totéž.

"Nejdete dnes pozdě?" "Kde je náš pošták?" "Nazdar, strýčku Same!"

"Pane pošták! Tohle sem nepatří!"

Ulice byly plné vyšinutých a hloupých lidí. Většina z nich žila v pěkných domech a zdálo se, že nepracují, a vám vrtalo hlavou, jak to dělají. Třeba jeden chlápek, který vám nedovolil dát poštu do schránky. Stál před domem a sledoval vás už ze vzdálenosti několika bloků, jak přicházíte, a s rukou napřaženou před sebe čekal.

Ptal jsem se na něho několika dalších chlápků, kteří ten rajon někdy doručovali:

"Co je s tím chlápkem, co stojí s rukou napřaženou před sebe?"

"S jakým chlápkem, co stojí s rukou napřaženou před sebe?" ptali se. I oni měli všichni stejný hlas.

Jednoho dne, když jsem tu trasu zase roznášel, čekal ten chlapek s napřaženou rukou o půl bloku dál. Mluvil se sousedem, ohlížel se po mně, když jsem byl ve vzdálenosti asi jednoho bloku, a věděl, že má dost času, aby se vrátil a vyšel mi naproti. Když se ke mně otočil zády, dal jsem se do běhu. Myslím, že jsem ještě nikdy nedoručoval poštu takovou rychlostí, samými přískoky, bez zastávky a bez rozmýšlení. Chystal jsem se ho zabít. Strkal jsem mu právě dopis do schránky, když se otočil a spatřil mě.

"NE NE NE!" zaječel, "NEDÁVEJTE TO DO SCHRÁNKY!" Běžel ulicí ke mně. Viděl jsem jen jeho rozmazané nohy.

Musel zaběhnout stovku za 9.9.

Dal jsem mu dopis do ruky. Díval jsem se, jak ho otvírá, přechází po verandě, otvírá dveře a mizí v domě. Co to mělo znamenat mi bude muset vysvětlit někdo jiný.

14

Měl jsem zase novou trasu. Stone mi vždycky přiděloval těžké trasy, ale sem tam mně byl díky okolnostem nucen přidělit i něco méně vražedného. Trasa 511 odspávala docela pěkně, že jsem zase přemítal o obědě, obědě, který se nakonec nikdy nekonal.

Byla to normální vilová čtvrť. Žádné činžáky. Domek za domkem s pěkně udržovanými trávníky. Byla to ale nová trasa a já kráčel a zvědavě se domýšlel, v čem bude její léčka. Dokonce i počasí mi přálo.

Panebože, pomyslel jsem si, já to stihnu! Oběd a návrat podle rozvrhu! Život byl konečně snesitelný.

Ti lidé tady dokonce ani neměli psy. Nikdo nepostával venku a nečekal na poštu. Celé hodiny jsem nezaslechl ani hlásek. Možná jsem se dopracoval pošťácké dospělosti, ať to mělo znamenat cokoli. Vykračoval jsem si, výkonný, téměř oddaný.

Vzpomněl jsem si na jednoho staršího doručovatele, který si ukázal na srdce a řekl mi: "Chinaski, jednoho dne tě to chytne, tady tě to chytne!"

"Infarkt?" "Oddanost službě. Však uvidíš. Budeš na to hrdý." "Kecy!"

Ale ten člověk měl pravdu.

Cestou jsem na něho pořád myslel.

Pak jsem měl doporučený dopis s doručenkou.

Přišel jsem ke dveřím a zazvonil. Ve dveřích se otevřelo malé okénko. Obličej jsem neviděl.

"Doporučený dopis!"

"Nepřibližujte se!" ozval se ženský hlas. "Odstupte, abych se vám mohla podívat do obličeje!"

Tak už je to tady, pomyslel jsem si, další šílenec.

"Podívejte, paní, nemusíte se mi dívat do obličeje. Já vám nechám tady ten útržek ve schránce a můžete si dopis vyzvednout na poště. Vezměte si s sebou průkaz totožnosti."

Vhodil jsem útržek do schránky a odcházel z verandy.

Dveře se otevřely a ona vyběhla ven. Na sobě měla průhledné negligé a byla bez podprsenky. Jen v tmavomodrých kalhotkách. Byla neučesaná a vlasy jí trčely, jako by se jí pokoušely utéct. Na obličejí měla asi nějaký krém, nejvíc pod očima. Pleť měla bílou, jako by nikdy nespátěla slunce, a v obličejí vypadala nezdravě. Pusu měla pootevřenou. Rty přemáznuté rtěnkou, a celá byla pěkně stavěná...

To všechno jsem si stihl uvědomit za tu chvíli, když se ke mně hnala. Házel jsem právě dopis s doručenkou zpátky do brašny. Zaječela: "Dejte mi můj dopis!"

"Paní, budete si muset..." odpověděl jsem.

Popadla dopis a rozběhla se ke dveřím, otevřela je a vběhla dovnitř. Do hajzlu! Člověk se nemůže jen tak vrátit bez doporučeného dopisu a zároveň bez podpisu! Tyhle věci musíte při odchodu i při návratu dokonce podepisovat.

"HEJ!" Rozběhl jsem se za ní a na poslední chvíli strčil nohu mezi dveře. "HEJ, CO TO MÁ SAKRA ZNAMENAT?"

"Jděte pryč! Vypadněte! Jste zlý člověk!"

"Podívejte, paní! Snažte se to pochopit! Vy mi to tady musíte podepsat! Nemůžu vám ten dopis jen tak dát! Okradla

jste státní poštu!" "Jděte pryč, vy darebáku!"

Opřel jsem se celou vahou do dveří a vnikl do pokoje. Bylo tam přítmí. Všechny závěsy byly zatažené. Závěsy v celém domě. "NEMÁTE PRAVO VNIKNOUT DO MEHO DOMU! VYPADNĚTE!"

"A vy zas nemáte žádné právo okrádat poštu! Bud mi vraťte dopis nebo to podepište. Pak odejdu."

"Dobrá, dobrá! Podepíšu."

Ukázal jsem jí, kde to má podepsat, a podal jí pero. Díval jsem se jí na prsa a na celý tělo a myslel jsem si, jaká škoda, že je bláznivá, jaká škoda, jaká škoda.

Vrátila mi pero a lístek s podpisem - naškrábaný klikyhák. Otevřela dopis, začala ho číst a já se měl k odchodu.

Pak se objevila přede dveřmi s rozpraženými pažema. Dopis se válel na podlaze.

"Vy jste ale darebák! Vy jste mě přišel znásilnit!" "Podívejte, paní, nechte mě na pokoji."

"ZLO SE VÁM ZRAČÍ V TVÁŘI!" "Nemyslíte, že to vím? A teď mě pusťte ven!"

Jednou rukou jsem se jí pokusil odsunout stranou. Rozdrápla mi pěkně jednu tvář. Shodil jsem brašnu, spadla mi čepice, a když jsem si přikládal ke krvácejícímu obličejí kapesník, přiskočila a škrábla mě na druhé straně.

"TY KUNDO! CO TO DO TEBE SAKRA VJELO?" "Vidíš? Vidíš? Jsi zlý!"

Stála přímo proti mně. Popadl jsem ji za zadek a přitiskl jí ústa na její. Její prsa se tlačila proti mně, celá se tlačila proti mně. Zvrátila hlavu dozadu, pryč ode mě...

"Znásilnění! To je znásilnění!"

Sehnul jsem se dolů a vzal do úst její bradavku a pak přešel ke druhé.

"Znásilnění! Znásilnění! Znásilňují mě!"

Měla pravdu. Stáhl jsem jí kalhotky, rozepnul si poklopec, vrazil ho do ní a pak ji tlačil pozpátku k pohovce. Spadli jsme na ni.

Zvedla nohy vysoko do vzduchu. "ZNÁSILNĚNÍ!" ječela.

Dodělal jsem ji, zapnul si poklopec, sebral svou pošťáckou brašnu a odešel, zanechávaje ji tiše zírat do stropu...

Vynechal jsem oběd, ale rozvrh jsem přesto nestihl. "Máte čtvrt hodiny zpoždění," řekl Stone. Neodpovídal jsem.

Stone se na mě podíval. "Ty máš dobrotu, co se vám to stalo s obličejem?" zeptal se.

"Co se stalo vám?" zeptal jsem se já. "Jak to myslíte?"

"Zapomeňte na to."

15

Zase jsem měl kocovinu, zase byla vedra - týden pětatřicetistupňových veder. Každou noc jsme prochlastali a brzy po ránu a přes den tu byl Stone a celá ta beznaděj.

Některé z hochů nosili africké sluneční helmy a tmavé brýle, jenže já - já chodil pořád přibližně stejně oblečený, ať přšelo, nebo svítilo sluníčko: roztrhané šaty a boty tak staré, že se mi hřebíky z podrážek zabodávaly do chodidel. Dával jsem si do bot kousky lepenky. Pomáhalo to však pouze dočasně - hřebíky se mi zase brzy dostaly na paty. Všude ze mě rašila whisky a pivo, lilo se mi zpod paží a já ten náklad táhl na zádech jako kříž, vytahoval časopisy, doručoval tisíce dopisů, potácel se, pekl se na slunci.

Nějaká ženská na mě ječela:

"PANE POŠŤÁK! TOHLE SEM NEPATŘÍ!"

Ohlédl jsem se. Stála asi o blok zpátky dolů z kopce a já už měl zpoždění oproti rozvrhu.

"Podívejte, paní, nechte ten dopis na schránkách! My si ho zítra vezmeme!"

"NE, NE! CHCI, ABYSTE SI TO VZAL TEĎ HNED!" Mávala tím proti obloze.

"Paní!" "POJĎTE SI PRO TO! TO SEM NEPATŘÍ!" Panebože.

Shodil jsem brašnu. Pak jsem popadl svou čepici a praštil s ní na trávnik. Skutálela se do ulice. Mínil jsem ji a šel dolů směrem k té ženské. Půl bloku.

Přišel jsem k ní a vytrhl jí tu věc z ruky, otočil se a krácel nazpět. Byla to reklama! Pošta čtvrté třídy. Něco o padesátiprocentním výprodeji šatstva.

Sebral jsem ze silnice svou čepici a nasadil si ji na hlavu. Brašnu jsem si dal zpátky na levou stranu a opět vyrazil.

Pětatřicet stupňů. Šel jsem kolem jednoho domu a vyběhla z něj nějaká ženská. "Pane pošťák! Nemáte pro mě psaní?"

"Paní, když jsem vám nic nedal do schránky, znamená to, že žádnou poštu nemáte."

"Jenže já vím, že pro mě máte dopis!" "Co vás k takovému tvrzení vede?"

"Protože mi volala sestra a říkala, že mi napíše." "Paní, já pro vás žádný dopis nemám."

"Vím, že máte! Já to vím. Vím, že tady někde je!" Začala se natahovat po hrsti dopisů.

"NEDOTÝKEJTE SE STÁTNÍ POŠTY, PANÍ! VYDNES NIC NEMÁTE!"

Otočil jsem se a odcházel.

"VÍM, ŽE PRO MĚ MÁTE DOPIS!" Na verandě stála zase jiná žena. "Máte dnes zpoždění."

"Ano, madam."

"Kde je dnes náš pošťák?" "Umírá na rakovinu."

"Umírá na rakovinu? Harold umírá na rakovinu?" "Přesně tak," řekl jsem.

Podal jsem jí do ruky poštu.

"ÚČTY! ÚČTY! ÚČTY!" ječela. "TO JE VŠECHNO, CO MI UMÍTE PŘINÝST? TYHLE ÚČTY?"

"Ano, madam, to je všechno, co vám umím přinýst."

Otočil jsem se a pokračoval dál.

Nebylo mojí vinou, že používají telefon a plyn a elektřinu a že kupují všechno na půjčky. Když jsem jim ale přinesl účty, ječeli na mě jako kdybych je já nutil nechat si zavést telefon nebo poslat televizi za 350 dolarů bez složení zálohy.

Další zastávkou byl dvouposchodový činžáček, zánovní, s deseti dvanácti byty. Zamykatelné schránky byly vpředu

pod stříškou verandy. Konečně aspoň trochu stínu. Vložil jsem klíč do zámku a odemkl.

"HALÓ, STRÝČKU SAME! JAKPAK SE VÁM DNES VEDE?" Ten člověk křičel. Mužský hlas za zády jsem nečekal. Ječel na mě, a já, když mám kocovinu, jsem nervózní. Vyskočil jsem úlekem. Bylo to na mě trochu moc. Vytáhl jsem klíč ze zámku a otočil se. Uviděl jsem jen skleněnou výplň dveří. Někdo musel být za nimi. Klimatizovaný a neviditelný.

"Jděte do háje!" řekl jsem. "Neříkejte mi strýčku Same! Já nejsem strýček Sam!"

"Aha, ty jsi jeden z těch chytrejch hošánků, co? Za dva centy bych šel a zbičoval ti prdel!"

Popadl jsem brašnu a praštil s ní o zem. Časopisy a dopisy se rozlétly všude kolem. Budu muset znova roztrždit celou trasu. Sundal jsem si čepici a praštil s ní o beton.

"VYLEZ, TY HAJZLE! PŘISÁMBOHU, POJĎ VEN! VYLEZ! JEN VYLEZ!"

Byl jsem přichystaný ho zavraždit.

Nikdo nevycházel. Neozval se jediný zvuk. Pohlédl jsem na skleněné dveře. Nic. Vypadalo to, jako by byt byl prázdný. Na chvíli mě napadlo, že bych mohl vrazit dovnitř. Pak jsem se otočil, klesl na kolena a začal znova třídít dopisy a časopisy. Bez třídící přepážky je to dřina. Za dvacet minut jsem měl poštu zase poskládanou. Strčil jsem několik dopisů do uzamykatelných schránek, otočil se a znova se zadíval na skleněné dveře. Pořád ani hlásek.

Dokončil jsem pochůzku a cestou zpátky jsem si pomyslel: no, určitě zavolá Jonstoneovi a řekne mu, že jsem mu vyhrožoval. Bude lepší, když se při návratu připravím na nejhůřší.

Vrazil jsem do dveří a tam seděl za stolem Stone a cosi si četl. Stál jsem tam, díval se na něho a čekal.

Stone se po mně ohlédl a pak se zahleděl zpátky do svého čtení. Já tam pořád jen stál a čekal.

Stone pořád četl.

"Takže," ozval jsem se konečně, "co tam stojí?" "Co tam stojí kde?" vzhlédl Stone.

"O TOM TELEFONÁTU! ŘEKNĚTE MI VŠECHNO O TOM TELEFONÁTU! JENOM TADY TAK NESEĎTE!"

"O jakém telefonátu?"

"Nikdo si na mě telefonicky nestěžoval?"

"Telefonicky nestěžoval? Co se stalo? Co jste to tam venku zase provedl? Co jste udělal?"

"Nic. Odešel jsem a zkontroloval si věci.

Ten chlápek nezavola. To z jeho strany jistě nebyla žádná velkorysost. Možná si myslel, že bych se mohl vrátit, kdyby zavola.

Při cestě zpátky do třídírny jsem šel kolem Stonea. "Co jste to tam venku prováděl, Chinaski?"

"Nic." Mé chování vyvedlo Stonea natolik z míry, že mi zapomněl říct, že jsem přišel o půl hodiny pozdě nebo mě za totéž zapsat.

16

Jednou brzy ráno jsem třídil vedle G. G. Tak mu všichni říkali: G. G. Ve skutečnosti se jmenoval George Greene. Ale už léta se mu říkalo jednoduše G. G., a tak po jistém čase už jako G. G. vypadal. Byl doručovatelem od svých dvaceti let a teď mu táhlo na sedmdesát. Hlas mu odešel. Nemluvil. Skřehotal. A když už skřehotal, tak toho moc neřekl. Nebyl moc oblíbený ani neoblíbený. Prostě jen byl. Obličej se mu zvrásnil do málo pohledných proláklín a hrbolů. Z jeho tváře nevycházel sebemenší jas. Byl to prostě natvrdelej starer páprda, co odváděl svou práci: G. G. Oči měl jako dva přihlouplé kousky jílu vsazené do očních jamek. Nejlepší bylo na něho nemyslet a nedívat se.

Jenže G. G. měl díky svým odslouženým letům jednu z nejlépejších tras, vedoucí po okraji bohaté čtvrti. Skutečně se tomu dalo říkat bohatá čtvrť. Přestože šlo o staré domy, byly prostorné, většinou patrové. Rozlehlé trávníky stříhali a udržovali při životě japonští zahradníci. Bydlelo tam pár filmových hvězd. Jeden slavný karikaturista. Autor bestsellerů. Dva bývalí guverněři. V těch místech s vámi nikdy nikdo nemluvil. Nikdy jste nikoho nespátřili. Lidi byli vidět akorát na začátku trasy, kde bylo pár levnějších domů, a tam vás otravovala děcka. G. G. byl totiž starý mládenec. A nosil s sebou pišťalku. Na začátku trasy se postavil, vysoký a vzpřímený, vytáhl obrovskou pišťalku, zapískal na ni, přičemž sliny mu litaly na všechny strany. To aby děcka věděla, že je tady. Nosil jim cukroví. A ona přibíhala a on jim za chůze ulicí rozdával pamlsky. Starer dobrej G. G.

O tom cukroví jsem se dozvěděl, když jsem poprvé dostal jeho trasu. Stone mi dával tak lehkou trasu velmi nerad, ale někdy se nedalo nic dělat. Šel jsem tedy a přistoupil ke mně malý kluk a zeptal se: "Hele, kde máš cukroví?"

A já na to: "Jaký cukroví, hochu?"

A ten kluk povídá: "Moje cukroví. Já chci svoje cukroví!"

"Hele, chlapče," řekl jsem, "tobě asi přeskočilo. To tě tvoje matka nechává jen tak volně běhat?"

Hoch se na mě zadíval nějak divně.

Jenže jednoho dne se G. G. dostal do průšvihů. Starer dohrej G. G. Potkal ve čtvrti nové děvčátko, které se přistěhovalo. A dal jí cukroví. A říkal přitom: "Ty jsi ale krásná holčička! Takovouhle malou holčičku, jako jsi ty, bych strašně rád měl!"

Matka poslouchala u okna a vyletěla ven s křikem, obviňujíc G. G. z pohlavního zneužívání dětí. Neznala G. G., takže když viděla, jak dává děvčátku cukroví a pronáší ta slova, bylo to na ni příliš.

Starer dohrej G. G. Obviněn z pohlavního zneužívání mládeže. Přišel jsem do kanceláře a slyšel, jak se Stone snaží v telefonu matce vysvětlit, že G. G. je počestný muž. G. G. seděl před svou třídící přihrádkou zcela ochromený.

Když Stone domluvil a zavěsil, řekl jsem mu:

"Neměl byste tý ženský podležat. Má oplzlý myšlenky. Polovina americkéjch matek s drahocennýma velkýma kundama a drahocennýma dceruška má oplzlý myšlenky. Řekněte jí, ať se jde vycpat. G. G.ovi se ani nepostaví, to přece víte."

Stone zavrtěl hlavou: "Ne, veřejnost - to je dynamit! Může to bouchnout!"

To bylo jediný, co uměl říct. Takovýho Stonea jsem znal už dávno předvádějícího správný postoj, žebrajícího a poníženě vysvětlujícího každému blbeci, který si usmyslel zavolat...

Třídil jsem vedle G. G. trasu 501, která nebyla nejhorší, musel jsem zabrat, abych poštu uzdvihl, ale bylo to zvládnutelný, a to dodávalo naději. Třebaže G. G. mohl svou trasu třídít popaměti, ruce se mu zpoma lovaly. Prostě už v životě roztřídil příliš mnoho dopisů - až se nakonec vzepřelo i jeho tělo s otupělými smysly. Několikrát během dopoledne jsem ho viděl zapotácet se. Zastavil se, zhoupl se, jako by začal dřimat, pak sebou trhl a roztřídil dalších pár dopisů. Nijak zvlášť jsem toho člověka rád neměl. Neprožil statečně život a stal se z něj víceméně posera. Pokaždé když se zapotácel, se ve mně ale cosi ozvalo. Připomínal věrného koně, který už prostě nemůže dál. Nebo staré auto, které to jednoho rána prostě vzdá.

Pošta byla těžká a při pohledu na G. G. se mě zmocňovala smrtelná hrůza. Možná poprvé za čtyřicet let nezvládl ranní třídění! Pro člověka, který byl na svou práci tak pyšný jako G. G., to mohlo znamenat tragédii. Já nezvládl ranní třídění mockrát a musel jsem vždycky vzít pytle s sebou do auta, jenže jsem k tomu měl přece jen poněkud odlišný přístup. Znova zamdlel.

Dobrý bože, pomyslel jsem si, to si toho nikdo kromě mne nevšimne? Rozhlédl jsem se, ale nikoho to nezajímalo. Svého času ho měl každý jistou dobu rád - "G. G. je prima chlapík". Jenže ten "starý dobrý chlapík" se topil a každému to bylo fuk. Nakonec jsem měl před sebou méně pošty než G. G.

Snad bych mu mohl pomoci aspoň s časopisy, pomyslel jsem si. Jenže přišel jeden úředník a hodil přede mě další poštu a já byl zase oproti G. G.-ovi pozadu. Bylo toho moc na nás na oba. Taky jsem se na chvíli ztratil, pak jsem ale zatnul zuby, posadil se rozkročmo, zabejčil se jako chlap, co právě dostal tvrdou ránu pěstí, a rozházel obrovskou masu dopisů.

Dvě minuty před koncem časového limitu jsme měli já i G. G. hotovo, všechnu poštu roztříděnou, časáky roztříděné a napytlované, leteckou poštu ve správné přihrádce. Oba jsme to zvládli. Strachoval jsem se zbytečně. Pak přišel Stone. Přinesl s sebou dvě hromady reklam. Jeden svazek podal G. G.-ovi a druhý mně.

"Tohle ještě musíte roztřídít," řekl a odešel.

Stone věděl, že nemůžeme roztřídít všechny ty reklamy a vyrazit přitom včas na roznášku. Unaveně jsem přeříznul provazy na balíku reklam a začal je třídít. G. G. jen seděl a zíral na svůj balík reklam.

Potom sklonil hlavu, složil si ji na paže a začal tiše plakat. Nemohl jsem tomu věřit.

Rozhlédl jsem se.

Ostatní doručovatelé se na G. G.-ho nedívali. Házeli do přihrádek dopisy, převazovali je, mluvili mezi sebou a smáli se.

"Hej," řekl jsem několikrát za sebou, "hej!"

Jenže oni se na G. G.-ho nepodívali.

Přešel jsem k G. G.-ovi. Dotkl jsem se jeho paže: "G. G.," řekl jsem, "co pro tebe můžu udělat?"

Vyskočil ze svého místa a vyběhl nahoru do mužské šatny. Díval jsem se za ním, jak běží. Zdálo se, jako by si toho nikdo nevšiml. Roztřídil jsem ještě pár dopisů a pak jsem vyběhl nahoru také.

Byl tam, hlavu složenou v dlaních na jednom ze stolů. Jenom už tichounce neplakal. Hlasitě vzlykal a úpěl. Celé tělo se mu svíjelo v křečích. Nemohl přestat.

Seběhl jsem po schodech dolů, proběhl kolem doručovatelů a dorazil ke Stoneovu stolu:

"Hele, Stone! Kristepane, Stone!" "Co se děje?" zeptal se.

"G. G. se sesypal! A nikoho to nezajímá! Brečí nahoře! Potřebuje pomoc!"

"Kdo roznese jeho trasu?"

"O to přece nejde! Říkám vám, že je mu blbě! Potřebuje pomoc!" "Musím někoho sehnat, aby udělal jeho trasu!"

Stone vstal od stolu, zakroužil po místnosti, aby si prohlédl své doručovatele, jako by někde mohl být nějaký navíc.

Pak přikvačil zpátky ke svému stolu.

"Podívejte, Stone, někdo musí toho člověka odvést domů. Řekněte mi, kde bydlí a já ho odvezu sám - v neplaceným volnu. Pak roznesu tu vaši zasranou trasu."

Stone vzhlédl:

"A kdo roznese tu vaši?"

"Panebože, běžte s těma trasama do hajzlu!" "BĚŽTE OBSTARAT SVOJI ROZNÁŠKU!"

Pak mluvil telefonem s jiným vedoucím: "Haló, Eddie? Poslouchej, potřebuju tady jednoho člověka..."

Toho dne nedostala děcka žádný cukroví. Vrátil jsem se na místo. Všichni doručovatelé byli pryč. Začal jsem třídít reklamy. Na G. G.-ově stole ležel svázaný balík neroztříděných listů. Zase jsem nestíhal časový harmonogram. A to jsem ještě nevyšel na roznášku. Když jsem se toho dne pozdě odpoledne vrátil, Stone mně napsal důtku.

G. G.-ho jsem už nikdy neviděl. Nikdo neví, co se s ním stalo. Nikdo už o něm nikdy nemluvil. "Prima chlapík." Oddaný člověk. Podříznutý nad hromadou reklam místního trhu - se speciální nabídkou: bednou značkového pracího mýdla k odebrání na kupon při koupi čehokoli nad tři dolary.

17

Po třech letech jsem dosáhl smlouvy "na dobu neurčitou". To znamenalo placenou dovolenou (brigádníci placenou dovolenou neměli) a čtyřicetihodinový pracovní týden se dvěma dny volna. Stone byl rovněž nucen přidělit mi jako spolehlivému zaměstnanci pět různých tras. Jenom ty jsem musel roznášet - pět tras. Po čase jsem se naučil trasy rychle vytřídít a znal jsem nazpaměť zkratky a nástrahy na každé z nich. Bylo to den ode dne lehčí. Mohl jsem dál kultivovat svůj spokojený zevnějšek.

Nějak jsem ale nebyl zrovna dvakrát šťastný. Ne že bych byl člověk, který zásadně vyhledává bolest, práce byla pořád dost těžká, jenže nějak postrádala dřívější lesk mých brigádnických dnů - tu stálou nejistotu, co přijde za chvíli.

Pár stálých doručovatelů přišlo a potřásl mi rukou. "Blahopřeju," říkali.

"No jo," odsekl jsem.

Blahopřeji mi k čemu? Nic jsem neudělal. Byl jsem teď prostě v klubu. Byl jsem jedním z nich. Mohl jsem tam strávit celá

léta, případně mít vlastní stálou trasu. Dostávat od svých lidí dárky k Vánocům. A když bych zavolal, že jsem nemocný, pokřikovali by na nějakého chudáka zblblého brigádníka: "Kde je dneska náš pošťák? Jdete pozdě. Náš pošťák nikdy nechodí pozdě."

Takže takhle to bylo. Pak přišel oběžník, že na stole v třídícím se nesmí nechávat ležet čepice ani žádné jiné části oděvu nebo zařízení. Většina hochů si tam čepice odkládala. Nikomu to neublížovalo a šetřilo to cestu do šatny. Po třech letech, co jsem si tam odkládal čepici, mi přikázali, abych to nedělal.

Přicházel jsem nadále pravidelně s kocovinou a nemyslel na věci, jako byla doručovatelská čepice. Ležela tam tedy i den poté, co vyšlo nařízení.

Stone na mě přiběhl s důtkou. Stálo v ní, že je proti předpisům mít na stole jakoukoli výstroj. Dal jsem si důtku do kapsy a dál třídil dopisy. Stone se kroutil na židli a pozoroval mě. Všichni ostatní doručovatelé si dali čepice do skříněk. Až na mě a ještě jednoho - nějakého Martyho. A Stone šel za Marty a povídá: "Mamy, četls přece oběžník. Čepice nemá co dělat na třídícím stole."

"Ach, promiňte, pane. Zvyk je zvyk, to víte. Promiňte." Marty vzal čepici se stolu a běžel s ní nahoru do šatny.

Příštího rána jsem na to zapomněl zase. Stone přišel s důtkou.

Stálo v ní, že je proti předpisům mít na stole jakoukoli výstroj. Strčil jsem si důtku do kapsy a dál třídil dopisy.

Další ráno, když jsem přišel, viděl jsem, že mě Stone pozoruje. Sledoval mě velice pozorně. Čekal, co udělám s čepicí.

Nechal jsem ho čekat ještě chvíli. Pak jsem si čepici sundal a odložil ji na třídící stůl. Stone přiběhl s důtkou.

Nepřečetl jsem si ji. Zahodil jsem ji do koše, nechal čepici na místě a dál třídil poštu.

Slyšel jsem, jak Stone píše na stroji. Úhozy klapek zněly zlověstně. Jak se mu mohlo podařit naučit se psát na stroji? pomyslel jsem si. Přišel znova. Podal mi druhou důtku.

Vzhlédl jsem k němu:

"Nemusím to číst. Vím, co v tom je. Říká se tam, že jsem si nepřečetl první důtku."

Hodil jsem druhou důtku do koše. Stone běžel zpátky k psacímu stroji. Podal mi třetí důtku.

"Podívejte," řekl jsem mu, "já vím, co se v těch papírech říká. První důtka byla za čepici na třídícím stole. Druhá byla za to, že jsem si tu první nepřečetl. Tahle třetí je za to, že jsem nečetl tu první ani tu druhou."

Díval jsem se na něho a pak jsem hodil důtku do koše, aniž bych si ji přečetl.

"Může je zahazovat stejně rychle, jak je budete psát. Může to trvat celé hodiny a jeden z nás bude brzy vypadat směšně. Nechám to na vás."

Stone se vrátil na svou židli a posadil se. Už dál nepsal. Jen seděl a díval se na mě.

Příští den jsem nepřišel. Spal jsem až do poledne. Nezavolal jsem. Pak jsem šel do města na Federální správu. Pověděl jsem jim o svém případě. Posadili mě ke stolu k vyzábělé staré ženské. Měla šedé vlasy a velice tenkou šiji, která se znenadání uprostřed ohýbala. S její pomocí vystrkovala hlavu dopředu a podívala se na mě přes brýle:

"Ano?" "Chci rozvázat pracovní poměr." "Rozvázat pracovní poměr?" "Ano, rozvázat pracovní poměr."

"A vy máte smlouvu na dobu neurčitou?"

"Ano," řekl jsem.

"Ts ts ts ts ts ts ts," opakovala zvuk, který tvořila suchými rty. Dala mi k vyplnění papíry a já tam seděl a vyplňoval je.

"Jak dlouho jste u pošty?" "Tři a půl roku."

"Ts ts ts ts ts ts ts," pokračovala, "ts ts ts ts."

A bylo to. Jel jsem domů k Betty a otevřeli jsme láhev.

Ani ve snu mě tehdy nenapadlo, že za pár let budu zpátky jako úředník a že tam budu úředničit shrbený na štokrleti téměř dvanáct let.

II

1

Zatím se daly věci. Dlouho se mě drželo štěstí na dostizích. Začal jsem se tam cítit jako doma. Každý den si člověk přišel na trochu peněz, něco mezi patnácti a čtyřiceti dolary. Nechtěl jsem toho moc. Když se mi nepodařilo trefit hned zpočátku, vsadil jsem trochu víc, tak akorát, že když kuň doběhl v pořadí, dostal jsem se na svý. Vracel jsem se denně jako vítěz, a když jsem se objevil na příjezdové cestě, viděla Betty můj zdvižený palec.

Pak si Betty našla zaměstnání jako písařka, a když si ženská, co s váma žije na hromádce, najde práci, pocítíte ten rozdíl okamžitě. Pili jsme každou noc a ona odcházela ráno dřív než já, a k tomu s pěknou kocovinou. Ted aspoň viděla, co to je. Já vstával kolem půl jedenácté, pomalu jsem si vypil šálek kávy a dal si dvě vajíčka, pohrál si se psem, zafiltoval s mladičkou ženou mechanika, co bydleli vzadu, spřátelil se se striptérkou, která bydlela vpředu. Kolem jedné hodiny jsem se objevil na dostizích, pak jsem se vrátil s výdělkem, šel vyvenčit psa směrem k autobusové zastávce, kde jsme čekali na Betty vracející se z práce. Byl to dobrý život.

Pak mi to jednou večer Betty, má láska, nandala hned u prvního panáka:

"Hanku, já tohle nesnesu!" "Co nesneseš, miláčku?" "Tuhle situaci."

"Jakou situaci, lásko?"

"Když já pracuju a ty se tady poflakuješ. Všichni sousedi si myslí, že si tě vydržuju."

"Do háje, když jsem vydělával já, tak ses flákala ty." "To je něco jinýho. Ty jsi muž, a já žena."

"Aha, to je mi novinka. Myslel jsem, že se vy ženský pořád derete o rovnoprávnost."

"Vím všechno o té buchtičce ze zadního vchodu, která se před tebou producíruje s kozama vystrčenýma ze šatů."

"Ona má kozy vystrčený ze šatů?"

"Jo, KOZY! Obrovský bílý kozy jako kráva!"

"Hmm... Má je fakt veliký."

"Vidíš! Právě!" "O co sakra jde?"

"Mám tady v okolí taky přátele. Ti vidí, co se tady děje." "To nejsou přátelé. To jsou jen ztělesněný pomluvy."

"A pak ta kurva vpředu, co se tváří jako tanečnice." "Ona je kurva?"

"Ojede cokoli, co má ptáka." "Ty ses zbláznila."

"Já jen prostě nechci, aby si všichni lidé mysleli, že si tě vydržuju. Všichni sousedi..."

"Jdi do prdele se sousedama! Co je nám po tom, co si myslíš? Dřív jsme se o to nestarali. Krom toho nájem platím já. Já nakupuju jídlo! Já se starám na dostizích. Tvoje prachy patří tobě. Nikdy ses neměla tak dobře."

"Ne, Hanku, je po všem. Já tohle nesnesu!" Vstal jsem a přešel k ní.

"No tak, miláčku, prostě jsi dnes večer jen trochu unavená." Pokusil jsem se ji chytit. Odstrčila mě.

"Tak dobře, čert to vem!" řekl jsem.

Vrátil jsem se na svou židli, dopila nalil si další.

"Je po všem," řekla, "nebudu už s tebou ode dneška spát." "Tak fajn. Nech si tu svou pindu. Zase tak skvělá není."

"Chceš si nechat dům nebo se chceš vystěhovat?" zeptala se. "Barák si nech ty."

"A co se psem?"

"Psa si nech taky," řekl jsem. "Budeš mu chybět."

"Jsem rád, že budu aspoň někomu chybět."

Vstal jsem, zamířil k autu a najal si první volný byt. Nastěhoval jsem se ještě ten večer.

Právě jsem přišel o tři ženy a o psa.

2

A pak už jen vím, že jsem měl na klíně jednu mladou holku z Texasu. Nebudu se podrobně rozepisovat o tom, jak jsem se s ní seznámil. Bylo jí třidvacet. Mně bylo 36.

Měla dlouhé blond vlasy a byla to skvělá píchačka. Tehdy jsem netušil, že je to navíc dobrá partie se spoustou peněz. Nepila, zato já ano. Strašně jsme se od začátku nasmáli. A šli jsme spolu na dostihy. Byl to typ, za nímž se muži otáčejí, a vždycky, když jsem se vracel na místo, ochomýtal se kolem ní nějaký úchyl, pokaždé o kousek blíž. Byly jich tam celé tucty. Nepřestávali kolem ní kroužit. Joyce tam prostě jen seděla. Musel jsem se s nimi se všemi vypořádat jedním ze dvou způsobů. Buď vzít Joyce a odejít o kus dál, nebo říct chlápkoři:

"Hele, kámo, tahle je zabraná! Vypadni!"

Jenže bojovat s vlky i s koňmi zároveň bylo na mě trochu příliš. Prohrával jsem. Profík chodí na dostihy sám. Já to vím. Ale myslel jsem si, že bych třeba mohl být výjimka. Zjistil jsem, že nejsem výjimka ani v nejmenším. Mohl jsem prohrát všechny peníze stejně rychle jako kdokoli jiný.

Pak začala Joyce trvat na tom, abychom se vzali. Nakonec proč ne? pomyslel jsem si, stejně vařím já.

Zavezl jsem ji do Las Vegas na lacinou svatbu a pak s ní jel hned zpátky.

Prodal jsem auto za deset dolarů a pak už jen vím, že jsme seděli v autobuse do Texasu, a když jsme tam dojeli, měl jsem v kapse 75 centů. Bylo to maličké městečko, myslím, že nemělo ani 2000 obyvatel. Experti je v jednom celostátně publikovaném článku označili za poslední místo z celých USA, na které by někdy mohl nepřítel shodit atomovou bombu. Bylo mi jasné proč.

Po celou tu dobu, aniž bych o tom věděl, jsem si klestil cestu zpátky na poštu. Do té mateřské náruče.

Joyce měla v městečku malý domek a my tam polehávali, šoustali a jedli. Krmila mě dobře, ztloustl jsem a zároveň pozbyl síly. Neměla nikdy dost. Moje ženuška Joyce byla nymfomanka.

Chodil jsem na krátké procházky do města, sám, jen abych unikl z jejích spárů, posetý cucfleky po celé hrudi, zátylku a ramenech, i na dalším místě, což mi činilo největší starosti, a dost to taky bolelo. Pojídala mě zaživa.

Ploužil jsem se městem a všichni na mě zírali, protože znali Joyce, její sexuální nenasytlost a taky věděli, že její otec i dědeček mají víc peněz, půdy, jezer a lovných revírů než oni všichni dohromady. Litovali mě a nenáviděli zároveň.

Jednou ráno poslali jakéhosi skrčka, aby mě vytáhl z postele a jel se mnou na projíždku krajem, přičemž mi ukazoval to i ono, pan ten a ten, tatínek Joyce, vlastní tamto, a panu tomu a tomu, dědečkovi Joyce, patří támhleto...

Jezdili jsme tak celé dopoledne. Kdosi se mě pokoušel zastrašit. Nudil jsem se. Seděl jsem na zadním sedadle a skrček si myslel, že se vyznám, že jsem přišel na to, jak se dostat k milionům. Nevěděl, že se jedná o náhodu a že jsem bývalý poštovní doručovatel s pětasedmdesáti centy v kapse.

Ubohý skrček měl nějakou nervovou chorobu a řídil strašně rychle, přičemž se každou chvíli celý roztřásl a ztratil vládu nad volantem. Jel po silnici od kraje ke kraji a jednou drhl sto metrů o plot, než se zase ovládl.

"HEJ! POMALU, ČLOVĚČE!" zaječel jsem na něho ze zadního sedadla.

To bylo ono. Pokoušeli se mě oddělat. Bylo to očividné. Skrček měl přitom za ženu velice krásnou holku. Té jednou zamlada uvízla v číče flaška od coly a musela jít k doktorovi, aby jí ji vyndal a všichni se začali ubohé holky stranit, a tak na ni zbyl jen skrček. Zůstal na něho nejlepší kusanec ve městě.

Zapálil jsem si doutník, který mi dala Joyce, a řekl jsem skrčkovi: "To stačí, člověče. Teď mě koukej dovízt zpátky. A jed pomalu. Nechci teď tu hru skončit."

Hrál jsem tvrdého hocha, co se vyzná, abych mu udělal radost. "Ano, prosím, pane Chinaski. Ano, pane!"

Obdivoval mě. Myslel si, že jsem pěkný hajzl.

Když jsem se vrátil, zeptala se Joyce: "Tak viděls všechno?" "Viděl jsem toho dost," řekl jsem. Myslel jsem tím, že se mě snažili odrovnat. Nevěděl jsem, jestli v tom Joyce nejede s nima.

Pak mě začala postupně svlékat a tlačit k posteli.

"Počkej chvíli, miláčku! Už jsme se dnes milovali dvakrát a ještě nejsou ani dvě hodiny!"

Jen se zachichotala a sunula mě dál.

3

Její otec mě pěkně nenáviděl. Myslel si, že pasu po jeho penězích.

Já o jeho pitomý prachy nestál. A nestál jsem ani o jeho pitomou předrahou dcerušku.

Viděl jsem ho jedinkrát, když jednou ráno kolem desáté vešel do ložnice. Byli jsme s Joyce v posteli a odpočívali.

Naštěstí jsme právě skončili.

Hleděl jsem na něho zpod okraje peřiny. Pak jsem si ne-mohl pomoci: usmál jsem se a pěkně jsem na něho mrkl.

Hřmotně vyběhl z domu a příšerně nadával. Kdyby se mě mohl zbavit, určitě by to udělal.

Děda byl klidás. Toho jsme šli navštívit a já s ním popíjel whisky a poslouchal jeho kovbojský desky. Stará paní byla ke všemu netečná. Nechovala ke mně náklonnost ani nenávisť. Hodně se hádala s Joyce a já se jednou nebo dvakrát přidal na její stranu. To na ni platilo. Ale děda byl klidás. Myslím, že na spiknutí proti mně pracoval hlavně on.

Seděli jsme v kavárně a jedli, přičemž všichni po nás loupali očima a zdvíhali významně obočí. Byl tam děda, babka, Joyce a já.

Pak jsme nasedli do auta a rozjeli se.

"Viděls už někdy buvola, Hanku?" zeptal se mě děda. "Ne, Wally, neviděl."

Říkal jsem mu "Wally". Staří kámoši od whisky. Úplně v prdeli. "Máme je tady."

"Myslel jsem, že skoro vyhnuli." "Ale ne, máme jich tady spoustu." "Tomu nevěřím."

"Ukaž mu je, strýčku Wally," řekla Joyce.

Blbá děvka. Říkala mu "strýčku Wally". Nebyl to žádný její strýček. "Tak dobře."

Jeli jsme kus cesty, až jsme přijeli k prázdnému oplocenému pozemku. Země se zvedala a na druhý konec nebylo vidět.

Pozemek byl dlouhý a široký na míle. Nebylo tam nic, jen krátká zelená tráva.

"Žádnýho buvola nevidím," pravil jsem.

"Vitr fouká správným směrem," řekl Wally. "Prostě vlez dovnitř a jdi kousek dál, určitě je uvidíš."

Na louce nebylo vůbec nic. Mysleli si, že utahovat si z městského floutka je úžasná legrace. Přešel jsem plot a vydal se do kopce.

"Tak kde je ten buvol?" zavolal jsem směrem k nim. "Jsou tam. Jen běž dál."

Panebože, určitě to bude ten otřepaný víteček, že mi ujedou s autem. Proklatí farmáři. Počkají, až převezu, a pak se smíchem ujedou. Ať si jedou. Já můžu jít pěšky. Aspoň si odpočinu od Joyce.

Pokračoval jsem rychle v chůzi a čekal jsem, až odjedou. Pořád jsem neslyšel, že by auto startovalo. Šel jsem ještě dál, pak jsem se otočil, stočil dlaně do kornoutu a zakřičel na ně zpátky: "TAK KDE MÁTE TOHO BUVOLA?"

Odpověď přišla zezadu. Uslyšel jsem dusat jejich kopyta. Byli tři, obrovští, přesně jako ve filmu, a řtili se ke mně OBROVSKOU RYCHLOSTÍ! Jeden z nich byl maloučko vpředu. Nebylo nejmenší pochyby, kam mají namířeno.

"Do hajzlu!" řekl jsem.

Otočil jsem se a začal utíkat. Zdálo se mi, že plot je strašně daleko. Vypadalo to beznadějně. Neměl jsem čas se ohlízet.

Mohlo by to být osudné. Letěl jsem s vytřeštěnými očima. Hejbal jsem kostrou! Jenže oni mě pořád dotahovali! Cítil jsem, jak se kolem mě otřásá pod jejich kopyty půda, jak se přibližují. Slyšel jsem, jak se oblizují, jak oddechují. S posledním vypětím sil jsem se napřel a přeskočil plot. Nepřešel jsem ho. Přeletěl jsem nad ním. A přistál jsem na zadku ve škarpe, přičemž jedna z těch almar vystrčila hlavu nad plot a dívala se dolů na mě.

V autě se všichni smáli. Pokládali to za nejlegračnější podívanou svého života. Joyce se smála ze všech nejhlasitěji.

Blbá zvířata kroužila kolem a pak schlíple odkráčela. Já se vyhrabal ze škarpy a vlezl do auta.

"Tak jsem viděl buvola," řekl jsem, "teď pojedem na panáka." Smáli se celou cestu. Na chvíli přestali a pak se někdo rozesmál a spustili zase všichni. Wally musel jednu chvíli zastavit auto. Nemohl řídit. Otevřel dveře, vykutálel se na zem a smál se. Dokonce i babka se řehotala, společně s Joyce.

Později se ta historka rozšířila a já se přestal při procházkách po městě tak napařovat. Potřeboval jsem ostříhat. Řekl jsem to Joyce.

Řekla: "Zajdi si k holiči."

A já na to: "Nemůžu. Kvůli tomu buvolovi." "Ty se bojíš lidí u holiče?"

"Kvůli tomu buvolovi," opakoval jsem. Ostříhala mě Joyce.

Odvedla příšernou práci.

4

Pak se Joyce chtěla vrátit do velkoměsta. Přes všechny nevýhody, bez ohledu na stříhání, to městečko život ve velkoměstě překonávalo. Byl tam klid. Měli jsme vlastní dům. Joyce mě dobře krmila. Spoustou masa. Dobrého, libového a výborně upravovaného masa. Něco se té potvoře musí nechat. Uměla vařit. Uměla vařit líp než kterákoli ženská, jakou jsem kdy poznal. Jídlo je důležité pro nervy i pro ducha. Odvaha vychází ze žaludku - jinak se jedná o zoufalství. Jenže ne, ona chtěla jet. Babka na ni vyjízďela a ji to štvalo. Mně se v roli lotra líbilo. Zpacifikoval jsem jejího bratrance, který byl postrachem města. Nikomu se to dřív nepovedlo. O džínsovém dnu museli mít na sobě všichni ve městě džínsy, jinak je hodil do jezera. Vzal jsem si na sebe svůj jediný oblek a kravatu a pomalu, jako Billy the Kid, jsem kráčel městem. Všechny oči se na mě upíraly a já se díval do oken a zastavoval se, abych si zapálil doutník. Rozčísil jsem to město ve dvě jako dřevěnou zápalku.

Později jsem potkal na ulici místního doktora. Měl jsem ho rád. Byl pokaždé pořádně zfetovaný. Já na drogy nebyl, ale věděl jsem, že kdybych se potřeboval sám před sebou na pár dnů schovat, můžu od něj dostat, cokoli se mi zamane.

"Budeme muset odjet," řekl jsem mu.

"Měli byste zůstat tady," řekl, "život je tu dobřej. Samej lov a rybaření. Vzduch je dohrej. A žádný tlaky. To město vám patří," dodal. "Já vím, doktore, jenže u nás rozhoduje ona."

5

Děda tudíž napsal Joyce obrovský šek u bylo to. Pronajali jsme si domek na kopci a pak Joyce přišla s tím stupidním moralizováním.

"Měli bychom si oba najít práci," řekla, "abychom jim dokázali, že ti nejde o jejich peníze. Dokážeme jim, že jsme soběstační." "Miláčku, to je jak na základce. Žebrot o práci umí každý blbec; chytřej si to zařídí bez práce. Jinak se tomu říká „příživnictví“. Chci být profesionální příživník."

To ona nechtěla.

Pak jsem jí vysvětlil, že chlap nesežene práci, pokud nemá auto, aby mohl místa objíždět. Joyce zvedla telefon a děda poslal okamžitě peníze. A hned jsem seděl v Plymouthu. Vyslala mě do ulic v novém obleku a v botách za 40 dolarů a já si pomyslel: Do hajzlu, tak já to teda zkusím. Expedient ve skladu. Tak jsem dopadl. "To z vás udělají, když vůbec nic neumíte - expedienta ve skladu, recepčního, příručího. Zkoušel jsem to na dva inzeráty, šel na dvě místa a na obou mě přijali. Na prvním místě to smrdělo prací, tak jsem vzal to druhé.

Tak jsem se octl se zadržávacím páskovým telegrafem v obchodě s uměleckými předměty. Bylo to jednoduché. Obnášelo to pouze jednu až dvě hodiny práce denně. Poslouchal jsem rádio, vybudoval jsem si malou kancelář z překližky, dal si tam starý psací stůl a telefon a vy sedával jsem tam a studoval dostihový program. Občas jsem se začal nudit a zašel do bistra naproti na kávu, seděl jsem tam, popíjel, jedl koláč a flirtoval s číšnicemi.

Přicházeli řidiči od nákladáků: "Kde je Chinaski?"

"Dole v bistru."

Chodili tam za mnou, dali si kávu a pak jsme šli spolu zpátky nahoru a udělali si svoje, složili z nákladáku pár kartonů nebo je naopak naložili. Něco jako nákladní list.

Nevyhodili mě. I prodejci mě měli rádi. Okrádali za zády šéfa, ale já nic neřekl. Byla to jejich drobná hra. Nezajímalo mě to. Já nebyl žádný drobný zlodějíček. Chtěl jsem celý svět, nebo nic.

6

To místo na kopci v sobě skrývalo smrt. Věděl jsem to hned od prvního dne, kdy jsem prošel skleněnými dveřmi na dvorek. Přímo proti mně povstal hvízdavý bzukot roje desíti tisíc much, které se naráz vznesly do vzduchu. Všechny zadní dvorky domů mají tyhle mouchy bývá tam vysoká tráva, ve které hnízdí, taková místa ony milují.

Kristepane, pomyslel jsem si, a pět mil okolo žádné pavouk!

Jak jsem tam stál, 10 000 much se začalo snášet z oblohy, usedaly do trávy, na plot, na zem, mně do vlasů, na paže, všude. Jedna z těch statečnějších mě kousla.

Zanadával jsem, vyběhl ven a koupil ten největší spray na mouchy, jaký jste kdy viděli. Bojoval jsem s nimi celé hodiny, zuřivě jsme spolu s mouchami zápasili a po několika hodinách jsem se kašlající a zmořený z vdechování toho prostředku proti mouchám rozhlédl kolem a bylo tam pořád stejně much jako vždycky. Myslím, že každá, kterou jsem zabil, spadla do trávy a vylíhly se z ní dvě. Vzdal jsem to.

V ložnici byla postel oddělená policemi. Stálo na nich plno květináčů s pelargoniemi. Když jsem šel s Joyce poprvé do postele a začali jsme šoustat, všiml jsem si, že se police houpají a kymácejí.

Pak najednou buch. "Au, au!" řekl jsem.

"Co se děje?" zeptala se Joyce. "Nepřestávej! Nepřestávej!" "Miláčku, to mně jenom spadl na prdel květináč s pelargonií." "Nepřestávej! Pokračuj!"

"Fajn, fajn!"

Znova jsem přirazil, docela dobře jsem se rozjel, když vtom..

"Do hajzlu!"

"Co se děje? Co je?"

"Další květináč s pelargonií mě, miláčku, praštil do kříže, skutálel se mi na prdel a pak spadl."

"Di do prdele s těma muškátama! Pokračuj! Jed!" "Tak dobře..."

Během celé šoustačky na mě pořád padaly další a další květináče. Bylo to jako snažit se šoustat za leteckého náletu.

Nakonec se mi to povedlo. Později povídám: "Hele, miláčku, budeme muset s těma pelargoniema něco udělat."

"Necháš je pěkně tam!" "Proč, miláčku, proč?" "Patří to k tomu." "Patří to k tomu?" "Ano.

Zachichotala se. A ty květináče zůstaly na místě. Většinu času.

7

Pak jsem se začal vracet domů zasmušilý.

"Co se děje, Hanku?" Každou noc jsem musel pít.

"To kvůli Freddyemu, našemu šéfovi. Začal si pískat jednu písničku. Píská si ji ráno, když přicházím, a celý den nepřestane a píská si ji i večer, když jdu domů. A to se táhne už celé týdny!"

"Jak se ta písnička jmenuje?"

"Kolem světa za osmdesát dní. Já tu písničku nikdy neměl rád." "Tak si najdi jinou práci."

"Najdu." "Ale zůstaň tam tak dlouho, dokud si tu druhou práci nenajdeš. Musíme jim dokázat, že..."

"Dobře, dobře!"

8

Jednou odpoledne jsem na ulici potkal jednoho známého ožralu. Seznámil jsem se s ním v dobách, kdy jsme s Betty obráželi bary. Řekl mi, že je z něj teď poštovní úředník a že je to pohodlná práce.

Byla to jedna z největších a nejsprostších lží století. Hledám toho chlápka už léta, ale obávám se, že se mu někdo dostal na kobyliku přede mnou. Tak jsem znova dělal zkoušky způsobilosti pro službu ve veřejném sektoru. Jenom jsem teď v dotazníku zaškrtnl "úředník" místo "doručovatel".

V době, kdy mi přišlo vyrozumění, abych se dostavil na slavnostní složení přísahy, Freddy přestal pískat Kolem světa za osmdesát dní, já se však už těšil na tu lehkou prácičku u "strýčka Sama".

Řekl jsem Freddydu: "Musím si něco zařídit, tak budu přes poledne hodinu nebo hodinu a půl pryč."

"Fajn, Hanku."

Vůbec jsem netušil, jak dlouhý to bude oběd.

9

Byla nás tam dole pěkná tlupa. Sto padesát, možná dvě stě. Museli jsme vyplňovat suchopárné dotazníky. Pak jsme všichni povstali čelem k vlajce. Chlápek, jemuž jsme skládali přísahu, byl stejný, jako když jsem přísahal poprvé.

Po přísaze nám ten člověk řekl:

"Tak dobře, právě jste získali dobrou práci. Když budete pořádně makat, budete zajištěni na celý zbytek života."

Zajištění? Zajištěnej může být člověk v lapáku. Tři čtvereční metry a žádná činže, žádné akcie, žádná daň z příjmu, žádné výživné na děti. Žádné poplatky za poznávací značku na auto. Žádné pokuty za dopravní přestupky. Žádné popotahování za řízení v opilosti. Žádné prodělky na dostizích. Lékařská péče zdarma. Kamarádství s těmi, kteří mají podobné zájmy. Kostel. Vycházky. Pohřeb zdarma.

Po necelých dvanácti letech jsme z těch sto padesáti nebo dvou stovek zbyli pouze dva. Ne každý může jezdit s taxíkem, dělat pasáka nebo prodávat drogy, a stejně tak se z většiny chlápků - anebo holek - nemohou stát poštovní úředníci. Nemám jim to za zlé. Jak běžela léta, viděl jsem je, jak nastupují po sto padesáti či dvou stech a jak potom z každé skupiny zbudou dva či tři - tak akorát, aby vystřídali ty, kteří šli do penze.

10

Průvodce nás vzal na pruhlídku cele budovy. Bylo nás tolik, že nás museli rozdělit na skupiny. Výtah jsme používali na směny. Ukázali nám zaměstnaneckou kantynu, suterén, všechny tyhle voloviny.

Panebože, pomyslel jsem si, byl bych rád, kdyby si pospíšil. Přestávka na oběd mi skončila přede dvěma hodinami.

Průvodce nám všem rozdál osobní karty a ukázal píchačky. "Takhle si odpichnete při příchodu."

Ukázal nám to. Pak povídá: "Teď si odpichnete vy."

Po dvanácti a půl hodinách jsme si píchali odchod. To celé patřilo k zasrané slavnostní přísaze.

11

Po devíti či desíti hodinách začali být lidé ospalí a padali do třídících přihrádek, jen tak tak se na poslední chvíli vždycky zachytili. Třídili jsme poštu podle směrovacích čísel. Když bylo na dopise dvojčíslí 28, hodili jste ho do přihrádky 28. Bylo to jednoduché.

Jeden obrovský černoš skákal vysoko do vzduchu a třepal rukama, aby neusnul. Potácel se nad podlahou.

"Do prdele! Já to nevydržím!" říkal.

A to byl obrovské silnej lanželezo. Užívat pořád dokola těch samých svalů bylo strašně vyčerpávající. Bolelo mě celé tělo. A na konci uličky stál vedoucí, další Stone, a měl ve tváři ten výraz - musejí si to cvičit před zrcadlem, tenhle výraz mají v obličejí všichni vedoucí dívají se, jako bys byl kus lidského hnoje. A přitom přišli stejnými dvěma. Byli to kdysi úředníci či doručovatelé. Nechápal jsem to. Byli to pečlivě vybraní zmrdi.

Museli jste být pořád jednou nohou na zemi. Jedna půlka nahoře na opěrce. "Opěrka" říkali malému kulatému polštářku posazenému na trojnožce. Byl zakázán veškerý hovor. Dvě desetiminutové přestávky za osm hodin. Zapisovali čas, kdy jste odešli, a čas příchodu. Když jste se zdrželi dvanáct třináct minut, hned vám to vytkli.

Plat byl ale lepší než v obchodě s uměleckými předměty. A říkal jsem si, že si na to možná zvyknu.

Nikdy jsem si nezvykl.

12

Pak nás vedoucí odvedl do jiné uličky. Byli jsme tam deset hodin. "Než začnete," řekl šéf, "chtěl bych vám něco říct. Každý koš téhle pošty musíte roztřídit za 23 minut. Takový je plán. A teď si jen tak pro zábavu vyzkoušíme, jestli je každý z nás schopen ten plán plnit! Připravit, raz, dva, tři... TĚD!"

Co má tohle sakra znamenat? pomyslel jsem si. Jsem unavený. Mělký koš byl dvě stopy dlouhý. Jenže v každém byl různý počet dopisů. V některých bylo dvakrát třikrát víc pošty než v jiných, podle velikostí dopisů.

Paže začaly poletovat. Strach z nedostatečnosti. Dal jsem si na čas.

"Když skončíte první koš, popadněte druhý!" Skutečně se o to snažili. Vyskočili a popadli další koš.

Vedoucí si to šinul za mémi zády. "Podívejte se," řekl a ukázal na mě, "tady ten muž plní plán na výbornou. Je napůl hotov s druhým košem!"

Byl to můj první koš. Nevěděl jsem, jestli si ze mě neutahuje, ale když jsem byl tak daleko před ostatními, ještě trochu jsem zvolnil.

13

O půl čtvrté ráno moje dvanáctka skončila. V těch dobách neplatili lidem na dobu určitou za přesčas jedenapůlnásobek mzdy. Prostě jste dostali zaplacenou jen za odpracovaný čas. A přijali vás jako "pomocného úředníka na dobu určitou bez nároku na definitivu".

Nařídil jsem si budík, abych byl v osm ráno v obchodě s uměleckými předměty.

"Co se stalo, Hanku? Už jsme si mysleli, že ses třeba připlétl k nějaké autonehodě. Čekali jsme, kdy se vrátíš zpátky."

"Končím." "Končíš?" "Ano, nemůžete se divit, že chce člověk na lepší."

Šel jsem do kanceláře a vyzvedl si šek. Tak jsem byl zase na poště.

14

Zatím tu pořád byla Joyce se svými pelargoniemi a s pár milióny, pokud bych vydržel. Joyce, mouchy a pelargonie. Dělal jsem noční dvanáctky a přes den mě měla v drápcích ona a nutila mě podávat výkony. Spal jsem a probouzela mě ruka, která mi ho honila. Pak jsem to musel dělat. Moje drahá ženuška byla šílená.

Pak jsem se jednou ráno vrátil a ona povídá: "Hanku, nerozčiluj se." Byl jsem příliš unavený, abych se rozčiloval.

"O co kráčí, miláčku?"

"Koupila jsem psa. Maličký štěňátko."

"Prima. To je pěkný. Na psech není nic špatného. Kde je?" "Je v kuchyni. Pojmenovala jsem ho ‚Picasso‘."

Šel jsem do kuchyně a podíval se na psa. Neviděl. Přes oči mu padaly chlupy. Díval jsem se, jak cupitá. Pak jsem ho zvedl a podíval se mu do očí. Ubohý Picasso!

"Miláčku, víš, cos to udělala?" "Nelíbí se ti?"

"Neřekl jsem, že se mi nelíbí. Ale je duševně zaostalý. Má IQ tak asi 12. Pořídila jsi nám psa idiota."

"Podle čeho to poznáš?" "Stačí se na něho podívat."

V tu chvíli začal Picasso čurat. Bylo v něm chcanků hodně. Moč se rozlévala v dlouhých žlutých strůžkách po kuchyňské podlaze. Picasso skončil, odběhl a díval se na to.

Zvedl jsem ho. "Utří to."

Z Picassa se stal další problém:

Probouzel jsem se po dvanáctihodinové šichtě vedle Joyce, která mi ho pod pelargoniemi honila, a já se ptal: "Kde je Picasso?"

"Jdi do háje s Picassem!" odpovídala.

Vylezl jsem z postele, nahý, se ztopořeným pérem:

"Podívej, zase jsi ho nechala na dvorku! Říkal jsem ti, abys ho nenechávala přes den na dvorku!"

Pak jsem šel dozadu na dvorek, nahý - byl jsem příliš unavený, abych se oblékal. Dvorek byl docela dobře krytý. A tam stál ubohý Picasso posetý stovkami much, které po něm lozily sem tam. Vyběhl jsem na ně se svým ptákem (mezitím ochabl) a vynadal jim. Měl je v očích, v chlupech, v uších, na intimních místech, v puse... všude. A jen tam seděl a usmíval se na mne. Smál se na mě, zatímco ho mouchy žraly zaživa. Možná věděl víc, než my všichni dohromady. Zvedl jsem ho a odnesl domů.

"Psíček se smál,

když viděl, jak mu stál...

A jídlo mu uteklo i se lžičkou."

"Do prdele, Joyce! Říkám ti to pořád a pořád dokola." "To ty ho vyháníš z domu. Musí se chodit ven vysrat!"

"Ano, ale když se vydlá, přines ho zpátky. Nemá dost rozumu, aby se vrátil sám. A uklizej po něm ty hovna.

Udělalas tam z toho muší ráj."

Sotva jsem usnul, začala mi ho Joyce zase honit. K těm několika milionům bylo ještě hodně daleko.

15

Dřímával jsem v křesle a čekal na jídlo.

Vstal jsem, abych si došel pro sklenici vody, a když jsem vešel do kuchyně, uviděl jsem Picassa, jak se připlétl k Joyce a olizuje jí kotník. Byl jsem bos a ona mě neslyšela. Měla boty na vysokém podpatku. Podívala se na Picassa a v obličej se jí zračila čirá maloměstská nenávisť. Byla rozpálená do běla. Špičkou boty ho tvrdě ze strany nakopla. Ubohý psík běhal dokolečka a kňoural. Z měchýře mu kapala moč. Natáhl jsem se pro sklenici. Držel jsem ji v ruce a pak, dřív než jsem do ní stačil natočit vodu, mrštil jsem jí o příborník nalevo od výlevky. Sklo se rozprsklo na všechny strany. Joyce si taktak stihla zakrýt obličej rukama. Bylo mi to jedno. Zvedl jsem psa a šel pryč. Posadil jsem se s ním do křesla a toho ubohého posránečka hladil. Podíval se na mě, vysunul jazyk a olízl mi zápěstí. Ocásek se mu vrtěl, mával jím jako ryba lekající na suchu.

Zahlédl jsem Joyce na kolenou s papírovým pytlíkem, jak sbírá sklo. Pak začala natahovat. Snažila se to skrýt. Otočila se ke mně zády, ale já viděl, jak s ní otrásají záškuby pláče, jak jí trhají rameny.

Položil jsem Picassa na zem a vešel do kuchyně. "Miláčku. Miláčku, to ne!"

Ze zadu jsem ji zvedl. Byla skleslá. "Miláčku, promiň... promiň."

Držel jsem ji ze zadu a ruku jsem jí položil břicho. Zlehka a jemně jsem jí břicho hladil ve snaze zastavit křečovitě záškuby.

Klid, miláčku, jen klid. Klid...

Trochu se utišila. Odhrnul jsem jí vlasy a políbil ji za ucho. Byla tam teploučká. Ucukla hlavou .na stranu. Když jsem ji tam políbil podruhé, už hlavu neodsunula. Cítil jsem, jak se nadechuje, a pak z ní vyšel tichý vzlyk. Vzal jsem ji do náruče, odnesl ji do vedlejšího pokoje, posadil jsem se do křesla a vzal si ji na klín. Nepodívala se na mě. Líbal jsem ji na šíji a na uši. Jednou rukou jsem ji objímal kolem ramen a druhou kolem pasu. Tou jsem ji hladil v rytmu jejího dechu a snažil se z ní vyhnat zlou energii.

Konečně se na mě s nejslabším možným pousmáním podívala. Natáhl jsem se a kousl ji do špičky brady.

"Ty bláznivá děvko!" řekl jsem.

Zasmála se a pak jsme se políbili a kroutili přitom hlavou sem a tam. Znova začala vzlykat.

Odtáhl jsem se a řekl: "TO NE!"

Znova jsme se políbili. Pak jsem ji zvedl a odnesl do ložnice, položil ji na postel, rychle sundal kalhoty, spodky a boty, jí jsem sundal kalhotky přes boty spolu s jednou botou a potom s jednou botou sundanou a s druhou obutou jsem jí

předvedl nejlepší jízdu za několik posledních měsíců. Z polic popadaly všechny pelargonie. Když jsem skončil, hladil jsem jí pomalu záda, hrál si s jejími dlouhými vlasy a šeptal jí něžnůstky. Vrněla blahem. Nakonec se zvedla a zmizela v koupelně.

Nevrátila se. Odešla do kuchyně a začala umývat nádobí a zpívat si při tom.

Kristenanebi, Steve McQueen by to nemohl zmáknout líp. Měl jsem na krku dva Picassy.

16

Po večeři nebo po obědě nebo co to bylo - se svými šílenými nočníma dvanáctkami jsem si už vůbec nebyl jistý, co je co - jsem řekl: "Hele, miláčku, promiň, ale nemyslíš, že se z té práce zblázním? Podívej, vykašleme se na to. Budeme jen polehávat a milovat se, chodit na procházky a povídat si spolu. Budeme chodit do zoo. Dívat se na zvířata. Zajedeme si podívat se k oceánu. Je to jen tři čtvrtě hodiny. Budeme chodit hrát do herny. Budeme chodit na dostihy, do Muzea umění, na box. Budeme mít přátele. Budeme veselí. Těhle způsob života je způsob života, jaký vedou všichni: zabíjí nás to."

"Ne, Hanku, musíme jim ukázat, musíme jim ukázat..." Mluvila z ní maloměstská texaská holčička.

Vzdal jsem to.

17

Vždycky když jsem se večer chystal do práce, položila mi Joyce na postel věci na oblečení. Všechno to byly samé nejdražší věci, jaké se daly koupit. Nikdy jsem na sobě neměl dvakrát po sobě tytéž kalhoty, košili nebo boty. Měl jsem desítky různých obleků. Navlékl jsem si cokoli, co mi přichystala. Jako u maminky.

Moc daleko jsem se nedostal, pomyslel jsem si, a pak jsem se dal do oblékání.

18

V práci jsme měli povinné školení, a tak jsme aspoň každou noc nemuseli půl hodiny třídit poštu.

Na řečnický stupínek se postavil rozložitý Talián, aby nám vysvětlil, o co jde.

...není nad vůni dobrého čistého potu, ale není nic horšího než zápach starého potu..."

Dobry bože, pomyslel jsem si, slyším dobře? Tohle určitě dotuje vláda. Těhle dement mě učí, že se mám mýt v podpaží. Inženýrovi nebo koncertnímu mistrovi by tohle neudělali. Ponižuje nás.

"...koupejte se proto denně. Budete posuzováni podle vzhledu stejně jako podle výkonu."

Myslím, že chtěl použít i slovo "hygiena", ale prostě ho ve své slovní zásobě nenalezl.

Pak šel na konec přednáškového sálu a roztáhl velikou mapu. A tím myslím opravdu velikou. Byla přes půl stěny. Na mapu mířilo světlo. A rozložitý Talián si vzal ukazovátka s malou gumovou násadkou na konci, jaké se používá na základní škole, a ukázal na mapu:

"Vidíte tady tu ZELENOU? Je jí tady všude přišerně moc. Podívejte!"

Vzal ukazovátka a drhl jím sem tam po zelené ploše.

V té době vládla mnohem ostřejší protiruská nálada než dnes. Čína si tehdy ještě moc nevyskakovala. Vietnam byl zatím jen menší večírek s ohňostrojem. Já si ale pořád myslel, že jsem se musel zbláznit. Copak mě opravdu mámi sluch? Nikdo v obecenstvu však neprotestoval. Potřebovali práci. A podle Joyce jsem potřeboval práci i já.

Talián pak řekl: "Podívejte se sem. To je Aljaška! A tady jsou oni! Vypadá to, jako by to tady mohli snadno přeskochit, že ano?"

"Jo," odušil nějaký vymydlený mozek v první řadě.

Talián sroloval mapu. S válečným skřípotem se svinula nahoru do sebe.

Talián přešel na přední stupínek a namířil své ukazovátka s gumovým koncem na nás:

"Chci, abyste pochopili, že musíme snížit rozpočet! Chci, abyste pochopili, že KAŽDÝ DOPIS, KTERÝ ROZTRÍDÍTE - KAŽDOU VTEŘINU, KAŽDOU MINUTU, KAŽDOU HODINU, KAŽDÝ DEN A KAŽDÝ TÝDEN - KAŽDÝ DOPIS, KTERÝ ROZTRÍDÍTE NAVÍC MIMO SVOU POVINNOST, POMÁHÁ K VÍTĚZSTVÍ NAD RUSY! To je pro dnešek všecko. Než se rozejdete, dostane každý z vás přidělený svůj rozvrh."

Rozvrh. Co to může být?

Kdosi procházel mezi lidmi a rozdával listy papíru. "Chinaski?" řekl.

"Ano?" "Máte zónu 9." "Děkuju," odušil jsem.

Neuvědomoval jsem si, co říkám. Zóna 9 byla největší pošta ve městě. Někteří chlápci dostali maličké zóny. Bylo to to samé, jako ten šedesáticentimetrový koš za 23 minut - prostě vás do toho hodili.

19

Příští noc, když převáděli skupinu z hlavní budovy do školicího střediska, zastavil jsem se na kus řeči u Guse, starého kamelota. Gus kdysi míval třetí třídu ve welterové váze, ale do celostátního kola se nikdy nedostal. Boxoval zleva a jak víte, nikdo rád nebojuje s levákem - musíte na to svého hochu úplně přeučit. Proč se s tím párat? Gus mě pozval dovnitř a trochu jsme si přihnuli z jeho láhve. Pak jsem se pokusil dohnat svou skupinu.

Talián čekal ve dveřích. Viděl mě přicházet. Potkali jsme se uprostřed dvora.

"Chinaski?" "Jo?"

"Jdete pozdě."

Nic jsem na to neřekl. Odcházeli jsme k budově školicího střediska spolu.

"Měl jsem už napůl v úmyslu strčit vám do dlaně výstražnou důtku," řekl.

"Ach, prosím vás, nedělejte to, pane! Prosím vás!" odpověděl jsem mu za chůze.

"Dobrá," řekl, "nechám to pro tentokrát být."

"Děkuju vám, pane," řekl jsem a vešli jsme dovnitř spolu. 'Mám vám něco prozradit? Ten hajzl páchl potem.

20

Naše půlhodina byla nyní věnována nácviku rozvrhů. Dali nám všem balíček lístků, na němž jsme se měli učit správně

třídít. Zvládnout rozvrh znamenalo roztrždit během osmi minut 100 listků s pětadevadesátiprocentní přesností. Měli jste tři pokusy, a když se vám to nepovedlo napotřetí, mohli jste jít. Myslím tím, že vás propustili.

"Některí z vás to nezvládnou," řekl Talián. "Možná jste předurčení pro něco jiného. Třeba skončíte jako ředitelé General Motors."

Pak jsme se zbavili Taliána a měli hodného malého instruktora na výuku rozvrhů, který nás povzbuzoval.

"Zvládnete to, hoši, není to tak těžký, jak to vypadá."

Každá skupina měla vlastního instruktora na rozvrhy a ty odměňovali podle procenta úspěšnosti v jejich skupině. My měli chlápka s procentem nejnižším. Dělal mu to starosti.

"Nic na tom není, hoši, stačí se jen soustředit."

Některí hoši měli tenké balíčky. Já dostal nejtlustší balík ze všech. Zůstal jsem tam stát ve svých nových módních šatech. S rukama v kapsách. "Co se děje, Chinaski?" zeptal se mě instruktor. "Já vím, že právě vy to dokážete."

"Jo. Jo. Právě na to myslím." "Na co právě myslíte?"

"Na nic."

A pak jsem odešel.

O týden později jsem pořád ještě postával s rukama v kapsách. Přišel za mnou jeden z adeptů poštovní služby.

"Pane, myslím, že jsem už připraven splnit limit pro svůj rozvrh." "Jste si tím jistý?" zeptal jsem se ho.

"Při nácviu jsem běžně házel 97, 98, 99, párkrát i stovku." "Musíte pochopit, že jsme do vašeho výcviku vložili značné peníze. Chceme, abyste tu věc zvládal na sto procent!"

"Pane, jsem přesvědčený, že jsem dostatečně připraven"

"Tak dobře," natáhl jsem se a potřásl mu rukou, "dejte se tedy v tom případě do toho, přeji vám mnoho štěstí."

"Děkuju vám, pane."

Odběhl směrem k rozvrhové místnosti, akváriu se skleněnými stěnami, do něhož vás strčili, aby se podívali, jestli umíte v jejich vodách plavat. Ubohé ryby. Jaká degradace z role maloměsterského grázla. Šel jsem do školicí místnosti, sundal gumovou pásku z balíčku lístků a poprvé v životě se na ně podíval.

"A do prdele!" řekl jsem.

Pár chlápků se zasmálo. Potom instruktor na výuku rozvrhů povídá: "Vašich třicet minut uplynulo. Ted' se vrátíte na pracoviště."

Což znamenalo zpátky do naší dvanáctky.

Nemohli si držet dost personálu, aby poštu vytahoval z třídících přihrádek, takže to museli dělat ti, co zůstávali. Podle pracovních rozpisů nás nechávali pracovat dva týdny v kuse, ale pak jsme měli čtyři dny volna. To nás drželo při životě. 4 dny volna. Poslední noc před čtyřdenním volnem se ozvalo ze závodního rozhlasu:

"POZOR! POZOR! VŠICHNI ZAMĚSTNANCI NA DOBU URČITOU ZE SKUPINY 409!..."

Já byl ve skupině 409.

"... VAŠE ČTYŘI DNY VOLNA BYLY ZRUŠENY BUDETE SE V TĚCHTO ČTYŘECH DNECH HLÁSIT DO PRÁCE PODLE ROZPISU!"

21

Joyce si našla práci na okrese, ze všech možností si vybrala okresní policejní oddělení. Žil jsem s policajtkou! Aspoň ale chodila do práce přes den, což mi poskytovalo jistý odpočinek od jejích mazlivých rukou, až na to, že Joyce koupila dva papoušky, a ti proklatci vůbec nemluví, jenom celý den vyluzovali vřeštivé zvuky.

Potkávali jsme se s Joyce u snídaně a u večeře - ve velkém spěchu - po téhle stránce to bylo pěkné. I když se jí pořád dařilo mě sem tam znásilnit, bylo to lepší než dřív, až na ty - papoušky.

"Podívej, miláčku..." "Co zas máš?"

"Tak hele. Zvykl jsem si na pelargonie, na mouchy i na Picassa, měla by sis ale uvědomit, že mám dvanáctihodinové noční směny a kromě toho studuju svůj rozvrh, a ty zneužíváš zbytek mojí energie..." "Zneužívám?"

"Dobře, to jsem neřekl úplně přesně. Promiň." "Co tím myslíš, že tě ,zneužívám'?"

"Říkám ti, ať na to zapomeš! Podívej, jde o ty papoušky." "Tak teď jde. o papoušky! Ti tě taky zneužívají?"

"Ano, ti právě ano." "Kdo z vás je nahoře?"

"Podívej, nedělej si legraci. A nebuď sprostá. Snažím se ti něco říct."

"Právě se mi snažíš říct, jak se mám chovat!"

"Tak hele! Do prdele! To ty máš tady peníze! Necháš mě domluvit, nebo ne? Odpověz: ano, nebo ne?"

"Tak dobře, můj milánku: ano."

"Fajn. Milánek chce říct tohle: ,Mami, maminečko! Já z těch zrasanejch papoušků zešílím!'"

"Dobře, pověz mamince, proč z těch papoušků zešílíš."

"No to je tak, mami, že ti spratci celičky den prokecají, bez přestávky, a já pořád čekám, že něco řeknou, jenže oni nikdy nic neřeknou a já nemůžu celý den spát, protože poslouchám ty dva idioty!"

"Dobře, chlapečku. Když tě nenechají spát, tak je dej ven." "Mám je dát ven, mami?"

"Ano, dej je ven." "Tak fajn, mami."

Políbila mne a pak odvrátila dolů po schodišti, aby se vydala na cestu do své policajtky.

Vlezl jsem si do postele a pokoušel se usnout. Jak ti švitořili! Bolel mě v těle každičkový sval. Ať jsem se položil na tu nebo onu stranu, na záda, všechno mě bolelo. Přišel jsem na to, že nejjednodušší je to na břicho, to ale bylo čím dál únavnější. Přetočit se z jedné polohy do druhé zabralo dobré dvě tři minuty.

Házel jsem sebou a obracel se, nadával jsem, trochu křičel a taky se trochu usmíval nad směšností celé té situace. Oni švitořili zvesela dál. Štvali mě. Co ti věděli v té své klice o bolesti? Dva drmolící intoši! Pouhé dvě koule peří; mozek velikostí špendlíkové hlavičky.

Přinutil jsem se vylézt z postele, jít do kuchyně, kde jsem si natočil sklenici vody, a pak jsem přikročil ke kleci a vodu na ně vychrstl. "Hajzlíci!" nadával jsem jim.
Dívali se na mě úkosem zpod svých zmoklých per. Konečně ticho! Není nad starou vodní kúru. Poučil jsem se od psychiatrů.
Pak se ten zelený se žlutou náprsenkou sehnul a klovl se do hrudi. Podíval se nahoru a začal hučet do červeného se zelenou náprsenkou a po chvíli jeli znova jako předtím.
Seděl jsem na pelesti a naslouchal jim. Přišel Picasso a kousl mě do kotníku.
To rozhodlo. Vzal jsem klec ven. Picasso šel se mnou. 10 000 much se vzneslo naráz do vzduchu. Položil jsem klec na zem, otevřel dvířka a posadil se na schody.
Oba ptáci pozorovali dvířka klece. Nedovedli to pochopit a zároveň tomu dobře rozuměli. Cítil jsem, jak se jejich mozečky snaží pracovat.
Měli tu stravu a vodu u nosu, co ale měl znamenat ten otevřený prostor?
Zelený se žlutou náprsenkou šel první. Seskočil ze svého bidélka do otevřených dvířek. Seděl tam a svíral drát klece. Rozhlížel se kolem dokola po mouchách. Stál tam 15 vteřin a snažil se rozhodnout. Pak mu v jeho hlavičce luplo. Nebo v její hlavičce. Neuletěl. Vystřelil kolmo vzhůru do oblohy. Nahoru, nahoru, nahoru, nahoru. Přímě vzhůru! Přímě vzhůru jako šíp! Seděli jsme tam s Picassem a dívali se. Ten pitomej opeřenec byl v tahu.
Pak byla řada na červeném se zelenou náprsenkou.
Červený váhal víc. Smažil se v mukách rozhodování. Lidé, ptáci, všichni se musejí pořádkem rozhodovat. Je to tvrdá hra. Tak ten červený chlapík chodil dokola a roznýšlel se. Žluté slunce. Bzučící mouchy. Člověk a pes, kteří ho pozorují. A celá ta obloha, celá obloha.
Bylo toho na něj moc. Červený papoušek skočil na drát. 3 vteřiny. FRNK!
Byl pryč.
Vzali jsme s Picassem prázdnou klec a vrátili se do domu.
Poprvé po mnoha týdnech jsem se dobře vyspal. Zapomněl jsem si dokonce nařídít budíka. Jel jsem po Broadwayi v New York City na bílém koni. Právě mě zvolili za starostu. Měl jsem obrovského ztopořeného ptáka a pak po mně kdosi hodil hroudou bláta... a Joyce mnou zatřásla:
"Kde jsou papoušci?"
"Do hajzlu s papouškama! Já jsem starosta New Yorku!"
"Ptala jsem se tě na papoušky! Vidím tady jenom prázdnou klec!" "Papoušci? Jací papoušci?"
"Probud se, do prdele!"
"Mělas v úřadě těžký den, miláčku? Vypadáš nakvašeně." "Kde JSOU PAPOUŠCI?"
"Říkalas, že je mám dát ven, pokud nebudu moct usnout." "Myslela jsem, abys je dal na zadní verandu nebo ven, ty blbče!" "Blbče?"
"Jo, blbče! Chceš mi snad říct, že ty ptáky pustil z klece? Chceš snad říct, že, je fakt pustil z klece?"
"No, já můžu jenom říct, že nejsou zamčeni v koupelně ani v kredenci."
"Umřou tam venku hladý!"
"Můžou lovit zízaly, jíst bobule, všechno možný." "Nemůžou, to právě nemůžou. Nevědí jak! Umřou!"
"Bud' se to naučí, nebo umřou," řekl jsem a pak jsem se pomalu otočil a znova usnul. Kdesi v dálce jsem matně slyšel, jak si vaří večeři, pouští pokličky a lžice na podlahu a nadává při tom. Ale Picasso byl v posteli se mnou. Picasso byl před jejími špičatými botkami v bezpečí. Natáhl jsem k němu ruku, on ji olízl; a potom jsem usnul.
Tedy na chvíli. Pak jen vím, že se se mnou začala mazlit. Procitl jsem a ona mi hleděla se šíleným výrazem do očí. Byla nahá a těsně před očima se mi houpala její prsa. Její vlasy mi lechtaly chřípí. Vzpomněl jsem si na její miliony, zvedl ji, otočil na záda a vrazil ho do ní.

22

Nebyla vlastně policajtkou, dělala policejní úřednici. A začínala mi čím dál častěji vyprávět o nějakém chlápku, který nosil fialovou sponu a byl "opravdový džentlmen".
"Ach, on je tak laskavý!" Slyšel jsem o něm každý večer.
"Tak jakýpak byl Fialový spona dnes večer?" ptával jsem se. "Víš ty," řekla, "co se dneska přihodilo?"
"Ne, miláčku, právě proto se na to ptám." "Ach, to je ti TAKOVÝ džentlmen!" "Tak dobře. Dobře. Co se stalo?"
"Víš, on tolik zkusil!" "Samozřejmě." "Umřela mu žena, víš." "Ne, to nevím."
"Nebud' tak jízlivý. Povidám ti, že mu zemřela žena a že ho to přišlo na útech za doktory a za pohřeb na patnáct tisíc dolarů."
"Dobře. No a?"
"Šla jsem po chodbě. On proti mně. Potkali jsme se. Podíval se na mě a tím svým tureckým přízvukem mi povídá: „Ach, vy jste tak okouzlující! ` A víš, co udělal`"
"Ne, miláčku, pověz mi to. Rychle mi to řekni."
"Políbil mě na čelo, zlehounka, úplně zlehounka. A pak šel dál." "Něco ti o něm můžu říct, miláčku. Chodí moc často do kina." "Jak ses to dověděl?"
"Co tím chceš říct?"
"Vlastní kino pro automobilisty. Chodí tam dohlédnout každý večer po práci."
"To sedí," řekl jsem.

"Jenže je to takový džentlmen!" řekla.

"Podívej, miláčku, nechci ranit tvoje city, ale..." "Ale co?"

"Podívej, jsi z maloměsta. Ja prošel už padesát zaměstnání, možná sto. Nikdy jsem nikde nevydržel dlouho. Snažím se ti jen vysvětlit, že existuje taková hra, která se hraje v kancelářích po celé Americe. Lidi se nudí, nevědí, co by dělali, a tak si mezi sebou přehrávají romantické kancelářské příběhy. Většinu času to neznamená nic než zabíjení času. Někdy se jim podaří si bokem párkrát zašoustat. Ale i potom se jedná jen o koníček na vyplnění volného času, jako kuželky, televize nebo silvestrovský večírek v New Yorku. Musíš pochopit, že to vůbec nic neznamená, a pak ti to nemůže ublížit. Chápeš, co ti chci říct?"

"Myslím, že pan Partisian je upřímný."

"Určitě skončíš probodnutá tou sponou, miláčku, nezapomeň, že jsem tě varoval. Měj se před těma slizákama na pozoru. Jsou vyčůraní jako falešnej pětník."

"On není vyčůranej. Je to džentlmen. Skutečný džentlmen. Chtěla bych, abys byl taky džentlmen."

Vzdal jsem to. Sedl jsem si na pohovku a vzal si svůj papír s rozvrhem a snažil se zapamatovat si Babcock Boulevard: Babcock se dělil na čísel: 14, 39, 51, 62. No a co? Copak si tohle nemůžu zapamatovat?

23

Konečně jsem měl den volna a víte, co jsem udělal? Vstal jsem brzy, dříve než se vrátila Joyce, a zašel dolů na trh trochu nakoupit, možná jsem zešlel. Procházel jsem tržištěm a neuhádnete, co jsem nakoupil namísto pěkného krvavého bifteku nebo kousku pečeného kuřete. Změřil jsem hadí oči a zamířil si to rovnou do orientální části a začal si plnit košík chobotnicemi, nohatkami, terčovkami, chaluhami a podobně. Pokladní se na mě udiveně podívala a začala markovat.

Když ten večer přišla Joyce domů, leželo to všechno připravené na stole. Uvařené chaluhy smíchané s kouskem nohatky a štůčky zlatavých, na másle smažených terčovek.

Vzal jsem ji do kuchyně a ukázal jí na všechny ty pokrmy ležící na stole.

"To jsem uvařil na tvou počest," řekl jsem, "ve jménu naší lásky." "Co to je sakra za sračky?" zeptala se.

"Terčovky." "Terčovky?" "Ano, uvědomuješ si, kolik století už tyhle a podobné dobroty v Orientě nadšeně pojídají? Vzdejme chválu jim i sobě. Jsou na másle." Joyce se posadila ke stolu.

Začal jsem si cpát terčovky do pusy.

"Do háje, jsou skvělé, miláčku! OCHUTNEJ!"

Joyce nabodla jednu terčovku na vidličku a vložila si ji do úst, přičemž sledovala ostatní na svém talířku.

Já si nacpal do pusy obrovskou porci pikantních chalu. "Dobrý, co, miláčku?"

Převalovala terčovku v puse. "Usmažený do zlatova na másle!"

Nabral jsem si jich pár do hrsti a hodil si je do pusy. "Staletí jsou při nás, holka. Nemůžeme se splíst!"

Konečně své sousto spolkla. Pak zkoumala ostatní na talíři. "Všechny mají maličký řífky! To je strašný! Strašný!"

"Co je na řítech tak strašného, miláčku?"

Přiložila si ubrousek k ústům. Vstala a vyběhla na záchod. Začala zvracet. Já za ní z kuchyně ječel:

"CO JE NA ŘITÍCH ŠPATNÝHO, MILÁČKU? TY MÁŠ ŘÍŤ, JÁ MÁM ŘÍŤ! JDEŠ DO OBCHODU A KOUPIŠ TAM KUS SVÍČKOVÉ, KTERÁ TAKY MĚLA ŘÍŤ! ŘITĚ POKRÝVAJÍ CELÍČKOU ZEMI! SVÝM ZPŮSOBEM I STROMY MAJÍ ŘITĚ, JENOM SE NEDAJÍ NAJÍT, JENOM SHAZUJÍ LISTÍ. TVOJE ŘÍŤ, MOJE ŘÍŤ, SVĚT JE ZAPLNĚNÝ MILIARDAMI ŘITÍ, ŘÍŤ MÁ PREZIDENT, HOCH V AUTOMYČCE MÁ ŘÍŤ, SOUDCE I VRAH MAJÍ ŘÍŤ... DOKONCE I TVŮJ FIALOVEJ SPONA MÁ ŘÍŤ!"

"Panebože, nech toho! NECH TOHO!"

Znova blila. Maloměsto. Otevřel jsem láhev saké a dal si loka.

24

Stalo se to asi o týden později kolem sedmé ráno. Poštěstil se mi další den volna a po dvou číslech jsem se ve spánku, znaveném spánku, tulil k Joycinu zadečku, k její říti, když vtom se rozezvuchet zvonek u dveří a já šel otevřít.

Stál tam malý mužiček s motýlkem. Vrazil mi do ruky jakési papíry a zmizel.

Byly to formuláře k rozvodu. Mé miliony byly v čudu. Neměl jsem však zlost, protože jsem s jejími miliony stejně nikdy nepočítal. Vzbudil jsem Joyce.

"Co je?"

"Nemohlas mě nechat vzbudit v nějakou slušnější hodinu?" Ukázal jsem jí papíry.

"Je mi to líto, Hanku."

"To je v pořádku. Akorát jsi mi to měla říct. Já bych souhlasil. Dvakrát jsme se milovali, smáli se a užívali si. Nerozumím tomu. A tys to celou dobu věděla. To mě teda podrž, jestli někdy pochopím ženský."

"Podívej, já zažádala o rozvod, když jsme se pohádali. Myslela jsem si, že kdybych čekala, až budu mít chladnou hlavu, nikdy to neudělám." "Fajn, miláčku, já obdivuju čestný ženský. Je to Fialovej spona?" "Je to Fialovej spona," řekla.

Zasmál jsem se. Byl to poněkud trpký smích, to připouštím. Ale byl to smích.

"Na druhej pokus je to snadný. Ale budeš s ním mít problémy. Přeju ti hodně štěstí, holka. Víš, bylo toho dost, co jsem na tobě miloval, a nešlo tak moc o ty tvoje peníze."

Začala štkát do polštáře, ležela na břiše a celá se třásla. Byla to maloměstská holka, rozmazlená a zmatená. Třásla se, brečela, vůbec to nepředstírala. Bylo to hrozné.

Peřina spadla a já zíral na její záda, lopatky trčící vzhůru, jako by jí měla narůst křídla, vyrašit skrz kůži. Malé lopatky.

Byla bezmocná. Vlezl jsem si do postele, hladil ji po zádech, hladil a hladil, tišil ji - a pak se sesypala znovu:

"Ach, Hanku, já tě miluju, miluju tě, je mi to strašně líto, je mi to tak strašně líto, tak líto!"

Opravdu ji to žralo.

Po chvíli jsem začal mít pocit, že jsem to já, kdo se rozvádí. Pak jsme si to rozdali na rozlučku se starými dobrými časy. Nechala si byt, psa, mouchy i pelargonie.

Dokonce mi pomohla sbalit věci. Pečlivě skládala kalhoty do kufřů. Sbalila mi spodky a břitvu. Když jsem byl přichystaný k odchodu, propukla znova v pláč. Kousl jsem ji do ucha, do pravého, a pak jsem sešel se s kufry se schodů. Nasedl jsem do auta a začal bezcílně jezdit městem po ulicích a hledal vývěsku "K pronajmutí".

Zdálo se, že to není až tak neobvyklá věc.

III

I

Rozvod jsem nerozporoval, k soudu jsem nešel. Joyce mi dala automobil. Neuměla řídit. Přišel jsem akorát o tři čtyři miliony. Ale zůstala mi pošta.

Na ulici jsem potkal Betty.

"Viděla jsem tě s tou děvkou před nedávnem. To není tvůj typ." "Žádná není můj typ."

Řekl jsem jí, že je to pryč. Šli jsme na pivo. Betty zestárla, rychle. Byla silnější. Přišly vrásky. Kůži pod krkem měla vytahanou. Bylo to smutné. Ale i já zestárl.

Betty přišla o zaměstnání. Psa jí přejeli. Sehnala si práci jako servírka, pak ji propustili, když se kavárna rušila kvůli demolici, protože se tam měla stavět jakási kancelářská budova. Bydlela teď v malé místnůstce v hotýlku ztracených existencí. Měnila tam povlečení a myla záchody. Chlastala víno. Navrhla, že bychom to mohli dát zase dohromady. Já řekl, že bychom s tím měli nějaký čas počkat. Vzpamatoval jsem se právě ze špatné zkušenosti.

Vrátila se k sobě a vzala si na sebe svoje nejlepší šaty a vysoký podpatky, pokusila se upravit. Táhl z ní však příšerný smutek.

Koupili jsme si sedmičku whisky a pár piv a šli do mého bytu ve čtvrtém patře starého činžáku. Zvedl jsem telefon a nahlásil se jako nemocný. Seděl jsem naproti Betty. Zkřížila nohy, pohupovala podpatkama, trochu se smála. Bylo to jako za starých časů. Skoro. Něco tomu chybělo.

V těch dobách když jste nahlásili nemoc, posílala pošta do bytu na kontrolu zdravotní sestru, aby se ujistili, že neflámejete po nočních klubech nebo nehrajete v herně poker. Bydlel jsem blízko hlavní pošty, takže kontrolovat mě bylo pro ně značně pohodlné. Seděli jsme s Betty asi dvě hodiny, když se ozvalo zaklepání na dveře.

"Co je to?"

"To je v pořádku," zašeptal jsem, "bud' zticha! Sundej si ty vysoký podpatky, jdi do kuchyně a ani se tam nehni."

"MOMENTÍK!" zavolal jsem ke dveřím.

Zapálil jsem si cigaretu, aby mi nepáchlo z pusy, šel jsem ke dveřím a otevřel je na řetízek. Byla to zdravotní sestra. Ta samá. Znali jsme se.

"Jaké máte problémy?" zeptala se. Vypustil jsem kroužek kouře.

"Je mi zle od žaludku." "Jste si tím jistý?"

"Je to určitě žaludek."

"Podepíšete se mi tady, že jsem tu byla a že jste byl doma?" "Jistě."

Sestra mi podala formulář škvírou ve dveřích. Podepsal jsem a vrátil jí ho stejnou cestou zpět.

"Přijdete zítra do práce?"

"To nemůžu vědět. Když mi bude dobře, přijdu. Když ne, zůstanu doma."

Podívala se na mě úkosem a odešla. Bylo mi jasné, že ze mě cítila whisky. Práskne mě? Spíš ne, příliš mnoho dokazování - možná se jen smála, když s tou svou černou taštičkou nasedala dole do auta.

"V pořádku," řekl jsem, "obuj si boty a pojď sem." "Kdo to byl?"

"Zdravotní sestra z pošty." "Už je pryč?"

"Jo."

"To dělají pořád?"

"Ještě ani jednou nevynechali. Tak to teď pořádně oslavíme!"

Šel jsem do kuchyně a nalil dva pořádný škopky. Vrátil jsem se a podal panáka Betty.

"Salut!" řekl jsem.

Pozdvihli jsme sklenice vysoko a přitukli si. Pak se rozezvučel budík, a to pěkně hlasitě.

Trhl jsem sebou, jako by mě střelili do zadku. Betty nadskočila půl metru vysoko a postavila se. Přiskočil jsem k budíku a zastavil zvonek. "Panebože," řekla, "málem jsem se z toho podělala!"

Oba jsme se rozesmáli. Pak jsme si zase sedli. Dali jsme si pořádnýho panáka.

"Měla jsem kluka, který dělal na okrese," řekla. "Tam posílali inspektora, chlapa, ale ne pokaždý, možná tak při každý pátý absenci. Tak jednou večer popíjím s Harrym - tak se jmenoval: Harry. Popíjím teda ten večer s Harrym a najednou se ozve zaklepání na dveře. Harry sedí na pohovce úplně oblečený. „Kristepane! ` vyjekne a skočí do postele celej oblečený a tahá na sebe peřinu. Já zastrčila láhve a sklenice pod postel a otevřela dveře. Chlápek vešel dovnitř a posadil se na pohovku. Harry měl na sobě dokonce i boty a ponožky, ale teď byl celej zachumlanej pod peřinou. A ten chlápek říká: "Jak se vám vede, Harry?" A Harry říká: "Není to žádná sláva. Ta paní se o mě stará." A ukazuje na mě. Já tam sedím opilý. „Doufám, že se brzy uzdravíte, Harry, ` řekl ten chlápek a pak odešel. Jsem si jistý, že viděl ty láhve a sklenice pod postelí a vím na beton, že mu bylo jasné, že Harry nemá až tak veliký nohy. Byli jsme z toho dost nervózní."

"Do prdele, proč nenechají člověka žít? Chtějí, aby byl pořád v zápřahu."

"Samo." Ještě chvíli jsme pili a pak jsme šli do postele, ale nebylo to stejný, nikdy to není stejný - nakupily se mezi nás věci, co se mezitím staly. Díval jsem se, jak jde do koupelny, všiml si jejích vrásek a záhybů pod hýžděmi. Ubohá holka.

Ubohá ubohá holka. Joyce byla pevná a tvrdá - člověk ji stisknul a měl dobrý pocit. U Betty to tak dobrý pocit nebyl. Bylo to smutné, hrozně smutné. Když se Betty vrátila, neprozpěvovali jsme, nesmáli se, dokonce jsme se ani nehádali. Seděli jsme a potmě popíjeli, kouřili cigarety, a když jsme šli spát, nepřiložil jsem chodidlo k jejímu tělu ani ona k mému, jak jsme to dělávali. Spali jsme, aniž jsme se dotýkali.
Oba jsme se cítili podvedeni.

2

Zatelefonoval jsem Joyce.

"Jak to jde s Fialovým sponou?" "Nechápu to," řekla.

"Co dělal, když jsi mu řekla, že se rozvádíš?"

"Seděli jsme proti sobě v kantýně, když jsem mu to řekla." "Jak to přijal?"

"Upadla mu vidlička. Zůstal s pusou dokořán. Řekl: 'Co'?" "Poznal, že to myslíš vážně."

"Nechápu to. Od té doby se mi vyhýbá. Když ho potkám na chodbě, prchá pryč. Nesedává už se mnou u stolu při obědě. Tváří se tak... no, skoro až... chladně."

"Miláčku, existují i jiní muži. Zapomeň na toho chlápka. Ohlídni se po někom jiným."

"Je těžký na něho zapomenout. Na to, jakej býval dřív." "Víš, že máš peníze?"

"Ne, nikdy jsem se mu o tom nezmínila, nemůže o tom vědět." "No tak jestli ho chceš..."

"Ne, ne! Tímhle způsobem ho dostat nechci!" "Tak to je v pořádku. Sbohem, Joyce." "Sbohem, Hanku."

Nedlouho poté jsem od ní dostal dopis. Byla zpátky v Texasu. Babička hrozně stonala, podle všeho očekávání neměla už být dlouho naživu. Lidi se ptali po mně. A tak dál. S láskou, Joyce.

Odložil jsem dopis a bylo mi jasné, že tomu skrčkovy nejde do hlavy, čím jsem si to mohl zkazit. Ten třasořítka si myslel, jak jsem vyčůranej. Bylo tvrdý ho takhle zklamat.

3

Pak si mě zavolali na osobní do staré budovy Federální správy. Nechali mě čekat obligátních pětáctičet minut nebo snad hodinu a půl.

Potom se ozval jakýsi hlas: "Pan Chinaski?" "Jo," řekl jsem.

"Pojďte dál."

Zavedli mě k jednomu ze stolů. Seděla tam nějaká baba. Vypadala docela sexy, taková osma- devětáctičtka, vypadalo to však, jako by své sexuální ambice odložila stranou kvůli jiným věcem nebo jako by si jich dosud nikdo nevšiml.

"Posadte se, pane Chinaski." Posadil jsem se.

Holka, pomyslel jsem si, s tebou by to byla určitě pořádná jízda. "Pane Chinaski," řekla, "nebyli jsme si jistí, jestli jste tento dotazník vyplnil správně."

"Ehm?" "Máme na mysli váš trestní rejstřík."

Podala mi list papíru. V jejích očích nebylo po sexu ani stopy. Uvedl jsem tam asi osm nebo deset případů, kdy jsem skončil na záchytce. Byl to pouhý odhad. Neměl jsem sebemenší představu o datech. "Uvedl jste opravdu všechno?" zeptala se mě.

"Hmmm, hmmm, nechte mě chvíli přemýšlet..."

Bylo mi jasné, co po mně chce. Chtěla, abych odpověděl "ano", a pak by mě dostala.

"Moment... Hmmm. Hmmm." "Ano?" řekla.

"No jo! Panebože!" "Copak?"

"Šlo buď o opilost v autě nebo o řízení v opilosti. Asi před čtyřmi lety nebo tak nějak. Přesné datum nevím."

"A to vám vypadlo z paměti?"

"Ano, skutečně. Jinak bych to napsal." "Tak dobře. Napište to."

Napsal jsem to do formuláře.

"Pane Chinaski. To je dost závažný rejstřík. Chtěla bych, abyste nám ta provinění objasnila - je-li to možné - obhájil své dnešní zaměstnání u nás."

"Dobře." "Na odpověď máte deset dnů."

Nechtěl jsem tu práci zase za každou cenu. Ta ženská mě ale iritovala.

Nakoupil jsem si pár vyhlášek a zákonů a k tomu modrý, velice úředně vyhlížející šanon a na ten večer jsem se nahlásil jako nemocný. Pořídil jsem si sedmičku whisky a karton piva, sedl ke stroji a pustil se do toho. Po ruce jsem měl slovník. Každou chvíli jsem nalistoval nějakou stránku, našel si nějaké dlouhé nesrozumitelné slovo a postavil na něm větu nebo celý odstavec. Celé to mělo 42 stran. Zakončil jsem: "Kopie tohoto prohlášení budou předány tisku, televizi a dalším sdělovacím prostředkům."

Samé sračkoidní pindy.

Úřednice povstala za přepážkou a ujala se mého případu osobně: "Pane Chinaski?"

"Ano?" Bylo devět hodin ráno. Den poté, co mě požádala o vysvětlení mých přestupků. "Chvilíčku."

Přešla s mými dvačtyřiceti stránkami zpátky ke stolu. Četla a četla a četla. Kdosi jí četl přes rameno. Pak už byli 2, 3, 4, 5. A všichni četli. 6, 7, 8, 9. Všichni četli.

No a co, pomyslel jsem si.

Pak jsem zaslechl z davu: "Všichni géniové jsou opilci!" Jako kdyby to celou záležitost vysvětlovalo. Zase někdo viděl moc filmů. Vstala od stolu s mým dvačtyřicetistránkovým spisem v ruce.. "Pane Chinaski?"

"Ano?"

"Váš případ bude mít pokračování. Dáme vám vědět." "Zatím mám zůstat v práci?"

"Zatím zůstaňte v práci." "Hezký den přeji," řekl jsem.

4

Jednou večer mě přiřadili na štokrle vedle Butchnera. Ten netřídil žádnou poštu. Ten tam jen seděl. A žvanil. Přišla nějaká mladá holka a sedla si na konci uličky. Slyšel jsem Butchnera: "Jo jo, ty kundo! Ty určitě chceš, abych ti ho tam vrazil, že jo? To bys chtěla, ty kundo, že jo?"

Třídil jsem dál. Šel kolem vedoucí. Butchner povídá: "Mám tě na seznamu, ty buzíku! Já tě dostanu, ty zkurvenej buzíku! Ty zasranej hajzle! Čuráku!"

Šéfové nechávali Butchnera na pokoji. Každý nechával Butchnera na pokoji.

Pak jsem ho uslyšel znova: "No tak, miláčku! Ten výraz tvýho ksichtu se mi nelíbí! Mám tě na seznamu, ty buzíku! Jsi úplně první na mém seznamu! Dostanu se ti na kůži! Hej, mluvím s tebou! Slyšíš mě?"

Už toho bylo trochu moc. Odhodil jsem zbylou poštu.

"Tak fajn," řekl jsem mu, "nemůžu už ty tvý kecy vystát. Už se nesnesu dívat na tu tvou držku! Chceš si to rozdat tady nebo venku?" Podíval jsem se na Butchnera. Mluvil ke stropu, šílený:

"Říkal jsem ti: jsi první na mém seznamu! Dostanu tě a natrhnu ti prdel!"

Panebože, pomyslel jsem si, to jsem teda narazil na toho pravýho! Ostatní úředníci byli úplně zticha. Nemohl jsem jim to mít za zlé. Vstal jsem, že si natočím sklenici vody. Vrátil jsem se. O dvacet minut později jsem vstal, abych si udělal svou desetiminutovou přestávku. Když jsem se vrátil, čekal na mě vedoucí. Tlustý černoš něco přes padesát. Křičel na mě:

"CHINASKI!" "Co se děje, člověče?" zeptal jsem se.

"Opustil jste během půl hodiny dvakrát svoje místo!"

"Jo, poprvý jsem se šel napít. 30 vteřin. A pak jsem měl přestávku." "Představte si, že byste pracoval u pásu! Od pásu byste nemohl odejít dvakrát během třiceti minut!"

Tvář se mu celá leskla vztekem. Bylo to šokující. Vůbec jsem to nechápal.

"PÍŠU VÁM DŮTKU!" "Dobře," řekl jsem.

Šel jsem zpátky a posadil se vedle Butchnera. Vedoucí přiběhl s napsanou důtkou. Byla napsaná rukou. Nedokázal jsem to ani přečíst. Psal to v takovém vzteku, že z toho vyšly jen skvrny a škrtačky.

Složil jsem si důtku do úhledného čtverečku a strčil ji do zadní kapsy. "Já toho hajzla zabiju!" řekl Butchner.

"Doufám, že to uděláš, tloušťku," řekl jsem, "doufám, že to uděláš."

5

Byly to dvanáctky v noci plus šéfové plus úředníci plus skutečnost, že tam bylo tělo na těle a vy jste sotva dýchali, plus zatuchlé smažené jídlo v "neziskové" kantýně.

Plus CP1. Centrální pošta 1. Žádný jiný rozvrh se nedal srovnávat s Centrální poštou 1. Ta zahrnovala asi 1/3 všech ulic ve městě a jejich dělení podle směrovacích čísel. Bydlel jsem v jednom z největších měst Spojených států. Mělo spoustu ulic. Následovala CP2. A CP3. Každou zkoušku jste museli absolvovat během devadesáti dnů, na tři pokusy, s výsledkem 95 procent nebo lepším, 100 lístků ve skleněné kleci, 8 minut, propadneš a pošlou tě kandidovat na ředitele General Motors, jak říkal ten chlap. Těm, co prošli, dávali napodruhé a napotřetí trochu jednodušší rozvrhy. Ale při těch nočních dvanáctkách a zrušených dnech volna to bylo pro většinu příliš. Z naší původní skupiny sto padesáti nebo snad dvou set lidí už nás zbylo jen asi sedmáct nebo osmáct.

"Jak můžu v noci dvanáct hodin pracovat, spát, jíst, mýt se, jezdit z práce a do práce, prát si, platit účty za plyn a nájem, měnit pneumatiky, stihnout všechno tyhle věci, který se musejí udělat, a ještě přitom studovat rozvrh?" zeptal jsem se jednoho z instruktorů ve školícím středisku.

"Zkuste vynechat spánek," odpověděl mi.

Podíval jsem se na něho. Nedělal si ze mě prdel. Ten vůl to myslel smrtelně vážně.

6

Zjistil jsem, že jediný čas ke studiu je před spaním. Byl jsem vždycky příliš unavený, abych si chystal snídani, takže jsem jen šel ven a koupil si kartou piva, položil si ho na židli vedle postele, otevřel první plechovku, pořádně si přihnul a pak jsem rozevřel složku s rozvrhem. Když jsem se dostal ke třetí plechovce, musel jsem většinou složku odložit. Víc se toho do mě nalít nedalo. Pak už jsem jen dopíjel zbyvajících pivo, seděl jsem na posteli a zíral do zdi. S poslední plechovkou jsem usínal. A když jsem se vzbudil, zbýval čas tak akorát na záchod, vykoupat se, najíst se a jet tam nazpátek.

A nedalo se na to zvyknout, prostě jste byli jen pořád unavenější. Při cestě domů jsem si vždycky koupil ten svůj karton a jednou ráno jsem byl už opravdu hotový. Vysoukal jsem se po schodech (nebyl tam výtah) a strčil klíč do zámku. Dveře se otevřely. Někdo vyměnil v celém bytě nábytek, položil nový koberec. Nábytek byl taky nový.

Na pohovce seděla nějaká ženská. Vypadala dobře. Mladá. Dobré nohy. Blondýna.

"Nazdar," řekl jsem, "nedáš si pivo?" "Ahoj!" odpověděla. "Fajn, jedno si dám." "Líbí se mi, jak to tady prohlídlo," řekl jsem jí. "To jsem dělala sama."

"Ale proč?"

"Prostě se mi chtělo," řekla. Oba jsme seděli a pili pivo.

"Jsi skvělá," řekl jsem. Odložil jsem plechovku a políbil ji. Položil jsem jí ruku na koleno. Bylo to pěkný koleno.

Pak jsem si znova loknul piva.

"Ano," řekl jsem, "fakt se mi líbí, jak to tady teď vypadá. Opravdu mi to zvedlo náladu."

"To je od tebe pěkný. Mému manželovi se to taky líbí."

"A proč teda tvůj manžel... Cože? Tvůj manžel? Hele, co je tohle za číslo bytu?"

"309." "309? Milosrdný Bože! Jsem ve špatném patře! Já bydlím ve čtyřista devítce. Otevřel jsem si svým klíčem u vás dveře."

"Jen se posad', drahoušku," řekla. "Ne, ne, ne..."

Popadl jsem čtyři zbývající piva.

"Proč ten spěch tak najednou?" zeptala se.

"Někteří mužští jsou hotoví šílenci," řekl jsem a sunul se ke dveřím. "Co tím chceš říct?"

"Chci tím říct, že někteří chlapi své manželky milují." Rozesmála se: "Nezapomeň, kde bydlím."

Zavřel jsem dveře a vylezl o patro výš. Pak jsem otevřel dveře u sebe. Nikdo tam nebyl. Nábytek byl starý a odřený, koberec vyrudlý. Na podlaze se válely prázdné plechovky od piva. Byl jsem na správném místě.

Svlékl jsem se, vlezl si do postele sám a vyžahl další pivo.

7

Když jsem pracoval na poště v Dorsey, slyšel jsem pár starých pošťáckých vlků špičkovat o Velkým tatkoví Greystonovi, jak si musel koupit magnetáák, aby se naučil svoje rozvrhy. Velkej taťka si namluvil rozvrh na pásek a pak to poslouchal furt dokola. Velkému taťkovi se říkalo Velkej taťka pochopitelně ze zjevných důvodů. Dostal s tím svým klackem 3 ženský do nemocnice. Jednou si našel i nějakýho hošana. Teplouše jménem Carter. Roztrhl i toho Cartera. Cartera odvezli do nemocnice do Bostonu. Říkalo se, že Carter musel až do Bostonu, protože na celým západním pobřeží se nenašlo dost nití, aby ho mohli po Taťkově řádění pořádně zašít. Ať už to byla pravda, nebo ne, rozhodl jsem se, že to s magnetofonem vyzkouším. Měl bych po starostech. Mohl bych to nechat na dobu, kdy budu spát. Kdesi jsem se dočetl, že se ve spánku dá učit přes podvědomí. Zdálo se mi, že je to nejjednodušší řešení. Koupil jsem si magnetáák a pár pásků.

Namluvil jsem rozvrh na pásek, lehl si s pivem do postele a poslouchal:

"A ted', NA HIGGINS PATŘÍ 42 HUNTER, 67 MARKLEY, 71 HUDSON, 84 EVERGLADES! A TEĎ POSLOUCHEJ, POSLOUCHEJ, CHINASKI: NA PITTSFIELD PATŘÍ 21 ASHGROVE, 33 SIMMONS, 46 NEEDLES! POSLOUCHEJ, CHINASKI, POSLOUCHEJ: NA WESTHAVEN PATŘÍ 11 EVERGREEN, 24 MARKHAM, 55 WOODTREE! CHINASKI, POZOR, CHINASKI! NA PARCHBLEAK PATŘÍ..."

Nefungovalo to. Vlastní hlas mě uspával. Nedařilo se mi dostat přes třetí pivo.

Zanedlouho jsem se vykašlal na magnetofon i na učení. Prostě jsem jen vypil svých 6 vysokých plechovek piva a šel spát. Nerozuměl jsem tomu. Myslel jsem dokonce i na to, že zajdu k psychiatrovi. Představoval jsem si tu scénu:

"Tak prosím," "No, prostě je to takhle."

"Jen pokračujte. Chcete se položit na pohovku?"

"Ne, díky. Okamžitě bych usnul."

"Tak pokračujte, prosím." "Nechci prostě přijít o práci." "To je rozumné."

"Jenže se musím naučit další 3 rozvrhy a udělat z nich testy, abych o ni nepřišel."

"Rozvrhy? Co jsou to ‚Rozvrhy‘?"

"To když lidi nenapíšíou směrovací čísla. Někdo ten dopis musí roztržít. Takže musíme ty rozvrhy studovat po dvanáctihodinových nočních šichtách."

"No a?"

"Nemůžu ten list papíru ani zvednout. Když to udělám, vypadne mi z ruky."

"Vy se ty rozvrhy nemůžete naučit?"

"Ne. A to musím roztržít ve skleněné kleci 100 lístků s přesností alespoň 95 procent, jinak mě vyhodí. A já tu práci potřebuju."

"Proč se ty rozvrhy nemůžete naučit?"

"Kvůli tomu jsem tady. Abych se zeptal vás. Musím být blázen. Jenže tu jsou všechny ty ulice a různými směry v nich procházejí hranice jednotlivých obvodů. Tady, podívejte."

A podal bych mu šestistránkový rozvrh, nahoře scvaknutý sešívačkou, s drobným oboustranným tiskem.

Zalistoval by stránkami.

"A tohle všechno si máte zapamatovat?" "Ano, pane doktore."

"Tak tedy, milý pane," podával mi listy zpátky, "vy vůbec nejste blázen, že se vám to nechce učit. Daleko spíš byl se klonil k názoru, že byste byl blázen, kdybyste se to naučit chtěl. Bude to 25 dolarů."

Udělal jsem si tedy psychoanalýzu sám a ušetřil. Něco se s tím ale dělat muselo.

Pak mě to napadlo. Bylo ráno, asi za pět minut čtvrt na deset. Zatelefonoval jsem na Federální správu, na osobní oddělení.

"Slečnu Gravesovou. Chtěl bych mluvit se slečnou Gravesovou, prosím."

"Haló?" Byla to ona. Ta děvka: Když jsem s ní mluvil, začal jsem si ho honit: "Slečno Gravesová, tady je Chinaski."

Podal jsem odpověď na vaše obvinění, že mám špatný rejstřík. Nevím, jestli si na mě pamatujete. "Pamatujeme si vás, pane Chinaski."

"Dospělo se už k nějakému rozhodnutí?" "Prozatím ne. Dáme vám vědět."

"Tak dobře. Mám ale takový problém." "Ano, pane Chinaski?"

"Učím se teď CPI." Odmlčel jsem se. "Ano?" řekla tázavě.

"Zdá se mi to hrozně těžké, připadá mi takřka nemožné se ten rozvrh naučit, vkládat do toho veškerý svůj volný čas, když to možná k ničemu nebude. Myslím tím, že mohu být zproštěn služby u pošty kteroukoli chvíli. Žádat po mně učit se ten rozvrh není za těchto okolností spravedlivé."

"Dobře, pane Chinaski. Zavolám do školicího střediska a nařídím jim, aby vás zprostili výuky rozvrhů, dokud nedojdeme k nějakému závěru stran vašeho případu."

"Děkuji vám, slečno Gravesová."

"Přeji vám hezký den," řekla a zavěsila.

Byl to hezký den. Jak jsem si ho tak během telefonátu honil, dostal jsem chuť sejít dolů do tři sta devítky. Ale rozhodl jsem se neriskovat a vystačit si sám. Dal jsem si slaninu s vejci a oslavil to litříkem piva.

8

Pak nás už zbylo jen asi šest nebo sedm. CP1 byla pro zbytek jednoduše příliš velké sousto.

"Jak ti jde rozvrh, Chinaski?" ptali se mě. "Úplně bez problémů," odpovídal jsem. "Tak fajn, co patří na Woodburn?" "Woodburn?"

"Ano, Woodburn."

"Poslyšte, nechci se tím zabývat při práci. Otravuje mě to. Člověk má dělat vždycky jen jednu věc."

9

Vánoce jsem trávil s Betty. Upekla krocana a popíjeli jsme. Betty mívala vždycky ráda vysokánský vánoční stromek. Musel mít na výšku aspoň sedm stop a půl stopy kmínek, spoustu světýlek, žárovický, stříbro a podobný kraviný. Popíjeli jsme ze dvou sedmiček whisky, milovali se, snědli jsme krocana a znova pili. Šroubek ve stojanu byl uvolněný a stojan sám nebyl dost velký, aby takový strom udržel. Pořád jsem ho rovnal. Betty se natáhla na postel a odpadla. Já pil na podlaze jen ve spodkách. Pak jsem se natáhl taky. Zavřel jsem oči. Così mě probudilo. Otevřel jsem oči. Právě včas, abych zahlédl, jak se na mě ten strom s rozpálenými žárovkami pomalu sesouvá a špičatá hvězda míří dolů jako dýka. Příliš jsem nechápal, co se děje. Vypadalo to jako konec světa. Nebyl jsem schopen pohybu. Větve stromu mě zajaly do svého náručí. Ležel jsem pod nimi. Žárovicky naplno žhnuly.

"KRISTEPANE, SMILOVÁNÍ! PANEBOŽE, POMOC! JEŽIŠMARJÁ! POMÓC!"

Žárovky mě pálily. Překulil jsem se doleva, ze zajetí se nedostal, tak jsem se stočil doprava.

"KRUCINÁL!" Konečně se mi podařilo zespuď vysoukat. Betty se taky vzbudila a vyskočila z postele.

"Co se stalo? Co to má znamenat?"

"COPAK TO NEVIDÍŠ? TEN ZATRACENEJ STROMEK MĚ MÁLEM ZABIL!"

"Cože?" "JO, JEN SE NA MĚ PODÍVEJ!"

Všude po těle jsem měl zarudlý popáleniny. "Ty moje chudinko ubohá!"

Přešel jsem k zásuvce a vytáhl šňůru ze zdi. Žárovky zhasly. Zvíře zdechlo.

"Ubohej stromečku můj!" "Tvůj ubohej stromeček?" "Jo, byl tak krásnej!"

"Ráno ho zase postavím. Teď mu nevěřím. Dávám mu na noc volno."

Nelíbilo se jí to. Viděl jsem na obzoru hádku, a tak jsem ten krám opřel o židli a znova rozsvítil světýlka. Kdyby popálil prsa nebo prdel jí, vyhodila by ho oknem. Říkal jsem si, že jsem se zachoval víc než laskavě.

Několik dní po Vánocích jsem se za Betty zastavil. Ve tři čtvrtě na devět ráno seděla v pokoji opilá. Nevypadala moc dobře, ale já koneckonců taky ne. Zdálo se, jako by jí každý nájenník daroval lahvinku. Měla tam víno, vodku, různých druhy whisky. Nejlevnější značky. Pokoj byl plný flašek.

"Ti idioti! To nikoho nenapadne nic lepšího? Jestli tohle všechno vypiješ, tak tě to spolehlivě zabije!"

Betty na mě jen koukala. Ten pohled mluvil za všechno.

Měla dvě děti, které za ní nikdy nepřijely ani jí nepsaly. Byla to uklízečka v laciném hotelu. Když jsem ji potkal poprvé, měla na sobě drahé šaty a na elegantních kotkicích jí perfektně seděly drahé střevíce. Měla dobře rostlou postavu, byla skoro krásná. S vášnivými očima. Usměvává. Odešla od bohatého manžela, rozvedla se s ním, a on se zabil v opilosti při autonehodě kdesi v Connecticutu a shořel na uhel. "Nikdy se ti nepodaří ji zkrotit," říkali mi lidi.

Tak takhle to dopadlo. Ale měl jsem nápad, jak jí pomoci. "Poslyš," povídám, "měl bych to všechno odsud odnýt. Dám ti z toho občas nějakou láhev. Nevypiju ti to."

"Nech ty flašky na pokoji," řekla Betty. Ani se na mě nepodívala. Měla pokoj v posledním patře, seděla u okna a pozorovala ranní provoz. Přistoupil jsem k ní. "Hele, jsem unavený. Musím jít. Jen si, proboha, dávej na ten chlast bacha!"

"Samo," odpověděla.

Naklonil jsem se k ní a políbil ji na rozloučenou.

Asi po deseti dnech jsem přišel znova. Na zaklepání se nikdo neozýval. "Betty! Betty! Jsi v pořádku?"

Zmáčkkl jsem kliku. Dveře nebyly zamčené. Postel byla vzhůru nohama. Na prostěradle byla obrovská skvrna od krve.

"Do prdele!" vypravil jsem ze sebe. Všechny flašky byly pryč.

Pak jsem se rozhlédl kolem sebe. Barák patřil nějaké Francouzce ve středních letech. Ta stála ve dveřích.

"Leží ve Všeobecné nemocnici. Bylo jí strašně zle. Včera v noci jsem zavolala pohotovost."

"Vypila všechno, co tady měla?" "Nebyla na to tak úplně sama."

Seběhl jsem se schodů a nasedl do auta. Dojel jsem k nemocnici. 7nal jsem to tam dobře. Řekli mi, na kterém pokoji leží. V malé místnosti byly stěsnány tři čtyři postele. Přes uličku seděla na posteli nějaká ženská, žvýkala jablko a smála se spolu se dvěma svými návštěvnicemi. Zatáhl jsem kolem Betty závěs, posadil se na stoličku a naklonil se nad ni.

"Betty! Betty!" . Dotkl jsem se její paže:

"Betty !"

Otevřela oči. Opět byly krásné. Jasně modré a klidné. "Věděla jsem, že to budeš ty," řekla.

Pak oči zase zavřela. Pootevřela rty. V levém koutku se jí nashromáždily žluté sliny. Vzal jsem kapesník a otřel je. Očistil jsem jí obličej, ruce a krk. Vzal jsem další kapesník a vymačkal jí na jazyk trochu vody. Pak malinko víc. Navlhčil jsem jí rty. Uhladil vlasy. Za závěsem, který nás od nich odděloval, jsem slyšel ustavičně se smát ty ženské.

"Betty, Betty, Betty. Prosím tě, chci, aby ses napila ještě vody, hlt vody, ne moc, jen jeden hlt."

Nereagovala. Snažil jsem se deset minut. Nic.

Na rtech se jí zase nashromáždily sliny. Utřel jsem je.

Pak jsem vstal a shrnul závěs zpátky. Zíral jsem na ty 3 ženské. Vyšel jsem ven a promluvil se sestrou u přepážky.

"Poslyšte, proč nic neděláte s tou ženou na lůžku 45c? S Betty Williamsovou?"

"Děláme všechno, co je v našich silách, pane." "Nikdo ale u ní není."

"Chodíme na pravidelné kontroly."

"Kde jsou ale doktoři? Nikde nevidím žádný doktory." "Lékař ji prohlíží, pane."

"Proč ji tam necháváte jen tak ležet?" "Děláme všechno, co umíme, pane."

"PANE PANE PANE! NECHTE SI LASKAVĚ TOHO ‚PÁNA‘. Vsadím se, že kdyby šlo o prezidenta, guvernéra nebo starostu nebo prostě o nějakýho zazobanýho parchanta, byl by pokoj plnej doktorů, kteří by se snažili něco udělat!

Proč necháváte lidi takhle umírat? Může snad člověk za to, že je chudý?"

"Říkám vám, pane, že děláme VŠECHNO, co umíme." "Za dvě hodiny se vrátím."

"Vy jste její manžel?"

"Býval jsem podle všeho její manžel." "Můžete nám dát své jméno a telefonní číslo?" Řekl jsem jí to a pak jsem rychle utekl.

10

Pohřeb měl být o půl jedenácté, ale bylo už pořádně horko. Měl jsem na sobě laciný černý oblek, který jsem si ve spěchu koupil a nechal upravit na míru. Byl to můj první oblek za celá léta. Vypátral jsem je jího syna. Vezli jsme se v jeho novém mercedesu. Našel jsem ho s pomocí kousku papíru, na němž jsem měl adresu jeho tchána. Dvě meziměsta a měl jsem ho. Než dorazil, byla už jeho matka mrtvá. Umřela, když jsem telefonoval. Ten kluk, Larry, se nikdy takzvaně nezařadil do společnosti. Měl ve zvyku krást svým kamarádům auta, ale dařilo se mu mezi přáteli a soudy kličkovat. Pak ho lapila armáda a nějak se mu podařilo dostat se do poddůstojnické školy, a když odtamtud odešel, našel si pěkně placené místo. Tou dobou, kdy si to dobré místo našel, přestal navštěvovat matku.

"Kde máš sestru?" zeptal jsem se ho. "Nevím."

"Tohle je pěkný auták. Vůbec neslyším motor." Larry se usmál. To se mu líbilo.

Na pohřeb jsme přišli jen tři: syn, milenec a duševně vyšinitá sestra majitelky hotelu. Jmenovala se Marcia. Nikdy nic neříkala. Jen posedávala s idiotským úsměvem na rtech. Pleť měla bílou jako email. Na hlavě měla vrabčí hnízdo odumřelých zažloutlých vlasů a klobouk, který jí nepadl. Marcii poslala za sebe majitelka. Ta musela dohlížet na hotel. Já měl pochopitelně příšernou kocovinu. Zastavili jsme se na kávu. S pohřbem byly samozřejmě potíže. Larry se pohádal s katolickým knězem. Vznikly pochybnosti o tom, jestli byla Betty opravdová katolička. Kněz odmítl sloužit mši. Nakonec se dohodli, že udělá půlku mše. Půlka mše byla konečně lepší než nic.

Měli jsme problémy i s květinami. Já koupil věnec z růží, různé druhy růží svázané do věnce. Květinářství nad tím strávilo celé odpoledne. Květinářka se s Betty dobře znala. Před pár lety, když jsme s Betty bydleli spolu a měli psa, občas spolu chlastaly. Jmenovala se Delsie. Vždycky jsem se pokoušel dostat Delsie do postele, ale nikdy se mi to nepovedlo.

Delsie mi telefonovala: "Hanku, co je to s těma hajzlama?" "S jakýma hajzlama?"

"S těma chlápky z pohřebky." "Co je?"

"Poslala jsem kluka s dodávkou, aby tam zavezl ten tvůj věnec, a oni ho vůbec nepustili dovnitř. Říkali, že mají zavřeno. Je to tam dost daleko, víš."

"Jo, Delsie?" "Nakonec klukovi dovolili, aby dal věnec do dveří, ale nedovolili mu dát ho do lednice. Co se to tam s těma lidma ksakru děje?"

"Já nevím. Co se to vůbec děje s lidma?"

"Nebudu moct na pohřeb přijít. Jsi v pořádku, Hanku?" "Proč se nestavíš, abys mě utěšila?"

"Musela bych vzít Paula s sebou." Paul byl její manžel.

"Tak na to zapomeň."

Jeli jsme tedy na poloviční pohřeb.

Larry vzhlédl od kávy: "Napišu vám potom ohledně náhrobku. Ted' víc peněz nemám"

"Dobře," odpověděl jsem.

Larry zaplatil kávy, vyšli jsme a vlezli si do mercedesu. "Počkej chvíli," řekl jsem.

"Co je?" zeptal se Larry.

"Myslím, že jsme něco zapomněli." Vrátil jsem se do kavárničky. "Marcie!"

Seděla ještě u stolu. "Odjíždíme, Marcie." Vstala a šla za mnou.

Kněz přečetl svůj proslov. Neuposlouchal jsem to. Stála tam rakev. Vevnitř leželo to, co bývala Betty. Bylo tam horko. Slunce pražilo a tvořilo rozpálenou žlutou clonu. Kolem kroužili ptáci. V půlce půlky pohřbu přišli dva chlápci v montérkách a přinesli věnec. Růže byly zvadlé, v tom horku odumíraly, a zřizenci věnec opřeli o nedaleký strom. Před koncem bohoslužby se můj věnec naklonil a přepadl na zem. Nikdo ho nezvedl. Pak bylo po všem. Přistoupil jsem ke knězi a potřásl mu rukou: "Děkuju vám." Usmál se. To znamenalo dva úsměvy: knězův a Marciiin.

Cestou Larry opakoval:

"Napišu vám ohledně náhrobku." Dodnes na ten dopis čekám.

11

Vyšel jsem po schodech do čtyři sta devítky, dal si velkou skotskou a sklenku vody, vytáhl z horní zásuvky nějaké peníze, sešel jsem dolů, nastoupil do auta a odjel na dostihy. Přijel jsem právě včas na první závod, ale nevsadil jsem si, protože jsem neměl čas přečíst si program.

Šel jsem do baru na panáka a uviděl tam jednu vysokou blondýnu, jak jde kolem ve starém kabátě. Měla fakt ránu, ale jelikož jsem měl náladu, zavolaal jsem na ni tlumeně, aby to tak akorát zaslechla:

"Vi, miláčku."

Zastavila se a pak přistoupila bliž: "Ahoj, Hanku. Jak se máš?"

Znal jsem se s ní z hlavní pošty. Pracovala na jiné pobočce, u fontány, ale byla vstřícnější než většina ostatních.

"Je mi úplně nanic. Třetí pohřeb během dvou let. Napřed matka, pak otec. A dnes jedna stará kamarádka."

Cosí si objednala. Já otevřel dostihový program. "Měli bychom stihnout ten druhej dostih."

Přisedla si ke mně a přitiskla se na mě nohou a jedním nadrem. Pod kabátem se skrývalo pěkné tělo. Vždycky hledám neznámého koně, který by mohl porazit favorita. Když žádného takového nenajdu, sázím na favorita.

Přišel jsem na dostihy po jiných dvou pohřbech a vyhrál jsem. Na pohřbech zkrátka něco je. Člověk nějak líp ty věci prohlédne. Jeden pohřeb denně a bude ze mě boháč.

Šestý kůň prohrál dostih na jednu míli, v poslední chvíli ztratil na favorita délku hlavy. Při vbíhání do cílové rovinky měla šestka před favoritem náskok dvou délek. Šestka měla tip 35:1. Favorita ocenili pro tenhle závod 9: 2. Oba měli stejnou třídu. Favoritovi přibýly dvě libry, ze 116 mu to zvedli na 118. Šestka nesla pořad 116 liber, ale posadili na ni méně populárního žokeje a taky délka dostihu byla míle a šestnáctina. Lidi si spočítali, že když favorit doběhl šestku na jedné míli, tím spíše ji předběhne, když se poběží o šestnáctinu míle víc. Vypadalo to logicky. Jenže na dostizích s logikou nic nepořídíte. Trenéři představují své koně ve zdánlivě špatné kondici, aby se na ně nesázelo. Delší vzdálenost i přesedlání na méně populárního žokeje ukazovalo na slušný výdělek. Podíval jsem se na tabuli. Tip sázkové kanceláře patřil pětce. 7 ku jedné.

"Je to šestka," řekl jsem Vi.

"Ani nápad, ten to ani nedoběhne," odpověděla.

"Jo," odušil jsem, šel k okýnku a vsadil 10 dolarů na šestku. Na výhru.

Šestka vyrazila z boxu jako první, vtláčila se před první zatačkou k zábradlí a pak si v lehkém tempu udržovala na celé zadní rovince náskok jeden a čtvrt délky. Za ní se řítíl chumel ostatních. Mysleli si, že šestka vběhne jako první do poslední zatačky, odlepi se od vnitřního okraje a oni vyrazí za ní. Tak se to vždycky dělá. Jenže trenér dal tomu klukovi jiný instrukce. Na vrcholu zatačky hoch popustil uzdu a kůň vyrazil kupředu. Než se ostatní žokejové stačili dostat do třmenů, měla šestka čtyři délky náskok. Na začátku cílové rovinky dal hoch šestce maloučko vydechnout, ohlédl se a pak ji znova pustil. Vypadalo to se mnou dobře. Pak se z chumlu ostatních vydělil favorit - 9 ku pěti a hnal si to ten spratek pěkně. Vzdálenost se rychle zkracovala. Vypadalo to, jako by se chtěl zavěsit těsně za mého koně. Favorit měl číslo 2. V půli rovinky měla dvojka na šestku ztrátu půl délky a hoch na šestce začal koně pobízet bičikem. To už ale žokej na favoritovi bičik dávno používal. Zbytek rovinky proběhli přesně takhle, půl délky od sebe, a skončili tak i v cílové pásce. Koukl jsem se na tabuli. Můj kůň se vypracoval na 8 ku jedné.

Vrátili jsme se k baru.

"Ten dostih ale nevyhrál nejlepší kůň," řekla Vi.

"Mně je jedno, kdo je nejlepší. Stačí mi znát číslo, který vyhraje. Objednávej."

Objednali jsme si.

"Tak dobře, ty chytráku. Uvidíme, jestli ti to vyjde příště." "Říkám ti, miláčku, že mám prostě po pohřbech kliku."

Přitiskla se zase tou nohou a prsem. Dal jsem si loka skotské a otevřel program. Třetí dostih.

Prohlížel jsem startující. Toho dne se prostě rozhodli všechny naštvat. Právě vyhrál nováček, takže všichni teď věděli, jak se koně chovají na poslední rovince. Lidi si vždycky pamatují jenom poslední závod. Částečně je to tím, že mezi jednotlivými dostihy je pětadvacetiminutová přestávka. Umějí myslet jen na to, co právě prožili.

Třetí dostih byl na tři čtvrtě míle. Teď byl favoritem kůň s dobrým sprintem. Poslední dostih na sedm osmin míle prohrál o fous, přičemž celou dobu v cílové rovince vedla prohrál při posledním skoku. Za těmi dvěma následovala osmička. Skončila třetí o jeden a půl délky za favoritem, přičemž dvě délky dotáhla až v cílové rovince. Lidi uvažovali, že když osmička nedoběhla favorita v dostihu na sedm osmin míle, tak ho nemůže ani za nic dotáhnout v závodě o celou osminu kratším. Lidi se prostě vždycky vracejí z dostihů bez peněz. Kůň, který ten dostih na sedm osmin míle vyhrál, dnes neběžel.

"To bude osmička," řekl jsem Vi.

"Je to moc krátkej dostih. Nedotáhne to," řekla Vi. Osmička byl šestá v pořadí s ohodnocením 9.

Vybral jsem si výhru za minulý dostih a pak jsem vsadil 10 dolarů na osmičku. Když děláte moc těžký sázky, tak to vašeho koně položí. Nebo si to špatně rozmyslíte a svého koně špatně vytipujete. 10 dolarů na vítěze byla pěkná, docela slušná sázka.

Favorit působil nadějně. Z boxu vyrazil jako první, dostal se k zábradlí a udělal si náskok o dvě délky. Osmička běžela po vnějším obvodu jako předposlední, k zábradlí se teprve postupně propracovávala. Hoch jedoucí na osmičce, která teď byla pátá, si vzal koně nakrátko a dal mu okusit bičik. Pak začal zkracovat krok favorit. První čtvrtku proběhl za 22 a 4/5, ale v půlce cílové rovinky měl pořad ještě 2 délky náskok. Pak osmička vyrazila jako vítr a o dvě a půl délky zvítězila. Pohlédl jsem na tabuli. Pořád to ještě bylo 9 ku jedné.

Zase jsme se vrátili k baru. Vi se teď ke mně tulila celým tělem. Vyhrál jsem ještě tři ze zbývajících pěti dostihů. Tehdy se běhávalo jen 8 dostihů, ne 9. Osm dostihů ale toho dne úplně stačilo. Nakoupil jsem si pár doutníků a nasedli jsme do mého auta. Vi přijela autobusem. Zastavil jsem se pro sedmičku a pak jsme zamířili ke mně.

12

Vi se rozhlédla kolem sebe:

"Co dělá chlápek jako ty v takovéhle bytě?" "Na to se mě ptají všechny holky."

"Tohle je fakt kryší díra." "Dodává mi to na skromnosti." "Pojďme ke mně."

"Tak jo."

Nasedli jsme do auta a Vicky mi vysvětlila cestu. Stavili jsme se pro pár obrovských stejků, zeleninu, přísady do salátu,

brambory, chleba a další pití.

Na chodbě v jejím činžáku viselo upozornění:

JAKÝKOLI HLUK A VYRUŠOVÁNÍ ZAKÁZÁNO.

TELEVIZORY SE VYPÍNAJÍ VE 22:00.

BYDLÍ ZDE PRACUJÍCÍ.

Byla to obrovská cedule vyvedená červenou barvou. "To s těmi televizory se mi líbí," řekl jsem Ví.

Vyjeli jsme výtahem. Měla opravdu krásnej bejvák. Odvlekl jsem tašky do kuchyně, našel dvě skleničky a nalil panáky.

"Vyndej věci z tašek. Hned jsem zpátky."

Vytahoval jsem nákup a pokládal věci na linku. Dal jsem si dalšího panáka. Přišla Ví, celá vyparáděná. Náušnice, vysoký podpatky, minisukně. Vypadala bezvadně. Trochu podsaditá. Ale dobrá prdýlka a stehna, prsa. Pořádná mrdačka.

"Dobrý večer," řekl jsem, "já jsem kamarád od Ví. Říkala, že se za chvilku vrátí. Dáš si zatím panáka?"

Zasmála se. Popadl jsem to udělaný tělo do náruče a dal jí pusy. Rty měla studený jako diamanty, ale chutnaly skvěle.

"Mám hlad," řekla. "Nechej mě něco uvařit!" "Já mám taky hlad. Na tebe!"

Zasmála se. Lehce jsem ji políbil a chytil za zadek. Pak jsem odešel s panákem do obývacího, posadil se, natáhl nohy a vzdychl.

Tady bych mohl zůstat, pomyslel jsem si, vydělávat na dostizích, zatímco ona by si mě opečovávala, zaháněla mi chmury, vtírala olejčky do kůže, vařila by mi, povídala si se mnou, chodila se mnou do postele. Pochopitelně by se to neobešlo bez hádek. To už je ženská nátura. Milují vzájemnou výměnu špinavého prádla, trochu křiku, trochu drámy. A pak vzájemné ujišťování a přísahy. Na vzájemný přísahy jsem moc dobře nebyl.

Dostával jsem se do nálady. V představách už jsem se k ní nastěhoval.

Ví se o všechno postarala. Přišla s panákem v ruce, sedla si mi na klín, políbila mě, přičemž mi strčila jazyk do pusy.

Ocas se mi postavil a opřel se jí o zadeček. Pořádně jsem jí plnou dlaní chytil a stiskl. "Chci ti něco ukázat," řekla.

"Já vím, že mi to ukážeš, ale počkejme aspoň hodinku po večeři." "Ale to nemyslím!"

Natáhl jsem se k ní a dlouze ji políbil. Ví mi vyskočila z klína.

"Ne, chci ti ukázat fotku své dcery. Je v Detroitu u mojí mámy. Na podzim se ale vrátí, aby tady chodila do školy."

"Kolik jí je?" "Šest." "A otec?"

"S Royem jsme se rozvedli. Ten hajzl byl úplně k ničemu. Pořád jenom chlastal a sázel na koničky."

"Vážně?" Vrátila se s fotkou a podala mi ji. Pokoušel jsem se na ní něco rozpoznat. Měla moc tmavý pozadí.

"Poslyš, Ví, ona je fakt černá! To nemáš trochu rozumu, abys ji fotila proti světlému pozadí?"

"To má po otci. Černá převažuje." "Jo, to vidím."

"To fotila máma."

"Já si jsem jistej, že máš hezkou dceru." "Jo, je hezká, fakt."

Ví vrátila fotku na místo a odešla zpátky do kuchyně.

Ty věčný fotky! Ženský a ty jejich fotky. Bylo to pořád stejný. Ví stála ve dveřích kuchyně.

"Nepij tolik, víš, co nás čeká!"

"Žádný strachy, miláčku, pro tebe se vždycky vzbopím. Zatím mi dones panáka. Měl jsem náročnej den. Napůl skotskou se sodou." "Nalej si sám, frajere."

Otočil jsem se na židli a zapnul televizi.

"Jestli chceš další pěkněj den na dostizích, ženo, tak přines svému panu Frajerovi panáka. Ted hned!"

Nakonec v posledním dostihu vsadila Ví na mého koně. Byl 5 ku jedné, jenže poslední dva roky nezaběhl dobře jedinej závod. Vsadil jsem na něj jen proto, že měl 5 ku jedné, přičemž měl mít 20. Kůň úplně v pohodě vyhrál o šest délek.

Prostě tu rachotinu dali od řitě po nozdry do kupy.

Vzhlédl jsem a přes rameno se mi natahovala ruka s panákem. "Díky, miláčku."

"Prosím, můj pane," zasmála se.

13

V posteli mi to sice trčelo, ale nedalo se s tím nic moc dělat. Přirážel jsem, přirážel a přirážel. Ví byla ohromně trpělivá.

Strašně jsem se snažil, ale musel jsem to s tím pitím přepísknout.

"Promiň, miláčku," řekl jsem. A odvalil jsem se. A okamžitě jsem usnul.

Pak mě cosi vzbudilo. Byla to Ví. Vlezla si na mě a rajtovala na mně. "Jed', miláčku, jed'!" řekl jsem jí.

Občas jsem se prohnul v zádech. Dívala se na mě nenasytýma očima. Byl jsem znásilňován blondátou čarodějkou! Na chvilku mě to vzrušilo.

Pak jí povídám: "Je to na hovno. Slez dolů, miláčku. Byl to únavnej den. Bude lepší příležitost."

Slezla. Pták mi sklapl jako rychlovýtah.

14

Ráno jsem uslyšel, jak chodí bytem. Pořád dokola. Bylo asi půl jedenácté a já měl kocovinu. Nechtělo se mi s ní mluvit.

Ještě čtvrt hodinky. Pak vypadnu.

Zatřásla mnou: "Podívej, chci, abys vypadl, než se tu ukáže moje kamarádka!"

"No a co? Tak jí ojedu taky." "Jo," zasmála se, "to teda jo."

Vstal jsem. Odkášlal jsem si a říhнул. Pomalu jsem se soukal do svých šatů.

"Připadám si před tebou jako totální žabař," řekl jsem jí. "Přece nemůžu být tak špatnej! Musí být ve mně taky něco dobrýho!"

Konečně jsem byl oblečený. Šel jsem do koupelny, ošplouchal si trochu obličej a učesal se. Kdybych si tak mohl

učesat ten ksicht, pomyslel jsem si. Jenže to nejde.

Vylezl jsem z koupelny:

"Víš. "Ano?" "Nebud' moc naštvaná. Ty za to nemůžeš. To kvůli tomu chlastu. Už se mi to stalo i dřív."

"Tak bys snad neměl tolik pít. Žádná ženská není ráda, když je až druhá po flašce."

"Proč si teda u mě nevsadíš na pořadí?" "Hele, nech toho!"

"Poslyš, nepotřebuješ nějaký peníze, zlato?"

Sáhl jsem do peněženky a vytáhl dvacku. Podal jsem jí to. "Ty jsi fakt poklad!"

Pohládila mě dlaní po tváři a jemně mě políbila vedle úst. "Jed' opatrně."

"Samo, miláčku."

Jel jsem opatrně celou cestu až na dostihy.

15

Posadili si mě do kanceláře podnikového právníka v prvním patře zadního traktu.

"Chci se na vás podívat, Chinaski." Prohlížel si mě.

"Jejda! Vypadáte pěkně mizerně. To abych si vzal radši prášek." A opravdu otevřel lahvičku a jeden si vzal.

"Tak dobře, pane Chinaski, my bychom jen rádi věděli, kde jste byl poslední dva dny."

"Držel jsem smutek." "Smutek? Jaký smutek?"

"Pohřeb. Umřela moje stará přítelkyně. Jeden den jsem zařizoval pohřeb. Druhý den jsem držel smutek."

"Jenže vy jste ani nezavolal, pane Chinaski." "Já vím."

"A taky bych vám něco rád řekl, Chinaski, jen tak mezi námi." "Prosím."

"Když se ani telefonicky neomluvíte, víte, co tím naznačujete?" "Ne."

"Pane Chinaski, vy tím říkáte: „Já vám na tu poštu vysoka seru! “ "To že říkám?"

"A víte, co to znamená, pane Chinaski?" "Ne, co to vlastně znamená?"

"To znamená, pane Chinaski, že se pošta vysere na vás!" Pak se zaklonil a pozoroval mě.

"Pane Feathersi," oslovil jsem ho, "vy mi můžete políbit prdel." "Nedělejte hrdinu, Henry. Můžu vám to pěkně zavařit."

"Oslovujte mě laskavě celým jménem, pane. Žádám od vás alespoň trochu úcty."

"Vy vyžadujete uctivé zacházení, jenže..."

"Přesně tak. Dobře víme, kde parkujete, pane Feathersi." "Cože? To má být výhrůžka?"

"Zdejší černoši mě milují, Feathersi. Oblbují je." "Černoši vás milují?"

"Drží nade mnou ochrannou ruku. Mrdám dokonce jejich ženský. Nebo to aspoň zkouším."

"Dobře. Trošku se nám to vymklo z ruky. Hlaste se, prosím, na svém stanovišti."

A podal mi propustku. Měl strach, ubožák. Neoblboval jsem černochoy. Neoblboval jsem vůbec nikoho kromě Featherse. Nemůžete mu ale vyčítat, že se bál. Jednoho kontrolora shodili se schodů. Druhému roztrískali prdel. A dalšího bodli do břicha, když čekal ve tři ráno na chodníku na zelenou. Přímou před hlavní poštou. Víckrát jsme ho neviděli.

Brzy po naší rozmluvě Feathers hlavní poštu opustil. Nevím přesně, kam odešel. Bylo to ale určitě někam mimo poštu.

16

Jednou ráno kolem desáté zazvonil telefon: "Pan Chinaski?" Ten hlas jsem poznal a začal jsem si ho honit.

"Mmmhmm," řekl jsem.

Byla to slečna Gravesová, ta čubka. "Nevzbudila jsem vás?"

"Vzbudila, slečno Gravesová, vzbudila, ale pokračujte. To je v pořádku, v úplném pořádku."

"No, prošel jste." "Mhmm, hmmm."

"Upozorníme na to školicí středisko." "Hmmm ehmm."

"Za dva týdny jste v rozpisu na zkoušku z CP1." "Cože? Moment..."

"To je všechno, pane Chinaski. Přeji vám pěkný den." Zavěsila.

17

Vzal jsem si tedy rozvrh a roztřídil si všechno podle věku a pohlaví. Tenhle chlápek bydlí v domě s třema ženskejma.

Jednu mlátí řemenem (podle ní se jmenovala ulice a věk udával číslo bloku); druhou líže (ditto) a třetí prostě

staromódně šoustá (ditto). Tady bydlejí samí teplouši a jeden z nich (jmenoval se Manfred Ave.) má 33... atd. atd. atd.

Jsem si jist, že by mě do tý skleněný kukaně nepustili, kdyby věděli, na co myslím, když se dívám na všechny ty štítky. Se všema jsem byl starej kámoš.

Přesto jsem některý svý orgie nezvládl. Napoprvé jsem měl 94.

O deset dnů později, při druhém pokusu, jsem bezpečně věděl, co kdo komu dělá.

Naházel jsem 100 procent za 5 minut.

A dostal hlavičkový dopis s blahopřáním od poštovního ředitele.

18

Brzy poté jsem dostal smlouvu na dobu neurčitou, osmihodinový noční směny, což bylo lepší než dvanáctky, a

placenou dovolenou. Ze sto padesáti nebo snad dvou set, kteří jsme do toho šli, jsme zbyli dva. Pak jsem se v úřadě

potkal s Davidem Jankem. Byl to mladý běloch a bylo mu něco málo přes dvacet. Udělal jsem chybu, že jsem mu jednou

cosi vyprávěl o klasické hudbě. Byl jsem náhodou v klasické hudbě honěný, protože to bylo jediný, co jsem mohl

poslouchat, když jsem po ránu popíjel v posteli pivo. Když ráno co ráno tohle posloucháte, musíte si už něco

zapamatovat. A když se se mnou rozvedla Joyce, přibíhal jsem si omylem do kufru dvousvazkové Životopisy klasických

a moderních hudebních skladatelů. Ti chlápci měli většinou tak zpackaný životy, že mě bavilo si o nich číst a myslet na to, že já jsem taky v prdeli, a to ani neumím komponovat.

Jenže jsem si pustil hubu na špacír. Janko se s kýmsi hádal a já je usmířil tím, že jsem jim řekl datum Beethovenova narození, kdy dopsal Třetí symfonii, a zobecnil jsem (asi trochu zmateně) kritické názory, které uvedení symfonie provázeli.

To bylo na Janka trochu moc. Okamžitě si mě spletl se vzdělcem. Seděl na štokrálku vedle mě a stěžoval si a vytahoval se, jednu dlouhou noc za druhou, jak jeho zmračenou a ublíženou duši sužuje zoufalství. Mlel příšerně nahlas a chtěl, aby ho každý slyšel. Házel jsem dopisy do přihrádek a musel to pořád dokola poslouchat. Říkal jsem si: Co teď budu dělat? Jak donutím toho ubohého šíleného hajzla, aby držel hubu?

Každou noc jsem chodil domů s motolicí a kocovinou. Zabíjel mě už jen zvuk jeho hlasu.

19

Začínal jsem v 18.18 a David Janko nechodil dřív jak ve 22.36, takže to mohlo být i horší. Ve 22.06 jsem měl půlhodinovou přestávku na svačtinu, takže jsem se obvykle vracel v době, kdy on přicházel. Vešel a hledal si místo vedle mě. Janko si kromě toho, že si hrál na veleducha, hrál taky na velkého milovníka. Podle něj ho přepadaly na chodbách nádherné mladé holky a pronásledovaly ho po ulicích. Nedaly mu pokoj, chudákoví. V práci jsem si ale nikdy nevšiml, že by promluvil s ženskou. Ani ony s ním nemluvily.

Hned ve dveřích mi hlásil: "HEJ, HANKU! ČLOVĚČE, TA MI HO DNESKA PARÁDNĚ VYKOUŘILA!"

Nemluvil, nýbrž ječel. Ječel celou noc.

"KRISTEPANE, TA MI HO ALE VYHULILA! A TAK MLADÁ! ALE FAKT PROFI!"

Zapálil jsem si.

Pak jsem musel poslouchat podrobné vyprávění, jak se s ní seznámil...

"MUSEL JSEM SI JÍT KOUPIT CHLEBA, VÍŠ?"

Následoval popis do posledního detailu, co všechno říkala, co říkal on, co spolu dělali atd.

V té době přišlo nařízení, že má pošta brigádníkům zvednout plat o 50 procent. Takže přesčasů přešly na pošťáky, co měli stálý pracovní poměr.

Osm nebo deset minut před regulérním koncem směny ve 2.48 ráno se ozvalo z podnikového rozhlasu:

"Prosím, pozor! Všichni zaměstnanci začínající službu v 18.18 jsou žádáni, aby odpracovali hodinu přesčas!"

Janko se usmál, naklonil se ke mně a pustil do mě něco svého jedu. Osm minut před koncem mé deváté pracovní hodiny se rozhlas ozval znovu.

"Pozor, prosím! Všichni zaměstnanci začínající službu v 18.18 se žádají o dvě hodiny přesčasu!"

A 8 minut před koncem desáté hodiny:

"Pozor, prosím. Všichni zaměstnanci začínající službu v 18.18 se žádají o tři hodiny přesčasu!"

Janko se mezitím nezastavil:

"HELE, TAK JÁ SEDÍM V TÝ TRAFICE, JO? VEJDOU DVĚ ÚPLNĚ KLASICKÝ ŠTĚTKY A POSADÍ SE KAŽDÁ Z JEDNÝ STRANY VEDLE MĚ..."

Ten hoch mě mučil, ale nedařilo se mi najít žádný způsob, jak uniknout. Vzpomínal jsem na veškerá zaměstnání, kterými jsem prošel. Vždycky se na mě nakonec pověsil nějaký cvok. Měli mě rádi.

Pak přišel Janko s románem. Neuměl psát na stroji, a tak si to nechal přepsat od písáčky. Román byl zabalený v pěkných kožených deskách. Měl velice romantický titul. "DEJ MI VĚDĚT, CO SI O TOM MYSLÍŠ," řekl.

"Jo," odušil jsem.

20

Vzal jsem si to domů, otevřel si pivo, vlezl si do postele a začal číst. Začínalo to dobře. Bylo to o tom, jak Janko bydlel v malých podnájmech a třel bídu s nouzí, přičemž se snažil najít si práci. Se zprostředkovatelnami práce měl potíže. A pak vstoupil do děje chlápka, s nímž se seznámil v jednom baru - působil jako velmi vzdělaný člověk, jenže si od Janka půjčoval peníze, který nikdy nevracel.

Bylo to slušně napsané.

Možná jsem se v tom klukovi spletl, myslel jsem si.

Držel jsem mu při četbě palce. Pak se román rozpadl. Z nějakého důvodu ve chvíli, kdy začal psát o poště, ztratila kniha smysl pro realitu. Román byl čím dál horší. Končilo to návštěvou hrdiny v opeře. Právě byla přestávka. Vstal ze sedadla, aby utekl před tím nekultivovaným, tupým davem. No a já jsem tam byl s ním. Pak se to za jedním sloupem stalo. Přišlo to zčistajasna. Vrazil do kulturní, líbezná, nádherná dívka. Málem ji porazil.

Dialog vypadal asi takhle: "Ach, promiňte!"

"To nic..."

"Nechtěl jsem... víte... moc se omlouvám...!" "Ujišťuji vás, že je všechno v pořádku!"

"Chtěl jsem jen říct, že jsem vás neviděl... nechtěl jsem..." "To nic. To je v pořádku..."

Dialog o té srážce se vlekl přes jednu a půl stránky. Chudák hoch byl fakt šílený.

Nakonec se ukázalo, že ta štetka, třebaže bloudila mezi sloupovím samotinká, je vdaná za jednoho doktora, jenže doktůrek nerozumí opeře, dokonce ho nezajímají ani tak prostinké záležitosti, jako je Ravelovo Bolero. Nebo Třírohý klobouk od de Fally. Tady jsem byl na doktorově straně.

Po srážce těch dvou opravdu citlivých duší se začalo cosi dít. Scházeli se na koncertech a po nich si spolu vždycky vrzli. (To tam bylo spíš mezi řádky, protože oba dva byli příliš vznešení na to, aby si prostě zašukali.)

No a pak byl konec. Ta ubohá nádherná bestie milovala svého manžela, ale milovala taky hlavního hrdinu (jímž byl Janko). Nevěděla, co si počít, takže se rozhodla pochopitelně pro sebevraždu. Opustila oba, doktora i Janka, a nechala je stát opuštěné, každého ve své koupelně.

Řekl jsem tomu klukovi: "Máto dohrej začátek. Budeš ale muset vyhodit ten dialog po tý srážce za sloupem. Ten je hrozně špatnej..." "To ne!" odpověděl. "VŠECHNO ZŮSTANE, JAK JE!"

Ubíhaly měsíce a román se pořád vracel.

"KRISTEPANE!" říkal, "JÁ SI NEMŮŽU DOVOLIT ODJET DO NEW MORKU A POTŘÁSAT SI RUKAMA S NAKLADATELAMA!" "Hele, chlapče, proč se na tuhleto práci nevykašleš? Zavři se v nějakým pokojíku a piš.

Propracuj to."

"TO SI MŮŽE DOVOLIT TAKOVEJ ČLOVĚK JAKO TY," odpověděl. "TY VYPADÁŠ JAKO POBUDA. LIDI TI DAJÍ PRÁCI, PROTOŽE SI MYSLEJÍ, ŽE JI URČITĚ NIKDE JINDE NESEŽENEŠ, A TAK U NICH ZŮSTANEŠ. MNĚ PRÁCI NEDAJÍ, PROTOŽE NA MĚ SE PODÍVAJÍ A HNED VIDÍ, ŽE JSEM INTELIGENTNÍ, A ŘEKNOU SI: TAK INTELIGENTNÍ CHLÁPEK U NÁS URČITĚ NEZŮSTANE, TAKŽE TO S NÍM RADŠÍ ANI NEBUDEME ZKOUŠET."

"Opakuju ti: Běž někam do podnájmů a piš." "JENŽE JÁ POTŘEBUJU NĚJAKOU JISTOTU!"

"Je dobře, že jiní tímhle způsobem neuvažovali. Je například dobře, že takhle neuvažoval Van Gogh."

"JENŽE JEHO BRATR MU DÁVAL ZADARMO BARVY!" povídá mi ten kluk.

IV

1.

Pak jsem vypracoval nový systém na dostizích. Dostal jsem se na 3000 dolarů za jeden a půl měsíce, přičemž jsem na dráhu chodil jenom dvakrát třikrát týdně. Začal jsem snít. Už jsem se viděl v malém domku dole u moře. Viděl jsem se v dobře padnoucím obleku, jak s chladným výrazem každé ráno vstávám a nasedám do zahraničního vozu a pomalu a zvolna odjíždím na dostihy. Viděl jsem ty poklidné stejkové večere, začínající i končící dobře vychlazenými drinky ve sklenicích z barevného skla. Velikánský tuzér. Doutník. A ženský, kdykoli se vám zamane. Když vám u pokladny podávají šeky na velký peníze, je snadný takovému snění propadnout. Když například v dostihu na tři čtvrtě míle řekněme za minutu a 9 vteřin vyděláte měsíční plat.

Tak jsem tam stál v kanceláři šéfa doručovatelů. Seděl za stolem. Já měl v puse doutník a z dechu mi byla cítit whisky. Byly ze mě cítit peníze. Vypadal jsem prachatě.

"Pane Wintersi," řekl jsem, "pošta se mnou zachází slušně. Jenže mám kromě toho své obchodní zájmy, o něž se jednoduše musím postarat. Jestli mi nemůžete dát neplacené volno, budu se muset svého místa vzdát."

"Nedával jsem vám už letos neplacený volno, Chinaski?"

"Nikoli, pane Wintersi, vy jste moji žádost o neplacené volno zamítl. Ted' žádné zamítnutí nepřichází v úvahu. Jinak odcházím."

"Dobře, dobře, tak si vyplňte formulář a já to podepišu. Můžu vás ale uvolnit pouze na 90 dnů."

"To beru," řekl jsem a vyfoukl ze svého drahého doutníku dlouhý pruh modravého kouře.

2

Dostihy se přestěhovaly o dobrých sto mil dolů po pobřeží. Byt ve městě jsem si platil pořád dál a dojížděl jsem tam autem. Jednou nebo dvakrát týdně jsem se vracel do bytu, zkontroloval došlou poštu, někdy jsem tam přespal, a pak jsem se vracel zpátky dolů.

Byl to dobrý život. Začínal jsem vyhrávat. Po posledním dostihu jsem se vždycky večer stavil na jeden dva drinky a nechal barmanovi pořádného tuzéra. Vypadalo to na nový život. Nemohl jsem udělat chybu.

Jednou večer jsem se dokonce na poslední dostih ani neřádkal. Šel jsem rovnou do baru.

Moje poslední sázka byla 50 dolarů na vítěze. Když už si párkrát padesátku na vítěze vsadíte, začne vám to připadat stejné, jako když sázíte bůra nebo pětku.

"Skotskou se sodou," povídám barmanovi. "Myslím, že si to jen poslechnu z rádia."

"Na koho jste vsadil?"

"Na Modrou punčochu," odpověděl jsem. "50 na vítěze." "Je moc těžká."

"Děláte si srandu? Dobrej kůň přece unese 122 liber, když jde o 6 tisíc dolarů. Tedy za předpokladu, že ten kůň udělá něco, na co ostatní nebudou připravený."

To pochopitelně nebyl důvod, proč jsem vsadil na Modrou punčochu. Vždycky jsem poskytoval falešný informace. Nechtěl jsem, aby se mnou začali lidi sázet.

V těch dobách ještě neměli televizní kanál. Prostě jste jen poslouchali komentátora. Měl jsem vyděláno 380 dolarů. Kdybych poslední závod prohrál, pořád budu mít zisk 330 dolarů. Slušný výdělek na jeden den.

Poslouchali jsme. Komentátor už zmínil všechny koně v dostihu kromě Modré punčochy.

Můj kůň určitě někde spadl, pomyslel jsem si.

Už byli v cílové rovince a řítily se do pásky. Dráha byla pověstná svou krátkou cílovou rovinkou.

Pak těsně před koncem dostihu najednou komentátor zaječel: "A DOPŘEDU JDE PO VNĚJŠÍM OKRAJI MODRÁ PUNČOCHA! MODRÁ PLIŇČOCHA SE DOSTÁVÁ DO VEDENÍ! A JE TO... MODRÁ PUNČOCHA!"

"Omluvte mě," řekl jsem barmanovi, "hned jsem zpátky. Nalejte mi dvojitou skotskou se sodou."

"Ano, pane!" řekl.

Šel jsem dozadu, kde měli kousek od dráhy malý totalizátor. Modrá punčocha si stála 9 ku dvěma. No, nebylo to 8 nebo 10 ku jedné. Ale hrajete na vítěze, a ne podle výšky sazk. Dostal jsem 250 dolarů a nějaký drobný. Vrátil jsem se do baru.

"Na koho vsadíte zítra, pane?" zeptal se barman. "Do zítřka je daleko," odpověděl jsem mu. Dopil jsem, dal mu dolar spropitného a odešel.

3

Každý večer probíhal v přibližně stejném stylu. Jel jsem podél pobřeží a hledal, kde bych povečeřel. Chtěl jsem do nějakého dražšího podniku, kde nebude přeplněno. Měl jsem už na ta místa čich. Poznal jsem je z dálky. Vždycky jste nedostali stůl zrovna s vyhlídkou na oceán, pokud jste nebyli ochotni čekat. Ale oceán byl vidět pořád, stejně jako měsíc a mohli jste se nechat unášet romantikou. Užíval jsem si života. Vždycky jsem si dal malý salát a velký steak. Číšnice se mile usmívaly a stoupaly si až těsně ke mě. Dotáhl jsem to dost daleko od chlápka, který pracoval na jatkách, projel zemi s bandou železničních opravářů, pracoval v továrně na psí keksy, spával na lavičkách v parku a nechával se najímat za mizernou mzdu v nespočetném množství měst po celém státě.

Po večeři jsem hledával motel. To taky zabralo trochu času. Napřed jsem se někde stavil na pivo a na panáka. Vyhýbal jsem se místům s televizí. Dostal jsem čisté povlečení, byla tam teplá sprcha, prostě luxus. Byl to kouzelný život. A vůbec mě to nenudilo.

4

Jednoho dne jsem byl mezi dvěma dostihy v baru a všiml jsem si jedné ženy. Bůh - nebo kdo - pořád tvoří ženský a rozchází je po ulicích, a jedna má moc velkou prdel a druhá zase malý kozy, jiná je šílená a další bláznivá, a tahle je zase pánbíčkářka a tanta věští z čajových lístků a tahle nedokáže zadržet prdy, další má velkej nos a támhleta vyzábly nohy...

Občas se ale objeví ženská jako lusk, ženská, která jako by se drala ze šatů... sexuální stvoření, osud, konec všeho. Ohlédl jsem se a byla to ona, přímo na druhým konci barového pultu. Byla už skoro opilá, barman jí přestal nalévat a ona na něho začala štěkat, a tak na ni zavolali policajta z dostihové ochranky a ten ji popadl za paži a odváděl ji, přičemž spolu o čemsi mluvili.

Dopil jsem a vydal se za nimi.

"Pane kapitáne! Pane kapitáne!" Zastavil se a ohlédl se po mně:

"Moje žena snad něco provedla?" zeptal jsem se.

"Domníváme se, že je trochu přiotrávená, pane. Právě jsem se ji chystal odvést k bráně."

"K startovací bráně?"

Zasmál se: "Ne, pane. K východu." "Postarám se o ni, pane kapitáne."

"Dobře, pane. Dohlédněte ale, prosím, ať už nepije."

Neodpověděl jsem mu. Vzal jsem ji pod paži a vrátil se s ní dovnitř. "Bohudíky, zachránil jste mi život," řekla.

Vrážela do mě bokem.

"To nic. Jmenuju se Hank." "Já Mary Lou," odpověděla. "Miluju vás, Mary Lou," řekl jsem. Zasmála se.

"Mimochodem, neschováváte se za sloupy v opeře, že ne?" "Já se neschovávám vůbec s ničím," řekla a vystrčila prsa.

"Chcete další drink?"

"Samo, jenže mě neobslouží."

"Tady to není jediný bar na závodišti, Mary Lou. Pojdme nahoru. A buďte potichu! Sedněte si do zadu a já vám drink přinesu. Co pijete?"

"Všechno," řekla.

"Může být skotská se sodou?" "Samo."

Zbytek programu jsme propili. Přinesla mi štěstí. Z posledních tří závodů jsem dvakrát uspěl.

"Přijela jste vozem?" zeptal jsem se jí.

"Přijela jsem s jedním idiotem," řekla. "Zapomenem na něho." "Jestli můžete vy, tak já určitě," řekl jsem jí.

V autě jsme se k sobě přitiskli a ona mi jezdila jazykem v puse, jako by to byl malinký ztracený hádek. Odtrhli jsme se a já zamířil dolů po pobřeží. Ten večer se mi dařilo. Dostal jsem stůl s výhledem na oceán, poručili jsme si pití a čekali na steak. Všichni v lokále po ní koukali. Předklonil jsem se a zapálil jí cigaretu a myslel na to, jak si s ní užiju. Všem v lokále bylo jasné, na co myslím, věděla to i Mary Lou a já se na ni přes plamínek usmíval.

"Podívejte na ten oceán," řekl jsem, "jak tam hučí a převaluje se nahoru dolů. A pod tím vším ryby, ubohý ryby, co požívají jedna druhou.

Jsmo jako ty ryby, jenom jsmo tady nahoře. Jeden špatný pohyb, a je s tebou konec. Je příjemné být šampion. Je to dobrý pocit, vědět, jaký bude váš další tah."

Vytáhl jsem doutník a připálil si. "Ještě panáka, Mary Lou?"

"Jo, Hanku."

5

Pak jsme našli hotel. Rozkládal se nad mořem, stál přímo nad ním. Divný místo, ale mělo jistý šmrnc. Dostali jsme pokoj v přízemí. Slyšeli jsme, jak se pod námi oceán převaluje, šplouchání vln, přímo jsme ten oceán cítili, bytostně jsme prožívali, jak se mění příliv a odliv, jak se oceán valí dovnitř a ven...

Dal jsem si s ní načas, mluvili jsme a pili. Pak jsem přešel k pohovce a posadil se vedle ní. Trochu jsme se muchlali, smáli se, povídali a poslouchali oceán. Svlékl jsem se, ale ji jsem přinutil, aby zůstala oblečená. Pak jsem si ji odnesl do postele a pomalu jsem ji při mazlení svlékal, až jsem z ní přece jen všechno sundal a dostal se do ní. Šlo to ztuha. Nakonec povolila.

Byl to jeden z nejlepších zážitků. Slyšel jsem, jak příliv stírá odliv. Bylo to, jako bych se udělal spolu s celým oceánem. Zdálo se to být nekonečné. Nakonec jsem se odvalil.

"Ježíši Kriste," řekl jsem, "Kriste Ježíši!"

Nechápu, jak se ten Ježíš Kristus do toho vždycky připlete.

6

Příští den jsme zajeli do jednoho motelu pro pár jejích věcí. Byl tam jeden poměrně snědý chlápek s bradavicí na nose. Vypadal nebezpečně.

"Odházíš s ním?" zeptal se Mary Lou. "Ano."

"Fajn. Měj se," zapálil si cigaretu. "Díky, Hectore."

Hector? Co je tohle sakra za jméno? "Dáte si pivo?" zeptal se mě. "Samo," řekl jsem.

Hector seděl na pelesti postele. Odešel do kuchyně a přinesl tři piva. Bylo to dobré pivo, import z Německa. Otevřel láhev pro Mary Lou a nalil jí do sklenice. Pak se obrátil na mě:

"Sklenku?" "Ne, díky."

Vstal jsem a vzal si od něj láhev. Seděli jsme a mlčky popijeli pivo.

Pak se ozval: "Máš tolik odvahy, abys mi ji přebral?"

"Já sakra nevím. Je to její rozhodnutí. Jestli chce zůstat s tebou, ať zůstane s tebou. Proč se nezeptáš jí?"

"Mary Lou, zůstaneš se mnou?" "Ne," odpověděla, "odejdu s ním."

A ukázala na mě. Připadal jsem si důležitý. Přišel jsem o tolik ženských, který zmizeli s jinými chlápky, že bylo prima, když to pro jednu bylo obráceně. Zapálil jsem si doutník. Pak jsem se rozhlédl po popelníku. Jeden jsem uviděl na prádelníku.

Náhodou jsem se podíval do zrcadla, abych zjistil, jak moc je na mě vidět kocovina, a uviděl jsem, že se ke mně přibližuje jako šíp k terči. Měl jsem ještě v ruce láhev s pivem. Prudce jsem se ohnal a on vrazil přímo do ní. Trefil jsem se mu přímo do pusy. Vylámané zuby a plno krve. Hector se sesunul na kolena, křičel a oběma rukama si držel tvář. Všiml jsem si vystřelovací dýky. Odkopl jsem ji od Hectora, zvedl ji ze země a prohlédl si ji. Devítipalcová. Zmáčkli jsem tlačítko a ostří zajelo zpátky do střenky. Schoval jsem si ji do kapsy.

Hector křičel a já k němu přistoupil a nakopl ho do zadku. Rozplácl se na podlaze a nepřestával řvát. Přihnul jsem si z jeho láhve.

Pak jsem přistoupil k Mary Lou a vrazil jí facku. Zaječela.

"Ty kundo! Tys to na mě narafčila, co? Nechala bys toho opičáka, aby mě oddělal kvůli ubohejm pěti šesti stovkám, co mám v peněžence!"

"Ne, ne!" řekla a rozeřvala se. Řvali oba dva. Vrazil jsem jí další facku:

"Takhle to leda děláš, ty kundo? Odděláváš mužský pro pár stováků?"

"Nee, ne, já tě MILUJU, Hanku, MILUJU tě!"

Chňapl jsem ty její modré šaty u krku a rozerval jí je po straně až k bokům. Nenosila podprsenku. Ta čubka žádnou nepotřebovala. Vypadl jsem odtamtud, vyšel ven a rozjel se na dostihy. Dva tři týdny jsem se často ohlížel přes rameno. Byl jsem celý nespůj. Nic se ale nestalo. Věkkrát jsem Mary Lou na dostizích neviděl. Ani Hectora.

Peníze se potom nějak rozkutálely a já jsem brzy dostihy opustil. Začal jsem vysedávat v bytě a čekal, až vyprší moje tříměsíční neplacené volno. Měl jsem našponované nervy od pití a souložení. Není to nic nového pod sluncem, že se ženský takhle vrhají na chlapa. Myslíš si, že máš čas si vydechnout, pak se otočíš a zjistíš, že je tam nějaká další.

Objevila se pár dní po mém návratu do práce. Fay. Měla šedivé vlasy a chodila pořád v černém. Říkala, že tak demonstruje proti válce. Jestli si ale Fay chtěla demonstrovat proti válce, mně to nevadilo. Byla tak trochu spisovatelka a navštěvovala několik literárních dílen. Měla nápady, jak spasit svět. Pro mě za mě, ať si ho klidně spasí. Žila z alimentů od bývalého manžela - měli spolu 3 děti - a nějaké peníze jí občas posílala taky matka. Fay chodila v životě jen jednou dvakrát do práce.

Janko mě zatím futroval dalšími kecy. Každé ráno mě vyprovázel domů a já myslel, že se mi rozskočí hlava. Dostával jsem v té době často předvolání na okrsek. Jako by pokaždé, když jsem se podíval do zpětného zrcátka, byla na semaforu červená. A policajt v autě nebo na motorce.

Jednou v noci jsem přišel domů pozdě. Byl jsem strašně utmáčený. Vytáhnout klíče a zastrčit je do zámku dveří mě k smrti vyčerpalo. Vešel jsem do ložnice a Fay si v posteli četla New Yorker a pojídala čokoládu. Ani mě nepozdravila.

Šel jsem do kuchyně a hledal něco k snědku. V lednici nic nebylo. Chtěl jsem si natočit sklenici vody. Šel jsem ke dřezu. Byl přeplněný odpadky. Fay ráda schovávala kelímky i s víčky. Dřez byl zcela zaplněný špinavým nádobím a na hladině plavaly ty kelímky a víčka spolu s několika papírovými tácky.

Vrátil jsem se do ložnice zrovna ve chvíli, kdy si Fay dávala do pusy další čokoládu.

"Hele, Fay," řekl jsem, "já vím, že chceš spasit svět. Ale nemohla bys začít v kuchyni?"

"Kuchyně nejsou důležitý," odpověděla.

Nebylo snadný praštit ženskou s šedivými vlasy, takže jsem odešel do koupelny a začal si napouštět vanu. Horká koupel by mi snad mohla nervy uklidnit. Když byla vana napuštěná, bál jsem se do ní vlézt. Bolavé tělo mi mezitím ztuhlo do takové míry, že jsem se bál, že bych se mohl utopit.

Odešel jsem do obývacího pokoje a po jistém úsilí se mi podařilo sundat si košili, kalhoty, boty a ponožky. Šel jsem do ložnice a vlezl si do postele k Fay. Nemohl jsem se pořád uvelebit. Každý pohyb mi projížděl celým tělem.

Jediný chvíle, kdy jsi sám, Chinaski, pomyslel jsem si, jsou cesty do práce a zpátky.

Konečně se mi podařilo uložit se na břicho. Byl jsem celý rozbolavělý. Za chvíli pojedou zase do práce. Kdyby se mi podařilo vyspat se, bylo by to lepší. Každou chvíli jsem slyšel otáčet stránku a zvuk pojídané čokolády. Byla to jedna z těch jejích nocí, věnovaných spisovatelské dílně. Kdyby jen tak chtěla zhasnout.

"Jaká byla dílna?" zeptal jsem se ze své pozice na břicho. "Mám strach o Robbyho."

"Ale," protáhl jsem, "co se děje?"

Robby byl chlápek, kterému táhlo na čtyřicítka a celý život bydlel u matky. Slyšet jsem, že neustále píše příšerně legrační povídky o katolické církvi. Robby to těm katolíkům pěkně nandával. Časopisy nebyly na Robbyho připravené, i když jednou mu vyšla jedna povídka v jakémsi kanadském plátku. Jednou jsem se s Robbym viděl, když jsem měl

večer volno. Vezl jsem Fay do jedné vily, kde si všichni navzájem předčítali ze svých děl. "Ach! Táhle je Robby!" řekla mi Fay. "Píše ty strašně legrační povídky o katolicích!" Ukázala na něho. Robby k nám stál zády. Měl velkou, širokou a hladounkou prdel; visela mu v gatích. Copak to nikdo nevidí? pomyslel jsem si. "Nechceš někdy zase přijít?" zeptala se Fay. "Snad příští týden..." Fay si strčila do pusy další tabulku čokolády. "Robby má starosti. Přišel o práci závozníka. Říká, že bez práce nemůže psát. Potřebuje mít pocit jistoty. Říká, že nebude moct psát, dokud si nenajde jinou práci." "Já mu přece sakra můžu sehnat jinou práci," řekl jsem. "Kde? Jak?'" "Na poště ve městě berou každého, kdo má ruce nohy. A neplatí se tam zrovna špatně." "NA POŠTĚ! ROBBY JE PŘÍLIŠ CÍTLIVÝ, ABY MOHL PRACOVAT NA POŠTĚ!" "Tak promiň," řekl jsem, "myslel jsem jen, že by to stálo za zkoušku. Dobrou noc." Fay mi neodpověděla. Byla naštvaná.

8

V pátek a v sobotu jsem mival volno, což znamenalo, že nejhorším dnem byla neděle. Navíc jsem se v neděli musel hlásit v půl čtvrté odpoledne namísto obvyklých 18:18 večer. Jednu neděli jsem přišel a zařadili mě jako obvykle v neděli do třídní noviny a časopisů, což znamenalo přinejmenším osm hodin na nohou. Kromě všech bolestí mi zase začínaly závratě. Všechno se se mnou točilo, občas se mi zatmělo před očima a málem jsem upadl do bezvědomí. Byla to krutá neděle. Přišlo pár Fayiných známých, seděli na pohovce a štěbetali o tom, jací jsou skvělí spisovatelé, ti skutečně nejlepší v celé zemi. Jediným důvodem, proč je nikdo nepublikuje, bylo to - jak tvrdili -, že své výtvary nikam neposílali. Pozoroval jsem je. Jestli píšou tak, jak vypadají, popíjejí kávu, chichotají se a cpou se koblihami, pak je jedno, jestli to někam pošlou, nebo rovnou vyhodí. Tak tu neděli jsem třídil časopisy. Potřeboval jsem kávu, 2 kávy a něco k zakousnutí. Jenže vpředu postávali všichni šéfové. Vyrazil jsem zadním východem. Potřeboval jsem vzpruhu. Kantýna byla v prvním poschodí. Já byl ve třetím. Dolů se dalo projít po schodišti vedle pánských záchodků. Všiml jsem si cedule: **POZOR! TOTO SCHODIŠTĚ NEPOUŽÍVEJTE!** Byla to pochopitelně finta. Na tu vaši péči vám, hošani, nenaletím. Prostě tam pověsili ceduli, aby odradili chytrý chlápky, jako je Chinaski, od chození dolů do kantýny. Otevřel jsem si a šel dolů. Dveře za mnou zaklaply. Šel jsem dolů do prvního poschodí. Vzal jsem za kliku. A do prdele! Dveře se neotevřely! Byly zamčené. Vracel jsem se zpátky. Kolem dveří ve druhém poschodí. Ty jsem nezkusil. Věděl jsem, že jsou taky zamčené. Stejně jako bylo zamčeno v přízemí. Znal jsem poštu tou dobou už dobře. Když na vás políčí past, udělají to pořádně. Zbývala mi slabá naděje. Dostal jsem se do třetího patra. Chytil jsem ra kliku. Bylo zamčeno. Dveře byly aspoň vedle pánských záchodků. Na záchodky pořád někdo chodil. Čekal jsem. 10 minut, 15 minut, 20 minut! Copak se nikdo nepotřebuje vysrat, vychat nebo se jen tak chvilku flákat? 25 minut. Pak jsem uviděl nějaký obličej. Zaťukal jsem na skleněnou výplň. "Ahoj, kámo! AHOJ, KÁMO!" Neslyšel mě, nebo to aspoň předstíral. Vpochodoval na hajzl. 5 minut. Pak kolem prošel další obličej. Prudce jsem zabušil: "AHOJ, KÁMO! HEJ! TY ZMRDE!" Zdálo se, že mě uslyšel. Podíval se na mě skrz sklo zpevněné uvnitř drátem. Řekl jsem: "OTEVŘI MI TY DVEŘE! COPAK MĚ NEVIDÍŠ? JSEM TADY ZAMČENĚJ, TY IDIOTE! OTEVŘI MI TY DVEŘE!" Otevřel mi. Vešel jsem dovnitř. Ten chlápek byl jako v transu. Chytil jsem ho za loket:

"Díky, hochu."

Vrátil jsem se ke třídění časopisů.

Pak šel kolem vedoucí. Zastavil se a hleděl na mě. Zpomalil jsem. "Jak se máte, Chinaski?"

Něco jsem zabručel v odpověď, zamával časopisem ve vzduchu, jako bych zešílel, cosi jsem si zamumlal pro sebe a on šel dál.

9

Fay byla těhotná. Jenže to nezměnilo ani ji, ani poštu.

Tiříž lidé dělali veškerou práci, zatímco ostatní postávali kolem a hádali se o sportu. Byli to samí černí frajeři s postavou profesionálních zápasníků. Kdykoli přišel na poštu další, okamžitě se zařadil do toho davu čumilů. Společensví jim dávalo sílu, aby neodkrouhli šéfy. Pokud vůbec tahle skupina nějakého šéfa měla, nebyl každopádně nikdy k vidění. Tihle zaměstnanci nakládali poštu z dodávek do nákladního výtahu, kterým se vozila k nám do třídní. Byla to práce tak na 5 minut za hodinu. Někdy poštu počítali nebo to aspoň předstírali. Když odškrtávali součty dlouhou tužkou zastrčenou za uchem, vypadali nepřístupně a intelektuálně. Většinu času se ale divoce hádali kvůli sportu. Na sport byli všichni experti - četli zadní strany těch samých novin.

"Tak, chlapi, kdo je podle vás nejlepší zadák všech dob?" "No já bych řekl Willie Mays, Ted Williams a Cobb." "Cože?"

"Přesně tak, hošánku!" "A co Babe? Co ten?'"

"No dobře, a kdo je tedy nejlepší současný zadák?'"

"Nejlepší zadák všech dob, ne současný!'"

"Tak jo, však ty víš, co myslím, hochu, vždyť víš!" "No já myslím, že Mays, Ruth a Di Maj!"

"Vy jste, chlapi, cvoci! A co Hank Aaron, chlapče"? Co Hank?" Jednou na práce těchhle chlapů udělali podrobný rozpis. Většinou podle délky odsloužených let. Chlapi šli a rozpisy vytrhali ze služebních knih. Pak už nemuseli dělat vůbec nic. Nikdo nepodal stížnost. Na parkoviště vedla v noci dlouhá temná ulička.

10

Začaly mi zase závratě. Cítil jsem, že to na mě jde. Třídírna se se mnou začala točit. Závratě trvaly vždycky asi minutu. Nechápal jsem to. Dopisy byly čím dál tím těžší a těžší. Úředníci nabývali mrtvolně šedivého vzhledu. Začínal jsem se sesouvat ze štokrálka. Nohy mě sotva nesly. Ta práce mě zabíjela.

Šel jsem k doktorovi a řekl mu o tom. Změřil mi tlak. "Ne, ne, tlak máte v pořádku."

Pak mi přikládal stetoskop a zvažil mě. "Zdá se, že vám nic není."

Pak mi udělal speciální krevní test. Bral mi z paže krev třikrát po sobě v intervalech, které se prodlužovaly.

"Chcete počkat v předpokoji?"

"Ne, ne, půjdu ven, projdu se a včas se vrátím." "Dobře, ale přijďte opravdu včas."

Na druhý odběr jsem přišel přesně. Na třetí se pak čekalo déle, 20 nebo snad 25 minut. Šel jsem do ulic. Celkem se nic nedělo. Zašel jsem do trafiky a četl si v časopise. Odložil jsem ho, podíval se na hodiny a vyšel ven. Na autobusové zastávce jsem si všiml jedné sedící ženy. Patřila k tomu tak vzácnému druhu udělaných ženských. Nohy ukazovala pěkně vysoko. Nemohl jsem od ní odtrhnout oči. Přesl jsem ulici a zůstal stát asi 20 metrů od ní.

Posléze vstala. Musel jsem jít za ní. Její obrovský zadek mě přitahoval. Byl jsem hypnotizovaný. Vešla na poštu a já ji následoval. Koupila si 2 pohlednice. Já si koupil 12 leteckých korespondenčních lístků a známky za dva dolary.

Když jsem vycházel ze dveří, nasedala právě na autobus. Zhlédl jsem jen zbytek nastupující nádherné nohy a kousek zadku, odjíždějící městským autobusem.

Doktor čekal.

"Co se stalo? Máte 5 minut zpoždění!" "Nevím. Musely se mi zastavit hodinky."

"TOHLE SE MUSÍ DĚLAT NAPROSTO PŘESNĚ!" "Jen do toho. Jen si tu krev naberte."

Vrazil mi do paže jehlu...

O pár dnů později vyšlo z testů, že jsem naprosto v pořádku. Nevěděl jsem, jestli za to může ten pětiminutový rozdíl, nebo co. Jenže závratě se zhoršovaly. Začal jsem si odpíchávat po čtyřech hodinách práce, aniž bych vyplnil příslušné formuláře.

Chodíval jsem v 11 večer domů a tam bývala Fay. Ubohá těhotná Fay. "Co se stalo?"

"Už to nevydržím," odpovídal jsem, "strašně si to беру..."

11

Hoši na poště v Dorsey o mých problémech nic nevěděli.

Přicházel jsem každou noc zadním vchodem, schoval si svetr do skříňky a vplížil se pro svou kartu od píchaček:

"Bratři a sestry!" pozdravil jsem. "Bratře Hanku!"

"Ahoj, bratře Hanku!"

Hráli jsme spolu takovou hru, hru mezi černýma a bílýma, která se jim líbila. Vždycky ke mně přišel Boyer, poklepal mi na rameno a povídá: "Člověče, mít tvůj ksicht, tak jsem milionář!"

"To určitě, Boyere. Stačí prostě být bílej." Pak k nám přistoupil malý kulaťoučký Hadley:

"To na jedny lodí měli černýho kuchaře. Byl to jediný černoch na palubě. Dvakrát třikrát tejdne dělal tapiokovej pudink, a vždycky si ho pak do něho vyhonil. A těm bělochům ten jeho tapiokovej pudink takt chutnal, hehehehe! Ptali se ho na recept a on jim řekl, že je to jeho tajemství, hehehehehe!"

Všichni jsme se zasmáli. Ani nevím, kolikrát jsem musel tu historku o tapiokovém pudinku vyslechnout...

"Hej, ty bílej ksindle! Hej, chlapečku!"

"Podívejte, člověče, kdybych já vás oslovil ‚chlapečku‘, tak do mě vrazíte kudlu. Tak mi laskavě neříkejte ‚chlapečku‘."

"Hele, bělochu, co kdybysme si spolu tudle sobotu večer vyrazili? Mám pěknou bílou holku s blond vlasama."

"A já ras mám pěknou černou holku. A určitě uhadneš, jaký má vlasy." "Jenže vy ty naše ženský klátíte už celý staletí.

Snažíme se vás jenom dohnat. Nevadí ti, že svýho obrovskýho černýho čuráka strkám do bílý hol ky?"

"Když se jí to líbí, tak proč jí to nedopřát." "Indiánům jste ukradli půdu."

"Jo, já sám jsem jí nakrad, co to šlo."

"A k sobě domů mě nepozveš. A když jo, řekneš mi, abych přišel zadním vchodem, aby nikdo neviděl, že jsem černej..."

"Ale nechám ti tam aspoň trochu rozsvíceno." Unavovalo mě to, ale nebylo z toho východisko.

12

Fay snášela těhotenství dobře. Na starší ženskou byla docela v pořádku. Čekali jsme na to doma. Konečně přišel její čas.

"Až za chvíli," řekla. "Nechci tam přijít moc brzo." Šel jsem a zkontroloval auto. Vrátil jsem se.

"Úúúúú, uf," řekla. "Ne, počkej."

Možná skutečně mohla spasit svět. Byl jsem na ni hrdý, jak byla klidná. Odpustil jsem jí špinavé nádoby, New Yorker, i spisovatelské dílny. Zestárlá holka - jen další osamělé stvoření v bezohledném světě. "Radši už pojďme," řekl jsem.

"Ne," odpověděla Fay, "nechci, abys musel moc dlouho čekat. Vím, že by ses necítil dobře."

"Na mě se vykašli. Pojedeme." "Ne, prosím tě, Hanku." Prostě tam jen seděla.

"Co pro tebe můžu udělat?" zeptal jsem se. "Nic."

Seděla dalších deset minut. Šel jsem do kuchyně a napustil do sklenice vodu. Když jsem se vrátil, řekla: "Budeš moct řídit?"

"Samo." "Viš, kde je ta nemocnice?" "Pochopitelně." Pomohl jsem jí do auta. Udělal jsem si týden předtím dvě jízdy na zkoušku. Jenže když jsme tam dorazili, neměl jsem sebemenší představu, kde zaparkovat. Fay ukázala na příjezdovou cestu:

"Jed' dovnitř. Zaparkuj tam. Tam je určitě vhod." "Ano, madam," řekl jsem..

Dali ji na postel v jednom zadním pokoji s výhledem na ulici. Tvář se jí stáhla do úšklebku. "Drž mě za ruku," řekla. Udělal jsem to.

"Fakt to na tebe jde?" zeptal jsem se. "Ano."

"Vypadáš, jako by to bylo docela snadný," řekl jsem. "Jseš hodnej. Pomáhá mi to."

"Moc rád bych byl hodnej. To ta prokletá pošta..." "Já vím, já vím."

Dívali jsme se ven z okna.

Řekl jsem jí: "Podívej na ty lidi tam dole. Nemají sebemenší představu, co se tady nahoře děje. Jdou si prostě po chodníku. A přitom je legrační, že... že se jednou sami někde narodili, jeden jako druhý." "Ano, je to legrační."

Skrz její ruku jsem cítil, jak se celá chvěje. "Drž mě pevně," řekla.

"Ano." "Bude to hrozný, až odejdeš."

"Kde je doktor? Kde je vůbec někdo? Co to má sakra znamenat?" "Přijdou."

Zrovna v té chvíli vešla sestra. Byla to katolická nemocnice a ta sestra byla moc hezká, tmavá Španělka nebo Portugalka.

"Teď... budete muset... odejít," obrátila se na mě.

Ukázal jsem Fay, že jí držím palce, a nuceně jsem se usmál. Myslím, že si toho ani nevšimla. Dolů jsem sjel výtahem 13

Vešel můj německý doktor. Ten, který mi dělal krevní testy. "Blahopřeju," řekl a potřásl mi rukou, je to holčička. 4 kila, 17 deka." "A matka?"

"Matka bude v pořádku. Proběhlo to úplně bez problémů." "Kdy je mohu vidět?"

"Dají vám vědět. Počkejte tady, zavolají vás." A pak zmizel.

Díval jsem se zpoza skla. Sestra ukázala prstem na moje děcko. Mělo strašně červený obličej a křičelo hlasitěji než všichni ostatní kojenci. Pokoj byl plný řvoucích nemluvnat. Tolik porodů! Sestra vypadala, jako by byla na moje děcko hrozně pyšná. Aspoň jsem doufal, že je to moje. Zvedla holčičku do vzduchu, abych ji lépe viděl. Usmál jsem se přes sklo a nevěděl jsem, jak se mám tvářit. Děvčátko na mě prostě ječelo. Ubožátko, pomyslel jsem si, maličký pitomoučký ubožátko. Nevěděl jsem tehdy, že z ní jednou vyroste nádherná holka, která bude vypadat úplně jako já, hahaha.

Pokynul jsem sestře, že může dítě odložit, a pak jsem jim oběma zamával na rozloučenou. Byla to pěkná sestřička. Hezký nohy, prima boky. Pěkný prsa.

Fay měla v levém koutku úst krvavou skvrnu, a já vzal zvlhčený hadřík a utřel ji. Ženy byly stvořené k utrpení; žádný div, že vyžadují neustálé ujišťování o lásce.

"Chtěla bych, aby mi dali moje dítě," řekla Fay, "není správné, že nás takhle od sebe oddělují."

"Já vím. Ale myslím, že k tomu mají nějaké zdravotní důvody." "Jistě, ale není to správné."

"To určitě ne. Ale dítě vypadá skvěle. Udělám, co budu moct, aby ti děcko poslali, hned jak to bude možné. Tam dole musí být aspoň 40 kojenců. Všechny matky musejí čekat. Myslím, že je to kvůli tomu, aby zase nabraly sílu. Můžu tě ujistit, že naše dítě vypadá strašně silně. Tak, prosím tě, neměj strach."

"Se svým děťátkem bych byla tak šťastná." "Já vím, já vím. Nebude to dlouho trvat."

"Pane," vešla tlustá mexická sestra, "musím vás požádat, abyste už odešel."

"Ale já jsem otec."

"To víme. Ale vaše žena si potřebuje odpočinout."

Stiskl jsem Fay ruku a políbil ji na čelo. Zavřela uči a zdálo se mi, že okamžitě usnula. Nebyla to už žádná mladice.

Možná nespasila svět, ale určitě jej hodně vylepšila. Jednu rundu za Fay.

14

Fay dala dítěti jméno Marina Louise. Tak to bychom měli: Marina Louise Chinaski. V postýlce u okna. Hleděla nahoru na listy stromu a na zářivé vzorce tančící po stropě. Pak se rozplakala. Vozil jsem ji a mluvil na ni. Děvčátko chtělo mamincina prsa, jenže maminka nebyla vždycky po ruce, a já mamincina prsa neměl. A pořád tu bylo zaměstnání. A k tomu teď nepokoje. Desetina města byla v plamenech...

15

Cestou nahoru jsem byl ve výtahu jediný běloch. Vypadalo to divně. Mluvili o vlně nepokojů a neřvali se na mě.

"Kristepane," řekl černoš černej jako uhel, "to je fakt paráda. Chlápci se motají po ulicích ožralí a s lahvema whisky v ruce. Policajti jezděj kolem, ale nevylejzaj z aut a neoprůzujou ty nametený. Za denního světla. Lidi choděj s televizorama, vysavačema, všemožnejma věcmi. Je to fakt paráda..."

"Jo, čéče."

"V černošskejch krámech vyvěsili cedule POKREVNÍ BRATŘI. A v bělošskejch to samý. Jenže lidi neoblbnou.

Všichni dobře vědí, který krámy patře]`běloušům..."

"Jo, bratře."

Pak výtah zastavil ve čtvrtém patře a my všichni vystoupili. Cítil jsem, že pro mě bude lepší, když se v té chvíli zdržím jakýchkoli komentářů.

Ne moc dlouho potom se z rozhlasu po drátě ozval ředitel městských pošt:

"Pozor, pozor! V jižní části města jsou barikády. Vpuštění budou jen ti s patřičnými doklady. Je zde vyhlášen zákaz vycházení po sedmé hodině večer. Po sedmé hodině nebude nikomu umožněn průchod. Barikády se táhnou od Indiana Street po Hoover Street, a od Washington Boulevard po Stotřicátépaté náměstí. Všichni, kteří bydlí v této oblasti, jsou

od této chvilky omluveni z práce."

Zvedl jsem se a natáhl se po kartě. "Hej ! Kampak?" zeptal se vedoucí. "Slyšel jste to hlášení?"

"Ano, ale vy přece..."

Strčil jsem si levou ruku do kapsy: "Já přece CO? Já přece CO?" Podíval se na mě.

"Co ty o tom víš, BĚLOUŠI?" řekl jsem.

Vzal jsem si kartu, zamířil k východu a odpíchl si.

16

Nepokoje skončily, děcko se utišilo, a já přišel na to, jak se zbavit Janka. Ale mdloby se stále vracely. Doktor mi předepsal recept na zelenobílé kapsle libria a ty trošku pomohly.

Jednou v noci jsem se odešel napít vody. Pak jsem se vrátil, půl hodiny pracoval a udělal si svou desetiminutovou přestávku.

Když jsem se znova usadil, přiběhl vysoký, nezdravě žlutý vedoucí jménem Chambers:

"Chinaski! Konečně jsem vás nachytl! Byl jste pryč 40 minut!" Chambers jednou v noci dostal záchvat, spadl na podlahu, měl pěnu u úst a škulal sebou. Odnesli jej na nosítkách. Příští večer se vrátil s motýlkem, v nové košili, jako by se nic nestalo. Ted na mě zkoušel starou hru s fontánkou.

"Podívejte, Chambersi, snažte se trochu myslet. Napil jsem se vody, posadil se, 30 minut pracoval, a pak jsem si udělal přestávku. Byl jsem pryč deset minut."

"Nachytl jsem vás, Chinaski! Byl jste pryč 40 minut! Mám na to 7 svědků!"

"7 svědků?" "ANO, SEDM!"

"Říkám vám, že to bylo deset minut."

"Ne, ne, ne, dostali jsme vás, Chinaski! Tentokrát jsme vás skutečně načapali!"

Pak mě to najednou unavilo. Nechtěl jsem se už na něho dívat: "Tak dobře. Byl jsem pryč 40 minut. Ať je po vašem. Zapište to." Chambers odběhl.

Roztřídil jsem ještě pár dopisů, a pak přišel hlavní směnový vedoucí. Hubený bílý mužik s chomáčky šedivých vlasů, které mu visely přes obě uši. Ohlédl jsem se po něm, otočil se zpátky a roztřídil zase pár dopisů.

"Pane Chinaski, předpokládám, že znáte předpisy a řády poštovního úřadu. Každý úředník má nárok na 2 desetiminutové přestávky, jednu před svačinou, druhou po svačině. Délka těchto přestávek je stanovena ředitelstvím: deset minut. Deset minut, to je..."

"JDĚTE DO HAJZLU!" praštil jsem s dopisy o zem. "Připustil jsem, že jsem si udělal čtyřicetiminutovou přestávku, jen abyste se uklidnili a dali mi pokoj. Ale vy mi tu budete lozit za prdelí! Takže to беру zpátky! Já měl jen 10 minut! Chci vidět těch vašich 7 svědků! Přiveďte je!"

.O dva dny později jsem byl na dostizích. Otočil jsem se a uviděl řadu zubů v širokém úsměvu a přívětivé oči. Kdo to byl - takhle zubatý? Podíval jsem se pořádně. To na mě hleděl Chambers, usmíval se a stál ve frontě na kávu. Já měl v ruce pivo. Zamířil jsem k odpadkovému koši a nespouštěje ho z očí jsem si odplívl. Pak jsem odešel. Chambers mě víckrát neotravoval.

17

Děcko lezlo a objevovalo svět. V noci spala Marina s námi v posteli. Byli jsme spolu: Marina, Fay, kočka a já. Kočka spala na posteli taky. Tak se na to podívej, myslel jsem si, máš na starost tři hladový krky. Jak je to zvláštní. Seděl jsem a pozoroval je, jak spí.

Pak dvě noci po sobě, když jsem přišel ráno, brzy ráno domů, Fay seděla vzhůru a pročítala inzeráty.

"Všechny byty jsou tak strašně drahý," řekla. "Jasně," řekl jsem.

Další noc, když zase četla noviny, jsem se jí zeptal: "Chceš se odstěhovat?"

"Ano." "Dobře. Pomůžu ti zítra najít bydlení. Vezmu tě autem."

Souhlasil jsem, že jí budu měsíčně vyplácet jistou částku. Řekla: "Dobře."

Fay si vzala děvčátko. Já dostal kočku.

Byt jsme našli asi o 8 nebo 10 bloků dál. Pomohl jsem jí se stěhováním, rozloučil se s holčičkou a jel zpátky.

Chodil jsem navštěvovat Marinu dvakrát, třikrát nebo i čtyřikrát týdně. Věděl jsem, že dokud se budu moct vídat s děvčátkem, budu v pořádku. Fay pořád ještě chodila v černém na protest proti válce. Účastnila se místních mírových demonstrací a shromáždění lásky, chodila na básnická čtení, na dílny, na schůze komunistické strany a vysedávala v hipíských kavárnách. Děcko brávala s sebou. Když náhodou nebyla venku, sedávala v křesle, hulila jednu cigaretu za druhou a četla. Na své černé halence nosila protestní placky. Většinou však když jsem přijel na návštěvu, bývala s děvčátkem někde mimo.

Jednoho dne jsem je konečně natrefil. Fay pojídala slunečnicová semínka s jogurtem. Pekla si sama chleba, ale moc dobrý nebyl. "Seznámila jsem se s Andym, je to řidič kamionu," oznámila mi. "Ve volném čase maluje. Táhle je jeden jeho obraz." ukázala Fay na zeď.

Hrál jsem si s holčičkou. Podíval jsem se na obraz. Neříkal jsem nic. "Má velkého ptáka," řekla Fay. "Přišel jednou večer a zeptal se mě:

„Jak by se ti líbilo, kdybych tě přeříz' pořádně velkým ptákem?“ a já mu řekla: „Byla bych radši, kdyby mě někdo přeříz' s láskou!“ "Vypadá, že se vyzná," řekl jsem jí.

Hrál jsem si ještě chvíli s děvčátkem a pak jsem odešel. Měl jsem před sebou test na roznáškové rozvrhy.

Brzy potom jsem dostal od Fay dopis. Žila s děckem v hipíské komunitě v Novém Mexiku. Říkala, že je to pěkné místo.

Marina tam bude na čerstvém vzduchu. Do obálky přiložila malý obrázek, který pro mě holčička namalovala.

V

1

ŘEDITELSTVÍ POŠT

VĚC: Výstraha

ADRESÁT: Pan Henry Chinaski

Byla nám doručena informace, z níž je patrné, že jste byl dne 12. března 1969 předveden na policejní okrsek v Los Angeles pro opilost. V této souvislosti Vás žádáme, abyste věnoval pozornost následujícímu výňatku z Poštovního řádu, částka 744.12:

"Poštovní zaměstnanci slouží veřejnému zájmu a jejich chování podléhá v mnoha ohledech přísnějším omezením a vyšším nárokům, než je běžné u soukromých zaměstnavatelů. Očekává se, že zaměstnanci se budou chovat během pracovní doby i mimo ni takovým způsobem, který se bude pozitivně odrážet na pověsti pošty jako takové. Třebaže se Ředitelství pošt v žádném případě nehodlá vměšovat do soukromí svých zaměstnanců, rozhodně vyžaduje, aby poštovní personál byl čestný, spolehlivý, důvěryhodný a měl dobrý charakter i jméno."

Přestože k Vašemu předvedení došlo za poměrně malý přestupek, je zcela evidentní, že jste se nechoval způsobem, který by se pozitivně odrážel na pověsti pošty jako takové. S veškerým důrazem vám dáváme na vědomí, že jakékoli opakování podobných přestupků, případně jiný konflikt s policejními úřady bude znamenat, že náš úřad bude muset s veškerou rozvahou sáhnout k disciplinárním opatřením.

K této záležitosti se smíte písemně vyjádřit a podat vysvětlení celé věci.

2

ŘEDITELSTVÍ POŠT

VĚC: Oznámení o navrhovaném disciplinárním opatření ADRESÁT:

Pan Henry Chinaski

Předběžně Vám oznamujeme, že došlo k návrhu postavit Vás 3 dny mimo službu bez náhrady mzdy, případně přijmout jiné disciplinární opatření, které bude uznáno za přiměřené. Navrhované opatření je zvažováno z hlediska efektivity poštovní služby a nebude uplatněno dříve než po 35 kalendářních dnech od obdržení tohoto dopisu.

Obvinění, vznesené proti Vám, a důkazy, které toto obvinění podporují, jsou následující:

OBYNĚNÍ č. 1

Jste obviněn z neomluvené absence ve dnech 13. května 1969, 14. května 1969 a 15. května 1969.

Mimo výše uvedená obvinění bude při určování rozsahu disciplinárního postihu dále přihlédnuto k těmto záznamům o dřívějších opatřeních proti Vaší osobě:

Obdržel jste výstrahu ze dne 1. dubna 1969 ohledně Vaší dřívější neomluvené absence.

Na toto obvinění máte právo odpovědět buď osobně, nebo písemně (případně obojí), přičemž smíte být doprovázeni vámi zvoleným zástupcem. Vaše odpověď by měla být podána do 10 (deseti) kalendářních dnů od doručení tohoto dopisu. Ke své obhajobě můžete též přiložit místopřísežné prohlášení ohledně uvedených skutečností. Písemné odpovědi adresujte generálnímu řediteli pošt, Los Angeles, Kalifornie 90052. Pokud potřebujete k podání odpovědi více času, bude tento Váš požadavek zvážen na základě Vaší písemné žádosti, dokládající nezbytnost odkladu.

Pokud si přejete odpovědět osobně, obraťte se na Ellen Normellovou, vedoucí personálního oddělení, případně na jejího zástupce K. T. Shamuse na telefonu 289-2222.

Po vypršení této desetidenní lhůty budou před přijetím konečného rozhodnutí zvaženy veškeré skutečnosti související s Vaším případem, včetně Vámi eventuálně podaných písemných odpovědí. Toto rozhodnutí Vám bude písemně předáno. Pokud dojde k přijetí disciplinárního opatření, budete vyrozuměni o důvodech, které k tomuto opatření vedly.

3

ŘEDITELSTVÍ POŠT

VĚC: Rozhodnutí ADRESÁT: Henry Chinaski

V návaznosti na předchozí dopis ze dne 17. srpna 1969, v němž jsme Vás upozornili na možnost uvolnění z práce na dobu tří dnů bez náhrady mzdy, případně jiné formy disciplinárního postihu, založené na Obvinění č. 1 vzneseném proti Vám tamtéž, Vám dále oznamujeme, že do dnešního dne jsme od Vás neobdrželi žádnou odpověď. Po pečlivém zvážení Vašeho provinění bylo rozhodnuto, že Obvinění č. 1, plně založené na nezvratných důkazech, je v celé šíři prokázáno a opravňuje k Vašemu dočasnému uvolnění z práce. Na základě tohoto rozhodnutí budete uvolněn z výkonu povolání na dobu 3 (tří) dnů.

Prvním dnem Vašeho dočasného suspendování bude 17. listopad 1969, a posledním dnem Vašeho dočasného suspendování bude 19. listopad 1969.

Při rozhodování o Vašem disciplinárním postihu byl vzat v úvahu i Váš dřívější záznam v trestním rejstříku, jak bylo podrobně uvedeno v dopise, v němž jsme Vás informovali o navrhovaném disciplinárním opatření.

Proti tomuto rozhodnutí se můžete v souladu s následujícími pokyny odvolat k Ředitelství pošt nebo k vládní Komisi pro záležitosti státní služby, případně v prvním stupni k Ředitelství pošt, posléze k Ředitelství odboru státních služeb při ministerstvu státních služeb, a nakonec k vládní Komisi pro záležitosti státní služby:

Pokud se odvoláte přímo k vládní Komisi pro záležitosti státní služby, ztrácíte právo na odvolání k Ředitelství pošt.

Odvolání k vládní Komisi pro záležitosti státní služby musí být postoupeno prostřednictvím krajského ředitele v San Francisku, Komise pro záležitosti státní služby, Golden Gate Avenue 450, P. O. Box 36010, San Francisco, Kalifornie 94102. Vaše odvolání musí (a) být podáno písemně, (b) obsahovat důvody pro napadnutí disciplinárního opatření, a předložit všechny důkazy a dokumenty svědčící ve Váš prospěch, a za (c) musí být podáno do 15 dnů od prvního dne Vašeho suspendování. Odvolání ke Komisi nemá odkladný účinek, pokud nepřiložíte své místopřísežné prohlášení dosvědčující, že celá záležitost je vůči Vám postavena na politické diskriminaci mimo výjimek specifikovaných zákonem, případně že její příčina spočívá v diskriminaci na základě Vašeho rodinného stavu nebo tělesného postižení.

Pokud se odvoláte k Ředitelství pošt, nesmíte se zároveň odvolat ke Komisi, dokud neobdržíte rozhodnutí prvního stupně, ke kterému Ředitelství dospěje. Na základě tohoto rozhodnutí si můžete zvolit, zda chcete pokračovat v odvolání k vyšším orgánům Pošty nebo obrátit se přímo na Komisi. Nicméně pokud k rozhodnutí o Vašem odvolání na prvním stupni nedojde do 60 dnů od jeho obdržení, můžete se rozhodnout stáhnout své odvolání k Ředitelství pošt a odvolat se ke Komisi.

Pokud se odvoláte k Ředitelství pošt do 10 (deseti) kalendářních dnů od obdržení tohoto rozhodnutí, nenabude Vaše suspendování právní moci až do obdržení rozhodnutí o odvolání od krajského ředitele Ředitelství pošt. Dále pak, pokud se odvoláte k Ředitelství pošt, máte právo nechat se doprovázet, být zastupován a radit se se svobodně zvoleným zástupcem. Vám ani Vašemu zástupci nesmí být v ničem bráněno, nesmíte být nikým ovlivňováni a nesmíte být vystaveni nepřipustnému nátlaku, diskriminaci nebo jakýmkoli odvetným opatřením. Vám i Vašemu zástupci bude rovněž poskytnuta oficiální lhůta, určená, k přípravě Vaší obhajoby.

Odvolání k Ředitelství pošt je možné podat kdykoli po obdržení tohoto dopisu, avšak nejpozději do 15 kalendářních dnů od prvního dne Vašeho suspendování. Váš dopis musí obsahovat žádost o slyšení nebo výslovné přání, že si slyšení nežádáte. Odvolání zašlete na následující adresu:

Krajský ředitel

Ředitelství pošt Howard Street 631 San Francisco, Kalifornie 94106

Pokud odvolání podáte přímo ke krajskému řediteli nebo k vládní Komisi pro záležitosti státní služby, zašlete nám laskavě podepsanou kopii odvolání zároveň s podáním na Ředitelství odboru státních služeb při ministerstvu státních služeb nebo k vládní Komisi pro záležitosti státní služby.

Máte-li k uvedenému postupu jakékoli dotazy, obraťte se laskavě na Richarda N. Marthu, zástupce vedoucího pro záležitosti státních zaměstnanců na oddělení pro záležitosti státních zaměstnanců, zaměstnanců pošt a kádrové politiky, místnost č. 2205, Federální budova, North Los Angeles Street 300, kdykoli od pondělí do pátku v době od 8.30 do 16.00 hod.

4

ŘEDITELSTVÍ POŠT

VĚC: Oznámení o navrhovaném disciplinárním opatření

ADRESÁT: Henry Chinaski

Předběžně Vám oznamujeme, že došlo k návrhu na Vaše vyřazení z poštovní služby, případně na přijetí takových jiných disciplinárních opatření, která budou uznána za přiměřená. Navrhované opatření je zvažováno z hlediska efektivity poštovní služby a nebude uplatněno dříve než po uplynutí 35 (třicetipět) kalendářních dnů od obdržení tohoto dopisu. Obvinění, vznesené proti Vám, a důkazy, na nichž se toto obvinění zakládá:

OBVINĚNÍ č. 1

Jste obviněn z neomluvené absence v těchto dnech:

25. září 1969 - 4 hodiny

28. září 1969 - 8 hodin

29. září 1969 - 8 hodin

5. října 1969 - 8 hodin

6. října 1969 - 4 hodiny

7. října 1969 - 4 hodiny

13. října 1969 - 5 hodin

15. října 1969 - 4 hodiny

16. října 1969 - 4 hodin

19. října 1969 - 8 hodin

23. října 1969 - 4 hodiny

29. října 1969 - 4 hodin

4. listopadu 1969 - 8 hodin

6. listopadu 1969 - 4 hodiny

12. listopadu 1969 - 4 hodiny

13. listopadu 1969 - 8 hodin

Mimo výše uvedená obvinění bude při stanovení rozsahu disciplinárního postihu dále přihlédnuto k těmto záznamům o dřívějších opatřeních proti Vaší osobě:

Obdržel jste výstrahu ze dne 1. dubna 1969 ohledně Vaší dřívější neomluvené absence.

Dále jste obdržel oznámení o navrhovaném disciplinárním opatření ze dne 17. srpna 1969 ohledně Vaší neomluvené absence. Za toto provinění jste byl potrestán uvolněním z výkonu služby bez náhrady mzdy na dobu tří dnů od 17. listopadu 1969 do 19. listopadu 1969 včetně.

Na toto obvinění máte právo odpovědět buď osobně, nebo písemně (případně obojí), přičemž smíte být doprovázeni vámi zvoleným zástupcem. Vaše odpověď by měla být podána do 10 (deseti) kalendářních dnů od doručení tohoto dopisu. Ke své obhajobě můžete též přiložit místopřisežné prohlášení ohledně uvedených skutečností. Písemné odpovědi adresujte generálnímu řediteli pošt, Los Angeles, Kalifornie 90052. Pokud potřebujete k podání odpovědi více času, bude tento Váš požadavek zvažován na základě Vaší písemné žádosti, dokládající nezbytnost odkladu.

Pokud si přejete odpovědět osobně, obraťte se na Ellen Normellovou, vedoucí personálního oddělení, případně na jejího zástupce K. T. Shamuse na telefonu 289-2222.

Po vypršení této desetidenní lhůty budou před přijetím konečného rozhodnutí zvažovány veškeré skutečnosti související s Vaším případem, včetně Vámi eventuálně podaných písemných odpovědí. Toto rozhodnutí Vám bude písemně

předáno. Pokud dojde k přijetí disciplinárního opatření, budete vyrozuměni o důvodech, jež k tomuto opatření vedly.

VI

1

Seděl jsem vedle mladé holky, která svůj rozvrh moc neovládala.

"Kam přijde 2900 Roteford?" zeptala se mě. "Zkus to hodit na třiatřicítku," odpověděl jsem jí. Oslovil ji vedoucí:

"Říkáte, že jste z Kansas City? Oba moji rodiče se narodili v Kansas City."

"Opravdu?" zeptalo se děvče. Pak se obrátila ke mně:

"Co takhle 8400 Meyers?" "Dej to na osmnáctku."

Byla trochu macatá, ale určitě by mi dala. Nereagoval jsem. Na nějaký čas jsem s ženskými skoncoval.

Vedoucí stál úplně těsně vedle ní: "Máte to do práce daleko?" "Ne."

"Líbí se vám vaše práce?" "Ale ano."

Obrátila se ke mně:

"Co takhle 6200 Albany?" "Šestnáctka."

Když jsem skončil se svým košem, obrátil se vedoucí ke mně: "Chinaski, stopoval jsem vám u tohoto koše čas. Trvalo vám to 28 minut."

Neodpovídal jsem.

"Víte, jaká je norma na jeden koš?" "Ne, to nevím."

"Jak dlouho tady pracujete?" "Jedenáct let."

"Vy tu jste jedenáct let a nevíte, jaká je norma?" "Přesně tak."

"Třídíte tu poštu, jako by vás to ani nezajímalo."

Devče mělo před sebou pořad plný koš. Začínali jsme je společně.

"A to se přitom vybavujete tady s tou slečnou vedle." Zapálil jsem si.

"Chinaski, pojďte sem na chvíli."

Stál před plechovými schránkami a mířil na ně ukazovákem. Všichni úředníci najednou třídili strašně rychle. Díval jsem se, jak horečnatě komíhají pravou paží. Dokonce i ta macatá holka házela dopisy do přihrádek.

"Vidíte ta čísla namalovaná v rohu třídících schránek?" "Jo."

"Ta čísla určují, kolik dopisů se musí roztřídit za minutu. Šedesáticentimetrový koš musíte roztřídit za 23 minut. O 5 minut jste přetáhl." Namířil ukazováček na tříadvacítku: "23 je norma."

"Ta tříadvacítká vůbec nic neznamená," řekl jsem. "Co tím chcete říct?"

"Chci tím říct, že šel kolem nějaké chlápek s plechovkou barvy a tu tříadvacítku tam namaloval."

"Ne, ne, ne, to je lety prověřená a přezkoušená norma." Bylo to k něčemu? Neodpověděl jsem.

"Napišu vám důtku, Chinaski. Tohle si zodpovíte."

Vrátil jsem se a posadil se. 11 let! A neměl jsem v kapse ani o cent víc, než když jsem sem poprvé přišel. 11 let. I když každá ta noc byla dlouhá, roky letěly strašně rychle. Možná kvůli těm nočním směnám. Nebo kvůli tomu, že jsem dělal totéž pořád a pořád dokola. Se Stonem jsem aspoň nikdy nevěděl, co mě v příštím okamžiku čeká. Tady se žádná překvapení nekonala.

Proletělo mi těch 11 let hlavou. Viděl jsem, jak ta práce lidí zabíjí. Jako by se rozpadali. Třeba takový Jimmy Potts z Dorsey. Když jsem sem přišel, byl to dobře stavěný chlap v tričku. Ted z něho nic nezbylo. Dával si židli co nejniž k podlaze a opíral se, aby se mu nepodlomily nohy. Byl příliš unavený, aby se nechal ostříhat, a už 3 roky nosil stejné kalhoty. Košili si vyměňoval dvakrát týdně a chodil strašně pomalu. Zavraždili ho. Bylo mu 55. Měl ještě 7 let do důchodu.

"Já to neovládnu," říkával mi.

Buď se rozplizli, nebo přišerně ztloustli, obzvláště přes zadek a přes břicho. To kvůli štoklátkům, neustále stejným pohybům a neustále stejným řečem. A pak jsem tu byl já se svými závratěmi a bolestmi paží, šíje, hrudníku, celého těla. Spával jsem celý den, abych byl do práce dostatečně odpočatý. Když jsem přišel, vážil jsem 83 kilo. Ted jsem měl 101. Veškerý pohyb obstarávala pouze vaše pravá paže.

2

Vešel jsem do kanceláře vedoucího disciplinárního oddělení. Za stolem tam seděl Eddie Beaver. Úředníci mu říkali "Pták Beaver". Měl špičatou hlavu, špičatý nos, špičatou bradu. Byl celý špičatý. A špičkoval i se zaměstnanci.

"Posaďte se, Chinaski."

Beaver měl v ruce nějaké papíry. Listoval v nich.

"Chinaski, trvalo vám 28 minut roztřídit tříadvacetiminutový koš." "Proboha, nechte si ty kecy. Jsem unavený."

"Cože?" "Řekl jsem, abyste si nechal ty kecy! Dejte mi podepsat lejstro a já se vrátím do práce. Nechce se mi to celé poslouchat."

"Já tady jsem od toho, Chinaski, abych s vámi probral váš přestupek!"

Povzdychl jsem si: "Tak dobře, pokračujte. Já si to poslechnu." "Musíme, Chinaski, dodržovat normy na produktivitu práce." "Jo."

"A když vy v produktivitě zaostáváte, znamená to, že zbylou poštu musí za vás roztřídit někdo jiný. Samozřejmě v přesčasu."

"Chcete říct, že já jsem zodpovědný za ty 3 a půl hodiny přesčasu, který se vyhláší skoro každou noc?"

"Podívejte, vy jste roztřídil tříadvacetiminutový koš za 28 minut. A v tom to celé je."

"Musíte to přece vědět líp než já. Každý ten koš má 60 centimetrů. V některém je třikrát nebo i čtyřikrát víc dopisů než v jiném. Třídící se derou o takový koše, kterým říkají 'tučný'. Já si nevybírám. Někdo to udělat musí. Ale jediný, co o tom vědí lidi jako vy, je, že šedesáticentimetrový koš se musí roztřídit za 23 minut. Jenže my do těch přihrádek neházeme ty

koše, nýbrž dopisy."

"Ne, ne, ne, tahle norma prošla pečlivými časovými testy!" "Možná, že jo. I když o tom pochybuju. Ale když už chcete člověku měřit čas, neposuzujte ho podle jednoho koše. I slavný pákař Babe se občas netrefil. Hodnot'te člověka podle deseti košů nebo za celou noční směnu. Vy tu normu prostě jen používáte na to, abyste si podali člověka, co vám zrovna leží v žaludku."

"Dobře, Chinaski, svoje jste si řekl. A teď budu mluvit JÁ: Třídil jste koš 28 minut. Pro tentokrát to necháme být. Ale jestli vás přistihnou při dalším neplnění normy, poženu vás před DISCIPLINÁRNÍ KOMISÍ!"

"Tak jo, můžu se ještě na něco zeptat?" "Prosím."

"Dejme tomu, že dostanu lehký koš. Občas se mi to stane. Někdy stihnu koš za 5 nebo 8 minut. Řekněme, že ho roztřídím právě za osm minut. Podle vaší prověřené normy ušetřím poště 15 minut. Můžu si tedy v rámci těch patnácti minut zajít dolů do kantýny na koláč se zmrzlinou, kouknout se chvíli na telku a pak se vrátit zpátky?"

"Ne! MUSÍTE SI OKAMŽITĚ VZÍT DALŠÍ KOŠ A TŘÍDIT DÁL POŠTU!"

Podepsal jsem papír, že jsem se podrobil vnitropodnikovému disciplinárnímu řízení. Potom mi Pták Beaver podepsal propustku, napsal na ni čas odchodu a poslal mě zpátky k mému štoklátku, abych dál třídil dopisy.

3

Občas se ale přece jen něco dělo. Jednoho chláпка chytli na tom samém schodišti, kde jsem jednou zůstal zavřený já. Přistihli ho s hlavou pod sukní nějaké holky. Pak si zas jedna z holek z kantýny oficiálně stěžovala, že jí směnový mistr a 3 třídiči nezaplatili za orální sex. Holku a 3 třídiče vyhodili a směnového mistra přeřadili na místo obyčejného vedoucího.

potom jsem poštu zapálil.

Poslali mě třídít poštu čtvrté třídy, kouřil jsem při tom doutník a sundával horu papírů z valníku, když šel najednou kolem jeden chlápek a povídá: "HELE, HOŘÍ TI POŠTA!"

Rozhlédl jsem se. Bylo to tak. Vzáhl se malý plamínek a zvedal se jako tančící had. Zřejmě mi tam před chvílí upadl kus hořícího doutníku.

"Do prdele!"

Oheň se rychle rozrůstal. Popadl jsem nějaký katalog a na plocho jím třískal do ohně. Létały jiskry. Pálilo to. Sotva jsem jeden plamen zničil, vyšlehl odněkud další.

Zaslechl jsem něčí hlas: "Hej! Je tady cítit oheň!"

"NENÍ CÍTIT OHEŇ," zaječel jsem, "CÍTIT JE KOUŘ!" "Myslím, že radši odtud vypadnu!"

"Tak jdi tedy do hajzlu," řval jsem. "VYPADNI!"

Plameny mi pálily ruce. Musel jsem zachránit poštu Spojených států amerických, reklamní škváry čtvrté kategorie! Nakonec se mi podařilo oheň zvládnout. Nohou jsem shodil celou hromadu papíru z valníku na podlahu a zašlapal zbytky řěavého popele.

Přišel vedoucí, aby mi něco řekl. Stál jsem tam s ohořelým katalogem v ruce a čekal. Podíval se na mě a šel pryč.

Začal jsem znova třídít svou poštu čtvrté třídy. Ohořelé věci jsem dával stranou.

Doutník mi mezitím vyhasl. Už jsem si ho nezapálil.

Začaly mě pálit ruce a já šel k fontánce a strčil si je pod vodu. Nepomohlo to.

Vyhledal jsem vedoucího a požádal ho o propustku na ošetřovnu. Byla tam stejná sestra, která ke mně vždycky chodívala a ptávala se: "Co je s vámi, pane Chinaski?"

Když jsem k ní vešel do kanceláře, zeptala se na totéž znova. "Pamatujete se na mě?" zeptal jsem se.

"Ale jistě, vím, že vám někdy bývalo v noci opravdu zle." "Jo," řekl jsem.

"Žijí u vás pořád ještě ty ženy?" zeptala se. "Jo. A k vám pořád ještě chodí chlapi?" "Tak, pane Chinaski, k věci. Co je vám?" "Popálil jsem si ruce."

"Pojďte sem. Jak jste si je popálil?" "Záleží na tom? Jsou popálené."

Něčím mi je pokropila. Lehce se mě dotkla jedním prsem. "Jak se to stalo, Henry?"

"Byl to doutník. Stál jsem u valníku s poštou čtvrté třídy. Musel mi tam upadnout popel. Vyšlehly plameny."

Ňadro se o mě znova otřelo. "Nechte ruce v klidu, prosím vás!"

Pak se na mě přitiskla celým bokem a roztírala mi na ruce jakousi mast. Seděl jsem na štokrleti.

"Co je s vámi, Henry? Zdáte se mi nervózní." "No... víte, jak to chodí, Marto."

"Já se nejmenuju Marta. Jmenuju se Helena." "Vezměme se, Heleno."

"Cože?" "Chtěl jsem se zeptat, za jak dlouho budou ty ruce v pořádku?" "Můžete je použít okamžitě, pokud chcete."

"Cože?" "Myslím u vás v třídímě."

Omotala mi je kusem gázy. "Nesmíte pálit poštu."

"Nestála za to. Reklamní škváry." "Všechna pošta je důležitá."

"Tak dobře, Heleno."

Přešla ke svému stolu a já za ní. Vyplnila mi propustku. Velice jí to v tom bílém čepečku slušelo. Budu muset vymyslet, jak se sem dostat znova. Všimla si, že si ji celou prohlížím.

"Tak, pane Chinaski, myslím, že už můžete jít." "Ach ano, jistě... Tak... vám za všechno děkuju." "Patří to k naší práci."

"Jistě." O týden později visely všude kolem cedule KOUŘENÍ ZAKÁZÁNO. Pracovníci směli kouřit jen s popelníkem.

Na výrobu jednotných popelníků najali nějakou firmu. Popelníky byly pěkné. Stálo na nich: MAJETEK VLÁDY SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH. Většinu jich zaměstnanci rozkradli.

KOUŘENÍ ZAKÁZÁNO.

Já, Henry Chinaski, jsem vlastními silami dosáhl revoluční změny poštovního systému.

4

Pak se objevili nějací chlápci a vyrvali každou druhou fontánku s vodou.

"Co to sakra dělají?" ptal jsem se. Zdálo se, že to nikoho nezajímá.

Byl jsem v oddělení s poštou třetí třídy. Šel jsem za jiným úředníkem. "Podívej!" řekl jsem. "Berou nám vodu!"

Ohlédl se na vodní fontánku a pokračoval v třídění pošty třetí třídy. Zkoušel jsem to u dalších zaměstnanců. Čísel z nich stejný nezajem. Nechápal jsem to.

Požádal jsem, aby k nám přišel zástupce mého odborového svazu. S velkým zpožděním nakonec přišel - Parker Anderson. Parker spával ve starém ojetém automobilu a jedl, holil se a sral u benzinek, kde nezamykali záchody. Pokusil se kdysi udělat kariéru jako pasák, ale nevyšlo mu to. A tak skončil na centrální poště, dal se do odborů a začal chodit na odborářské schůze, až se z něj stal předák. Brzy se dostal do předsednictva podnikové organizace, a pak ho zvolili místopředsedou.

"Co se děje, Hanku? Nepředpokládal bych, že zrovna ty mě budeš shánět, aby sis poradil s nějakým šéfem!"

"Nemaž mi med kolem huby, chlapče. Odborářský příspěvky platím skoro 12 let a nikdy jsem nechtěl sebemenší blbost."

"Tak dobře, co ti vadí?" "Jedná se o ty fontánky." "Takže ti vadí fontánky?"

"Ne, do hajzlu, fontánky jsou v pořádku. Jde o to, co s nima dělají. Podívej."

"Podívej? Kde?" "Támhle!" "Já nic nevidím."

"To je právě ta svinárna. Tam bývala fontánka." "Takže ji odmontovali. A co má sakra být?"

"Hele, Parkere, jedna by mi nevadila. Jenže oni odmontovali každou druhou fontánku v budově. Když je nezastavíme teď, za chvíli začnou zavírat každéj druhej hajzl... a potom, kdo ví, co přijde potom.."

"Tak dobře," řekl Parker, "co po mně vlastně teda chceš?" "Chci, abys hejbnul kostrou a zjistil, proč ty fontánky likvidují." "Fajn, stavím se zítra."

"Koukej se stavit. 12 let odborářských příspěvků, to je 312 dolarů." Příští den jsem musel Parkera vyhledat. Důvod rušení fontánek nezjistil. Ani další den, ba ani ten následující. Řekl jsem mu, že už mě nebaví čekat. Dal jsem mu poslední den.

Přišel za mnou o přestávce do kafetérie. "Tak, Chinaski, už to mám."

"Ano?" "V roce 1912, když se tahle budova stavěla..."

"1912? To je víc než půl století! Žádný div, že to tu vypadá jak v císařském bordelu!"

"Nech toho. Prostě když se v roce 1912 tahle budova stavěla, byl ve smlouvě dohodnutý určitý počet fontánek. Při kontrole pošta zjistila, že jich zde nainstalovali dvakrát víc, než kolik tady mělo být podle původní smlouvy."

"No dobře," řekl jsem, "komu může vadit dvakrát tolik fontánek? Kvůli tomu se přece víc vody nevypije."

"Jistě. Jenže ty fontánky přece jen trochu vyčnívají. Zavazejí v cestě."

"No a?"

"Právě. Představ si takovýho poštovního zaměstnance s nějakým chytrým advokátem. Co když se takovej člověk o tu fontánku zraní? Řekněme, že ho k fontánce přimáčkne valník s těžkými pytlí plnými časopisů."

"Už to chápu. Prostě tady ta fontánka nemá být. Mohl by poštu obvinít z nedbalosti."

"Správně!" "Tak jo. Díky, Parkere." "Rádo se stalo."

Jestli si tu historku vymyslel, řekl bych, že za těch 312 dolarů skoro stála. V Playboyi tisknou daleko horší.

5

Zjistil jsem, že jedinou obranou proti tomu, abych se v mdlobě nezřítíl do třidicích schránek, je čas od času vstát a projít se.

Fazzio, vedoucí, který v té době tuhle pobočku řídil, mě jednou uviděl, jak jdu k jedné z teď vzácných fontánek.

"Hele, Chinaski, kdykoli se na vás podívám, tak se procházíte!" "To nic není," odpověděl jsem, "když vidím já vás, tak se taky vždycky procházíte."

"Jenže u mě je to součást práce. Chození patří k mé práci. Já to dělat musím."

"Podívejte," řekl jsem, "u mě je to taky součást práce. Já to taky musím dělat. Kdybych zůstal na tom štokrálku moc dlouho, spadnu na ty plechový přihrádky, začnu ječet, běhat kolem dokola a budu prdelit hvízdát dixík a hubou dětský ukolíbavky."

"Dobře, Chinaski, tak na to zapomeňte."

6

Jednou v noci jsem se vyplížil do kafetérie pro balíček cigaret. Když jsem zahýbal za roh, narazil jsem na známý obličej.

Byl to Tom Moto! Chlápek, co jsem s ním sloužil jako brigádník pod Stonem!

"Moto, ty kurevníku!" řekl jsem. "Hanku!"

"Hele, zrovna jsem na tebe myslel! Jonstone jde tehle měsíc do důchodu. Pár z nás mu připravuje večírek na rozloučenou. Víš, jak vždycky rád chodil na ryby. Chceme mu koupit pramici. Třeba by se ti líbilo přijít a hodit ho přes palubu, aby se utopil. Bude to u pěkně hlubokýho jezera."

"Jdi do hajzlu, já ho nechci ani vidět." "Ale já tě zvu."

Moto se tlemil od ucha k uchu. Pak jsem se mu podíval na košili: odznak vedoucího.

"Tome, to snad ne."

"Hanku, mám 4 děcka. Musím je nějak živit." "To je v pořádku, Tome," řekl jsem.

Otočil jsem se a šel pryč.

7

Nevim, co se to s lidmi stane. Já měl na krku výživný, potřeboval jsem na chlast, na činži, kupovat si boty, košile, ponožky, všechny tyhle věci. Jako všichni ostatní jsem potřeboval nějaký ojetý auto, něco jíst, všechny ty drobné

potřeby každodenního života.

Jako třeba ženy.

Nebo den na dostizích.

Když to jde jedno za druhým a nemáte jiný východisko, ani o tom nepřemýšlíte.

Zaparkoval jsem přes ulici naproti Federální budově a čekal, až mi na přechodu naskočí zelená. Přešel jsem na druhou stranu. Prošel lítacími dveřmi. Jako bych byl železná pilina přitahovaná magnetem. Nemohl jsem s tím nic dělat.

Kancelář byla v prvním patře. Otevřel jsem dveře a uvnitř byli všichni pohromadě. Úředníci z Federální. Všiml jsem si jedné holky, smutný případ, měla jen jednu ruku. Ta to měla na doživotí. Bylo to podobné, jako být starý ochlasta jako já. Jak se mezi klukama říkalo, někde prostě musíš pracovat. Takže brali, co bylo. Moudrost otroků.

Přišla ke mně mladá černoška. Byla dobře oblečená a zjevně spokojená se svým prostředím. Přál jsem jí to. Já bych se na jejím místě zbláznil.

"Prosím?" zeptala se.

"Já jsem poštovní zaměstnanec," řekl jsem, "a chci podat výpověď." Sáhla pod přepážku a vytáhla stoh papírů.

"Tohle všechno?"

Usmála se: "Poradíte si s tím?"

"Žádný strachy," řekl jsem, "já to zvládnou."

8

Aby vás pustili, museli jste vyplnit víc papírů, než když vás přijímali.

První stránka, kterou vám dali, obsahovala osobní dopis městského generálního ředitele pošty.

Začínal takto:

"Je mi osobně velice líto, že jste se rozhodl/a ukončit své zaměstnání u pošty a... atd., atd., atd., atd."

Jak mu to mohlo být líto? Vždyt jsme se vůbec neznali. Pak tam bylo plno otázek.

"Našel jste porozumění u svých nadřízených? Mohl jste se na ně obracet?"

Ano, odpověděl jsem.

"Měl jste pocit, že vaše vedoucí nějakým způsobem ovlivňují předsudky vůči rase, náboženství, sociálnímu prostředí, případně další podobné faktory?"

Ne, odpověděl jsem.

A pak tam byla tahleta: "Doporučil byste svým přátelům, aby si našli zaměstnání v poštovní službě?"

Samozřejmě, odpověděl jsem.

"Máte-li jakýkoli důvod ke stížnosti nebo náměty ke zlepšení ohledně svého zaměstnání u pošty, sepište je, prosím, podrobně na druhou stranu tohoto formuláře."

Bez stížností, odpověděl jsem. Pak se má černá holka vrátila. "Vy jste už hotov?"

"Hotov." "Ještě jsem nezažila, aby někdo vyplnil papíry tak rychle." "Obratem," řekl jsem.

"Obratem?" protáhla. "Co tím myslíte?" "Chci se tím zeptat, jak to bude dál." "Pojďte, prosím, za mnou."

Následoval jsem její zadek mezi psacími stoly a přepážkami až skoro dozadu.

Nějaký úředník mě vyzval, abych se posadil.

Chvilí si pročítal noviny. Pak se teprve na mě podíval:

"Můžu se vás zeptat, proč dáváte výpověď? Není to kvůli těm disciplinárním řízením, která se proti vám vedla?"

"Ne." "Proč tedy chcete tu výpověď podat?" "Abych se mohl věnovat kariéře." "Abyste se mohl věnovat kariéře?"

Podíval se na mě. Za necelých 8 měsíců jsem měl mít padesáté narozeniny. Bylo mi jasné, co si myslí.

"Mohu se vás zeptat, o jakou se jedná ,kariéru`?"

"Dobrá, pane, řeknu vám to. Lovecká sezona v mrtvých ramenech trvá jenom od prosince do února. Už jsem celý měsíc ztratil."

"Už jste ztratil měsíc? Ale jste u nás jedenáct let."

"Tak dobře, tak jsem ztratil jedenáct let. Tak je snad na čase, abych začal s tříměsíčním lovem v mrtvých ramenech jezera La Fourche." "Co budete dělat?"

"Lovit! Ondatry, nutrie, norky, vydry... mývaly. Potřebuju k tomu jenom pirogu. 20 procent z úlovku dávám za nájem pozemku. Za ondatří kožich dostanu dolar a čtvrt, za norka 3 babky, 4 babky za hranostaje, jeden a půl dolaru za nutrii a 25 babek za vydru. Stažený ondatry, asi třicet centů dlouhý, prodávám po pěti centech do fabriky, která vyrábí žrádlo pro kočky. Za staženou nutrii dostanu 25 centů. Budu chovat prasata, kuřata a kachny. Lovit sumce. Nic na tom není. Dál pak..."

"To je jedno, pane Chinaski, to už bude stačit."

Založil nějaký papíry do psacího stroje a začal zuřivě psát.

Pak jsem zvedl zrak, a stál tam Parker Anderson, můj odborářský předák, starej dobrej Parker, co se holí a kalí po benzínkách, a culil se na mě svým diplomatickým úsměvem.

"Ty dáváš výpověď, Hanku? Já vím, že to hrozilo celejch jedenáct let..."

"Jo, jedu do Jižní Louisiany a dopřeju si tam pár tutovek." "Copak tam dole mají dostihy?"

"Děláš si randu? Fair Grounds je jedno z nejstarších závodistišť ve Státech!"

Parker měl s sebou mladýho bílýho kluka - jednoho z oněch neurotických ztracenců -, jehož oči matněly vlahým závojem slz. Jedna velká slza v každém oku. Neskutálely se. Bylo to fascinující. Zažil jsem to u žen, které přede mnou seděly a dívaly se na mě těma samýma očima těsně předtím, než zešlely a začaly ječet, co jsem to za čuráka. Chlapec

evidentně upadl do některé z mnoha léček a dostal se do Parkerových osidel. Parker mu mohl zachránit místo. Chlap mi podal ještě jeden papír k podpisu a pak jsem šel ven. Když jsem kolem něho procházel, prohodil Parker: "Hodně štěstí, starouši."

"Díky, chlapče," odpověděl jsem.

Necítil jsem se vůbec nijak jinak. Ale záhy jsem pochopil - jako člověk, který se rychle vynořuje z hlubokého moře -, že mně hned začne trápení s jistým typem flámů. Byl jsem jako ti zasnani Joyceini papoušci. Po životě v kleci jsem vyrazil do volného prostoru jako střela přímo do nebes. Do nebes?

9

Začal jsem chodit po flámech. Byl jsem čím dál opilý a pak už jsem byl ožralý pořád jako zasnanej skunk v očistci. Jednou v noci jsem si dokonce v kuchyni přitiskl na krk řeznický nůž a pak jsem si pomyslel: Jen klid, starouši, třeba to tvý děvčátko chce zrovna s tebou do zoo. Zmrzlina, šimpanzi, tygři, červenozelení ptáci a slunce, které jí zapadá za hlavou, slunce, které zapadá a opírá se ti do chmýří na vztyčené paži, jen klid, starouši.

Když jsem se probral, byl jsem u sebe v obýváku, plival jsem na koberec, típal cigarety o předloktí a smál se na celé kolo. Úplný blázen. Rozhlédl jsem se a uviděl, jak proti mně sedí jeden medik z nultýho ročníku. Na konferenčním stolku mezi námi leželo v obrovské domácí zavařovačce lidské srdce. Všude kolem zavařeného srdce - které mělo po předchozí majitelce visačku s nápisem "Francis" - se povalovaly prázdné láhve od bourbonu a skotské, změť pivních flašek, popelníků a odpadků. Zvedl jsem jednu láhev a lokl si ďábelské směsi zvětralého piva s popelem. Čtrnáct dní jsem nejedl. Dveřmi proudil sem tam nekonečný řetěz lidí. Konalo se u mne 7 nebo 8 divokých večírků, kde jsem se neustále dožadoval: "Dejte mi napít! Dejte mi napít! Dejte mi napít!" Letěl jsem přímo do nebe; ostatní jen mluvili a navzájem se ošahávali.

"Jo," řekl jsem tomu medikovi, "tak jaký máš se mnou záměry?" "Stanu se tvým osobním lékařem."

"Dobře, doktore, tak zaprvé se postarejte o odstranění toho zatracenýho lidskýho srdce, co se tady povaluje!"

"Ehm." "Cože?" "To srdce tady zůstane."

"Podívejte, člověče, nevím ani, jak se jmenujete!" "Wilbert."

"Takže, Wilberte, nevím, co jsi zač, ani jak ses sem dostal, ale vezmeš si ‚Francis‘ pěkně s sebou!"

"Ne, ta zůstane u tebe."

Pak vzal svůj doktorský kufřík a gumové obinadlo na paži a zmáčkl balonek a guma se nafoukla.

"Máš tlak jako devatenáctiletý kluk," řekl mi.

"Jdi s tím do prdele. Hele, není to náhodou protizákonný, nechat jen tak volně povalovat lidský srdce?"

"Vrátím se pro ně. Teď se pěkně nadýchněte!"

"Myslel jsem, že se z tý pošty zblázním. A teď si přijdete vy." "Buďte zticha. Nadýchnout!"

"Já potřebuju ošoustat pěknou mladou holku, doktore. To je celej můj problém."

"Máte vyhozenou páteř na čtrnácti místech, Chinaski. To s sebou nese úzkostné stavy a končí to imbecilitou a často šílenstvím."

"Kecy!" řekl jsem..

Nepamatuju se, kdy ten člověk odešel. Vzbudil jsem se u sebe na pohovce odpoledne ve 13.10, to by byla smrt, a bylo vedro a slunce se dralo potřhanými roletami, aby spočinulo na zavařovačce uprostřed konferenčního stolku. "Francis" se mnou zůstala celou noc, naložená v alkoholickém láku, plovoucí v sliznaté extenzi mrtvé diastoly. Zazátkovaná ve sklenici.

Vypadalo to jako pečené kuře. Myslím těsně před pečením. Přesně tak.

Vzal jsem srdce a dal je do prádelníku a přikryl jednou roztrhanou košilí. Pak jsem šel do koupelny a vyzvracel se. Opřel jsem se obličejem o zrcadlo. Z tváře mi všude trčely dlouhé černé chlupy. Najednou jsem se musel rychle posadit a vysrat se. Vyšlo ze mě pěkný, horký hovno.

Zazvonil zvonek u dveří. Doutíral jsem si zadek, něco si hodil přes sebe a šel ke dveřím:

"Ano?" Stál tam mladík s dlouhými blond vlasy; které mu padaly dolů přes obličej, a černošská holka, která se pořád smála jako šílená.

"Ahoj, Hanku!"

"Ahoj. Co jste vy dva zač, chlapi?"

"Tohle je ženská. Nepamatuješ se na nás? Z toho večírku. Přinesli jsme ti kytku."

"Jasně, pojdte dál."

Vešli s kytkou dovnitř, bylo to jakési oranžovočervené kolo na zeleném stonku. Mělo to větší smysl než spousta jiných věcí, až na to, že ta kytka byla podříznutá. Našel jsem vázu, kytku dal do ní, vytáhl jsem demižon s vínem a postavil ho na konferenční stolek.

"Ty se na ni nepamatuješ?" zeptal se ten kluk. "Říkals, že ji chceš ošoustat."

Holka se zasmála.

"To je od vás milý, ale teď ne."

"Chinaski, jak to chceš zvládnout bez pošty?"

"Nevím. Třeba tě ošoustám. Nebo tě nechám, abys ošoustala ty mě. Do prdele, fakt nevím."

"U nás na podlaze můžeš přespat, kdy budeš chtít." "Můžu se dívat, jak souložíte?"

"Samo." Popíjeli jsme. Zapomněl jsem, jak se jmenovali. Ukázal jsem jim srdce. Požádal jsem je, aby si tu příšernou věc odnesli. Neodvážil jsem se to vyhodit pro případ, že by to ten medik potřeboval zpátky ke zkoušce nebo vrátit do knihovny na fakultě nebo prostě pro každý případ.

Šli jsme do města, podívali se na striptýz, pili, pokřikovali a smáli se. Nevím už, kdo platil, ale myslím, že hlavně on, což bylo pro změnu milý, a já se nepřestával smát a tisknout té holce zadek a stehna a líbat ji, ale nikdo si toho nevšímal.

Dokud máte prachy, existujete.

Odvezli mě zpátky a odešli spolu. Vrazil jsem do dveří, řekl jim sbohem, pustil rádio, našel poloprázdnou láhev skotské, vypil ji, smál jsem se a bylo mi dobře, konečně jsem byl uvolněný a svobodný, páčil jsem si prsty o nedopalky cigaret, pak jsem přistoupil k posteli, naklonil jsem se nad ni, podlomily se mi nohy a já padl na matraci a spal, spal a spal...

Přišlo ráno a já byl pořád ještě naživu. Třeba bych mohl napsat román, pomyslel jsem si.
A tak jsem ho napsal.